Nu minti niciodata

UN ROMAN DE

FREIDA MCFADDEN

Nu minti niciodata

© 2022 de Freida McFadden. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc fără permisiunea scrisă expresă a autorului

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, incidentele şi locurile sunt produse ale imaginaţiei autorilor şi nu trebuie interpretate ca reale. Niciunul dintre personajele cărţii nu se bazează pe o persoană reală. Orice asemănare cu persoane vii sau moarte este în întregime coincidenţă şi neintenţionată.

PROLOG

ADRIENNE

Toată lumea minte.

Cu ani în urmă, a fost conceput un experiment psihologic pentru a estima prevalența comportamentului neadevărat. Era vorba despre un automat spart.

Subiecții au fost informați că automatul nu funcționează. Dacă pun un dolar, aparatul defect ar distribui bomboane, dar apoi le-ar returna dolarul. Subiecții care au folosit automatul au descoperit că acest lucru este absolut adevărat. Au distribuit una, două, trei sau chiar patru bucăți de bomboane gratuite și apoi și-au recuperat banii de la aparat.

Pe automatul era un semn. Semnul scria: „Pentru a raporta orice defecțiuni la acest aparat, vă rugăm să sunați la acest număr." Fără să știe subiecților, numărul furnizat a aparținut unui singur cercetător din studiu.

Ghiciți câți dintre subiecți au apelat la acest număr pentru a raporta mașina defectă.

Zero.

Asta e corect. Nici măcar unul dintre zecile de subiecți nu a fost suficient de sincer să sune la numărul și să raporteze automatul spart. Fiecare dintre ei și-a luat bomboanele gratuite și a mers mai departe.

După cum am spus, toată lumea minte.

Există multe semne ușor de identificat că o persoană minte, mai ales dacă este un mincinos necalificat. Ca psihiatru calificat, sunt intim familiarizat cu aceste semne. Este aproape prea ușor să le vezi:

Mincinoșii se agită.

Tonul vocii lor sau modelele de vorbire se schimbă.

Mincinoșii oferă prea multe informații, bâlbâind cu detalii excesive pentru a se convinge pe ei înșiși sau pe alții de ceea ce spun.

Au fost construite mașini pentru a recunoaște aceste modele și a le identifica. Cu toate acestea, chiar și cel mai bun detector de minciuni are o rată de eroare de douăzeci și cinci la sută. Sunt mult mai precis de atât.

Dacă asculți casetele audio ale întâlnirilor mele cu pacienții, nu poți spune întotdeauna. Pe bandă, pierzi indicii vizuale importante. Evitarea contactului cu ochii, de exemplu, sau acoperirea gurii sau a ochilor. Dar dacă

eşti pacientul meu şi stai în biroul meu şi vorbeşti cu mine, pot să-ţi urmăresc faţa şi gesturile şi să-ţi ascult tonul vocii.

Voi afla adevărul. Întotdeauna ştiu.

Să nu mă minţi niciodată.

CAPITOLUL 1

TRICIA

Ziua de azi

Suntem pierduți fără speranță și soțul meu nu recunoaște asta.

Nu pot spune că acesta este un comportament atipic pentru Ethan. Suntem căsătoriți de șase luni – încă proaspăt căsătoriți – și nouăzeci la sută din timp, el este soțul perfect. Cunoaște toate cele mai romantice restaurante din oraș, încă mă surprinde cu flori și, atunci când mă întreabă despre ziua mea, chiar îmi ascultă răspunsul și pune întrebări adecvate.

Dar în celelalte zece la sută din timp, el este atât de încăpățânat, încât aș putea țipa.

— Ai ratat virajul pentru Cedar Lane, îi spun. „Am trecut pe lângă ea ca la jumătate de milă pe drum."

" *Nu* ." O venă cu aspect înfricoșător iese în gâtul lui Ethan. „Este înainte. Nu am trecut de el."

Am scăpat frustrat în timp ce mă apuc de indicațiile tipărite către casa din Westchester, prin amabilitatea agentului nostru imobiliar, Judy. Da, avem GPS. Dar acel semnal s-a stins acum vreo zece minute. Acum tot ce trebuie să ne bazăm sunt aceste instrucțiuni scrise. E ca și cum ai trăi în epoca de piatră.

Ei bine, Ethan a vrut ceva în afara drumului. Își îndeplinește dorința.

Partea cea mai proastă este că *ninge* . A început acum câteva ore, când plecam din Manhattan. Când am plecat, erau niște fulgi albi drăguți care s-au evaporat la contactul cu pământul. În ultima oră, fulgii și-au crescut de patru ori. Nu mai sunt drăguți.

Și acum, după ce am ieșit de pe autostradă, acest drum mai pustiu și îngust este alunecos de zăpadă. Și nu e ca și cum Ethan conduce un camion. BMW-ul său are scaune superbe din piele, cusute manual, dar numai cu tracțiune față. Și nici nu este incredibil de priceput să conducă pe zăpadă. Dacă am derapa, probabil că nici n-ar ști dacă să se transforme *în* derapaj sau *să iasă* din derapaj. (În derapaj, nu?)

Ca la un semnal, BMW-ul alunecă pe un petic de gheață nămoloasă. Degetele lui Ethan sunt fără sânge pe volan. El îndreptă vehiculul, dar inima

îmi bate cu putere. Zăpada devine foarte rea. Se opreşte pe marginea drumului şi îmi întinde mâna.

„Lasă-mă să văd acele direcţii.”

Cu respect, predau bucata de hartie usor mototolita. Mi-aş fi dorit să mă lase să conduc. Ethan nu ar admite niciodată că sunt mai bun la navigare decât el. — Cred că am trecut de rând, Ethan.

Se uită în jos la o foaie de instrucţiuni tastate. Apoi închide ochii afară parbrizul. Chiar şi cu ştergătoarele mergând la viteză maximă şi cu faza lungă aprinsă, vizibilitatea este oribilă. Acum că soarele a căzut pe cer, putem vedea doar la vreo trei metri în faţa noastră. Tot ce a trecut care este alb pur. "Nu. Văd cum să ajung acolo.”

"Esti sigur?"

În loc să-mi răspundă la întrebare, el mormăie: „Ar fi trebuit să verifici vremea înainte să plecăm la drum”.

„Poate ar trebui să ne întoarcem?” Îmi apăs mâinile între genunchi. „Putem vedea casa altă dată.” Ca atunci când în afara maşinii nu este un viscol nenorocit.

Soţul meu îşi întoarce capul şi se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. „Tricia, am condus aproape *două ore* ca să ajungem aici. Suntem la vreo zece minute, iar acum vrei să te *întorci şi să pleci acasă* ?

Acesta este un alt lucru pe care l-am aflat despre Ethan în cele şase luni de când ne-am căsătorit. Odată ce îi vine în cap o idee de a face ceva, nu se dă înapoi până nu este gata. Presupun că l-aş putea vedea ca pe un lucru bun. Nu mi-aş dori să fiu căsătorit cu un bărbat care a lăsat o grămadă de proiecte pe jumătate terminate prin casă.

Încă învăţ despre Ethan. Toate prietenele mele m-au certat că m-am căsătorit cu el prea repede. Ne-am întâlnit într-o cafenea într-o zi – m-am împiedicat şi mi-am vărsat băutura chiar lângă masa lui, iar el a insistat să-mi cumpere una nouă.

A fost una dintre acele oferte de dragoste la prima vedere. Când l-am văzut, am căzut greu de părul lui blond striat cu şuviţe şi mai blonde. Ochii săi albaştri erau de culoarea cerului într-o zi senină şi mărginiţi de gene palide. Şi nasul său puternic roman l-a împiedicat să fie prea drăguţ. Când mi-a zâmbit, eram dispărut. Am petrecut următoarele şase ore împreună, împărţind cafeaua, apoi mai târziu în aceeaşi seară, m-a dus la cină. În acea noapte, m-am despărţit de iubitul meu de peste un an, explicându-mi scuze că l-am întâlnit pe bărbatul cu care urma să mă căsătoresc.

Nouă luni mai târziu, cafeneaua mea Romeo și cu mine ne-am căsătorit. Șase luni mai târziu, ne mutăm în suburbii. Întreaga noastră relație a evoluat rapid.

Dar până acum, nu regret. Cu cât învăț mai mult despre Ethan, cu atât mă îndrăgostesc mai mult de el. Și el simte același lucru pentru mine. Este atât de uimitor să-mi împărtășesc viața cu el.

Cu excepția unui mare secret despre care nu știe încă.

„Bine", spun eu. „Hai să găsim casa."

Ethan îmi întinde foaia de instrucțiuni. El aruncă BMW-ul înapoi la volan. „Știu exact unde să merg. Este chiar înainte."

Asta rămâne de văzut.

Conduce mai încet de data asta, atât pentru a da seama de zăpadă, cât și pentru a nu rata viraj, pe care sunt sigur că a ratat-o deja la aproximativ o jumătate de milă pe drum. Îmi țin ochii și pe drum, deși parbrizul este acum plin de zăpadă. Încerc să mă gândesc la gânduri calde, uscate.

"Acolo!" Ethan plânge. "O vad!"

Mă aplec înainte pe scaun, încordând centura de siguranță. El *vede* ? Vezi *ce* , mai exact? Poartă ochelari invizibili pentru zăpadă/noapte? Pentru că tot ce văd este zăpadă, apoi dincolo de asta, mai multă zăpadă, iar dincolo de *asta* , întuneric. Dar apoi încetinește și, desigur, există o potecă care duce într-o zonă împădurită. Întoarce faza lungă în direcția unui semn care este aproape ascuns de zăpadă. Abia reușesc să deslușesc cuvintele, deoarece el ia rândul puțin prea repede.

Cedar Lane.

Ce știi — Ethan a avut dreptate tot timpul. Eram sigur că trecuse de rândul lui Cedar, dar nu. Este chiar aici. Deși acum că suntem pe drumul îngust mic pentru a ajunge la casă, sunt îngrijorat că BMW nu va reuși. Când mă uit la fața soțului meu, îmi dau seama că este îngrijorat de același lucru. Calea spre casă abia asfaltată, iar acum este densă de zăpadă.

— Ar trebui să-i spunem lui Judy să continue spectacolul rapid, spun eu. „Nu vrem să rămânem blocați aici."

Ethan dă din cap în semn de acord. „Trebuie să fiu sincer. Îmi doream ceva în afara drumului, dar asta e o nebunie. Adică, parcă am fi în mijlocul..."

Vocea lui dispare la mijlocul propoziției. Îmi pot doar imagina că avea să sublinieze că suntem în mijlocul neantului. Dar înainte de a putea scoate cuvintele, îi cade gura deschisă. Pentru că casa a intrat în sfârșit la vedere.

Și este de necrezut.

Lista de pe site-ul lui Judy a menționat că are două etaje înălțime, plus o mansardă, dar această descriere nu face dreptate acestei moșii întinse.

Tavanele trebuie să fie extrem de înalte, pentru că acoperişul abrupt al casei pare să se zgârie pe cer, plin de zăpadă. Laturile casei sunt căptuşite cu ferestre cu arc ascuţit care dau casei un aspect mai degrabă de catedrală decât de loc în care locuiesc oamenii. Maxilarul lui Ethan pare că s-ar putea debloca.

„Isuse", respiră el. „Îţi poţi imagina *să trăiești* într-un loc ca acesta?"

Poate că îmi cunosc soţul de doar puţin peste un an, dar îi recunosc expresia de pe chip. Nu pune o întrebare retorică. El *vrea* să locuiască în această casă. Am târât-o pe bietul Judy pe jumătate din Westchester şi Long Island, pentru că niciun loc pe care l-am văzut nu a fost la înălţimea imaginii pe care Ethan o are în cap. Dar acum…

"Vă place?" Spun.

„Nu crezi că este grozav? Adică, uită-te la loc."

Deschid gura ca să fiu de acord cu el. Această casă este incontestabil frumoasă. Este imens, elegant şi îndepărtat - toate lucrurile pe care le-am căutat. Este o casă perfectă pentru a ne umple de copii, care este scopul nostru eventual. Vreau să-i spun lui Ethan că iubesc casa la fel de mult ca el. Că, când sosește Judy, să-i facem o ofertă pe loc.

Dar nu pot face asta.

Pentru că în timp ce mă uit la această moşie întinsă, un sentiment rău mă cuprinde. Atât de rău încât îmi acopăr gura şi respir adânc ca să nu-mi pierd prânzul peste tapiţeria scumpă a BMW-ului. Nu m-am simţit niciodată aşa până acum. Nu despre nici una dintre zecile de case goale pe care le-am vizitat în ultimele două luni. Nu am avut niciodată un sentiment atât de puternic.

Ceva groaznic s-a întâmplat în această casă.

„Oh dracu", spune Ethan.

Trag o altă respiraţie tremurândă, împingând un alt val de greaţă. Atunci observ că ne-am oprit din mişcare. Roţile din faţă se învârt hotărât, dar nu are rost. Maşina este blocată.

„Drumurile sunt prea alunecoase", spune el. „Nu putem obţine nicio tracţiune."

Mă îmbrăţişez şi tremur, deşi căldura este fulgerătoare. "Ce ar trebui sa facem?"

„Ei bine..." Întinde mâna pentru a șterge puțin condensul de pe parbriz. „Suntem destul de aproape de casă. Putem merge pe jos."

Usor de spus pentru el. Nu poartă cizme Manolo Blahnik.

„De asemenea, se pare că Judy este deja aici", adaugă el.

"Într-adevăr? Nu-i văd maşina."

„Da, dar luminile sunt aprinse. Trebuie să fie parcată în garaj."

Mijesc ochii prin parbrizul aburit al casei. Acum că mă uit mai de aproape, văd o singură lumină strălucind la una dintre ferestrele de la etaj. E ciudat. Dacă un agent imobiliar ar arăta o casă, nu ar aprinde ea luminile *la parter* ? Dar întregul etaj al casei este întunecat. E doar acea lumină la etaj.

Încă o dată, tremur.

— Hai, spune Ethan. „Suntem mai bine înăuntru. Nu este ca și cum am putea petrece noaptea în mașină. Vom rămâne fără benzină și vom îngheța până la moarte.”

Nu este un gând atrăgător. Încep să regret toată această călătorie. La ce mă gândeam venind aici? Dar Ethan iubește casa. Poate că toate acestea se vor rezolva.

„Bine”, spun eu. "Sa ne plimbam."

CAPITOLUL 2

Doamne, e atât de frig.

De îndată ce deschid ușa laterală a pasagerului către BMW, regret profund că am fost de acord să merg până la casă. Port paltonul meu de lână Ralph Lauren care ajunge până la genunchi, dar la fel de bine să port o foaie de hârtie pentru că vântul pare să treacă prin mine, chiar și atunci când îmi trag gluga în sus.

Dar partea cea mai rea sunt picioarele mele. Eu port cizme de piele, dar nu sunt chiar cizme *de zăpadă* , dacă știi la ce mă refer. Îmi adaugă o înălțime foarte apreciată de trei centimetri și arată superb cu blugi skinny, dar nu fac absolut nimic pentru a-mi proteja picioarele de piciorul de zăpadă care le înconjoară acum.

De ce, de ce mi-am cumpărat o pereche de cizme stilate care nu au capacitatea de a funcționa ca cizme? Încep să regret profund toate alegerile mele de viață în acest moment. Mama a spus mereu să nu ieși din casă cu pantofi în care nu poți merge o milă.

— Ești bine, Tricia? întreabă Ethan. — Nu ți-e frig, nu?

Își încreți fruntea, nedumerit de dinții și buzele mele care devin încet albastre. Poartă jacheta neagră de schi pe care a cumpărat-o luna trecută și, deși nu-i văd picioarele, sunt destul de sigur că ghetele *lui* sunt mari și calde. Vreau să-i storc gâtul pentru că m-a făcut să fac asta, dar asta ar presupune să-mi scot mâinile din buzunarele adânci și probabil ar avea ca rezultat degerături, pentru că spre deosebire de el, nu am mănuși. Trebuie să recunosc — bărbatul a venit mai pregătit decât mine.

„Mi-e puțin frig", răspund. „Cizmele mele nu sunt rezistente la zăpadă."

Ethan se uită în jos la pantofii lui, apoi se uită înapoi la mine. După o clipă de gândire, dă târcoale pe partea laterală a mașinii, apoi se ghemuiește lângă mine. „Bine, sări pe spate".

Uită tot ce am spus. Imi iubesc sotul. Cu adevărat.

Mă dă o plimbare cu piggyback pe restul potecii, pe lângă semnul DE VÂNZARE de pe gazonul din față acoperit de zăpadă și până la ușa din față. Pridvorul a fost în mare măsură ferit de zăpadă și acolo mă coboară cu grijă pe pământ. Scutură fulgi de zăpadă din părul blond acum umed și clipește picături de apă din gene.

"Mulţumesc." Îi zâmbesc, ameţit de afecţiune pentru soţul meu puternic şi frumos. "Tu eşti eroul meu."

"Plăcerea este de partea mea." Şi apoi se înclină. *Leşina* . Îmi place această fază a lunii de miere a căsniciei noastre.

Ethan îşi scoate mănuşile de lână şi îşi apasă degetul mare de soneria. Auzim clopoţeii răsunând în toată casa, dar după câteva momente de aşteptare, niciun paşi nu vin la uşă să ne lase să intrăm.

Celălalt lucru ciudat este că primul etaj al casei este complet întunecat. Am văzut amândoi lumina aceea aprinsă la etaj, aşa că am presupus că cineva era acasă. Am presupus că era Judy. Dar dacă Judy ar fi aici, ar fi jos, nu-i aşa? Ea nu ar fi sus într-un dormitor la întâmplare. Primul etaj al casei este tăcut.

„Poate că proprietarii sunt acasă", spune Ethan, încordându-şi gâtul pentru a privi în sus la moşia falnic.

"Pot fi..."

Dar mai este un lucru ciudat în toate astea. Nu există maşină pe proprietate. Nu că aş putea vedea oricum. Desigur, într-o furtună de zăpadă, maşina proprietarului ar fi probabil ascunsă în garaj. Probabil că Judy nu ar parca în garaj, aşa că faptul că maşina ei nu este vizibilă este o dovadă că nu a sosit.

Ethan sună din nou la uşă în timp ce îmi scot telefonul din poşetă. „Nu există mesaje de la Judy", raportez. „Deşi semnalul meu sa stins cu cel puţin douăzeci de minute în urmă, este posibil ca ea să încerce să ne contacteze acum."

Îşi scoate propriul telefon din buzunar şi se încruntă la ecran. „Nici eu nu am niciun semnal."

Încă auzim doar linişte venind din casă. Ethan se apropie de fereastră de lângă uşă şi îşi pune mâinile peste ochi pentru a vedea înăuntru. El dă din cap.

„Cu siguranţă nu este nimeni la primul etaj. Nu sunt deloc convins că e cineva aici." El ridică din umeri. — Poate că Judy a lăsat lumina aprinsă la etaj ultima dată când a fost aici.

Asta nu sună ca Judy. Judy Teitelbaum este profesionistul desăvârşit. Ea arată case încă de dinainte să mă nasc eu şi fiecare loc pe care ni l-a arătat a fost imaculat. Trebuie să le spele singură. Mi-e teamă să ating ceva când sunt într-una din case pentru o prezentare. Dacă las o băutură fără coaster, s-ar putea să-i dau o lovitură lui Judy. Deci nu, nu cred că ar pleca din casă cu lumina de la etaj aprinsă. Dar mă chinui să vin cu o altă explicaţie.

Ethan trage de gulerul jachetei lui umflate în timp ce eu mă îmbrăţişez pentru căldură. „Ei bine, nu ştiu ce să fac. Evident că nu este aici."

Am scos un oftat frustrat. "Grozav. Deci ce ar trebui să facem?"

„Aşteaptă...” Ochii lui se îndreaptă spre covoraşul de sub picioarele noastre – cuvântul „bun venit” este scris într-un script elaborat, parţial ascuns de zăpadă. „Poate că există o cheie de rezervă pe aici pe undeva.”

Nu există nici una sub covoraşul de bun venit – asta ar fi mult prea evident – dar o căutare mai amănunţită descoperă o cheie ascunsă sub o plantă în ghiveci lângă uşă. Cheia este rece ca gheaţa şi uşor umedă în palma mea.

„Deci...” ridic din sprâncene spre Ethan. „Ar trebui să intrăm înăuntru fără ea? Crezi că e în regulă?”

„Noi mai bine. Cine ştie cât va dura, şi aici gheaţă.” Îmi pune un braţ protector în jurul umerilor. — Nu vreau să faci pneumonie.

El are dreptate. Fără semnal de telefon mobil şi cu maşina care este din ce în ce mai îngropată în zăpadă, avem nevoie de adăpost. Cel puţin în casă, vom fi în siguranţă.

Am pus cheia în broască şi aud cum se învârte încuietoarea. Îmi pun mâna pe clanţa uşii, care este îngheţat de rece sub palma mea. Încerc să răsucesc butonul, dar uşa nu se mişcă. La naiba. Mă uit în jos la cheie, încă blocată în broască. — Crezi că există un zăvor?

"Lasa-ma sa incerc."

Mă dau înapoi pentru a-l lăsa pe Ethan să încerce. Bătrâneşte puţin cheia, apoi încearcă butonul. Nimic. Se dă înapoi o clipă, apoi apucă din nou clanţa uşii şi îşi aruncă toată greutatea împotriva uşii grele de lemn. Cu un scârţâit puternic, uşa se deschide.

"Tu ai făcut-o!" *Eroul meu. Leşin.*

Casa este neagră ca înăuntru. Ethan acţionează un comutator de pe perete şi stomacul meu se scufundă când nu se întâmplă nimic. Dar apoi luminile de deasupra capului pâlpâie pentru o clipă înainte de a prinde viaţă. Puterea este pornită, slavă Domnului. Iluminarea este slabă - mai multe dintre becuri probabil s-au stins - dar este suficientă pentru a ilumina spaţiul de locuit întins.

Şi îmi cade falca.

În primul rând, camera de zi este imensă şi pare şi mai mare cu planul deschis. După ce a locuit în ultimii ani într-un apartament din Manhattan, aproape fiecare casă ni se pare enormă. Dar acesta este enorm la nivel de *muzeu* . Este enorm la nivel de *aeroport* . Şi oricât de mare este suprafaţa pătrată, pare mult mai mare din cauza tavanelor înalte.

„Doamne,” respiră Ethan. „Acest loc este incredibil. Este ca o catedrală.”

"Da."

„Și prețul cerut este atât de *mic* . Această casă pare că ar trebui să valorize de patru ori mai mult decât asta.”

Chiar dacă dau din cap în acord cu el, am un alt val de acel sentiment rău. *Ceva groaznic s-a întâmplat în această casă.*

„Ar putea fi mucegai”, spune el gânditor. „Sau fundația este o porcărie. Ar trebui să inspectăm locul de către cineva foarte bun înainte de a semna ceva.”

Nu răspund la asta. Nu-i spun că sper în secret că acest loc este infestat cu mucegai sau prăbușit la bază sau vreun alt motiv pentru care pot refuza să locuiesc aici fără să sune ca o femeie nebună care nu vrea să cumpere o casă pe care soțul ei iubește. pentru că are *un sentiment rău* despre asta.

Și mai e ceva ciudat în casa asta.

Este complet mobilata. Sufrageria are o canapea secțională, un canapea, o măsuță de cafea și biblioteci pline până la refuz cu cărți. Mă apropii de frumoasa canapea din piele maro și îmi trec degetul de-a lungul uneia dintre perne. Pielea se simte rigidă, ca și cum nimeni nu a folosit pernele de secole, iar degetul meu iese negru. Praf – în valoare de ani.

Unele dintre casele pe care le-am văzut au fost mobilate pentru că proprietarii încă locuiau acolo, dar acele case păreau locuite. Această casă nu. Există mai multe straturi de praf pe fiecare piesă de mobilier din camera de zi. Cu toate acestea, acest mobilier nu este genul pe care cineva l-ar lăsa în urmă când s-ar muta. Acea canapea din piele a costat probabil undeva de ordinul a cinci cifre. Și cine lasă în urmă fiecare dintre cărțile lor?

Pardoseala arată și praf, de parcă nimeni n-ar fi umblat pe ea de mult timp. Când ridic ochii, observ pânze groase în fiecare colț al sufrageriei. Aproape că îmi pot imagina păianjenii târându-se prin acele pânze, așteptând să-și înfunde colții în mine.

Este, de asemenea, mai multe dovezi că Judy nu a fost aici. Nu există nicio posibilitate ca Judy să părăsească o casă atât de prăfuită. Și pânze de păianjen? Nicio sansa. Este împotriva religiei ei.

Mă întorc către Ethan, pe punctul de a sublinia asta, dar este distras de ceva. Un portret gigantic al unei femei atârnat peste manta. Se uită la el, cu o privire ciudat de întunecată pe chip.

„Hei”, spun eu. "Ce s-a întâmplat?"

Genele palide îi flutură. Pare surprins că stau brusc lângă el, de parcă ar fi uitat că sunt aici. "Oh. Uh, nimic. Eu doar... cine crezi că este?"

Îi urmăresc privirea până la portret. Este gigantic – mai mare decât viața. Iar femeia prezentată în portret este izbitoare. Nu există alt cuvânt pentru ea — e genul de femeie care, dacă ai vedea-o pe stradă, te-ai opri și ai face o dublă dublă. Pare să fie la jumătatea ei de treizeci de ani, cu părul drept, care îi

cade chiar sub umeri. La început, i-aş fi numit părul auburn, dar când îmi înclin capul în lateral, acesta se transformă într-o nuanţă strălucitoare de roşu. Pielea ei este palidă şi fără cusur, dar presupun că oricine poate avea o piele frumoasă într-un tablou. Dar una dintre trăsăturile ei cele mai izbitoare sunt ochii ei verzi vii. Atât de mulţi oameni au ochii verzi pătaţi cu maro sau albastru, dar ai ei au o nuanţă atât de intensă de verde încât par că ar putea sări de pe pânză.

„Poate că a locuit aici?" Sugerez.

Buzele lui Ethan se răsucesc într-un rânjet. „Ce fel de persoană arogantă şi obsedată de sine ar pune un tablou gigantic cu ea însăşi deasupra şemineului?"

„Vrei să spui că nu vrei să pun un tablou uriaş cu mine pe peretele din noua noastră casă?" îl tachinez.

Ethan îmi aruncă un zâmbet ofilit. Ceva din tablou l-a deranjat şi nu pare să vrea să vorbească despre asta.

Mă apropii de bibliotecă de lângă şemineu, încă purtând haina mea de lână pentru că este mult prea frig pentru a o scoate. Cine a locuit aici trebuie să-i fi plăcut să citească, deoarece există mai multe biblioteci împrăştiate prin cameră, toate aproape pline de cărţi. Arunc o privire la nişte titluri de pe rafturi, în caz că rămânem blocaţi aici o vreme şi am nevoie de ceva care să mă distreze. Există un raft întreg care conţine cărţi cu exact acelaşi titlu.

Anatomia fricii.

Un mic fior îmi trece pe şira spinării şi îmi strâng haina la piept. Scot de pe raft unul dintre numeroasele titluri cartonate, care are un strat de praf pe el, ca orice altceva în casă. *Anatomia fricii* de Adrienne Hale, MD, PhD. Şi există o imagine cu un cuţit care picură pe coperta. Grozav. Exact ceea ce vreau să văd acum.

Întorc cartea. Există câteva citate alese de la autori cunoscuţi şi profesionişti care laudă cartea. Şi în colţul din stânga jos, există o fotografie a autorului. Este aceeaşi imagine care atârnă peste manta.

— Ethan, spun eu. "Uita-te la asta."

Îşi smulge ochii de la portret şi se alătură cu mine lângă bibliotecă. Se uită peste umărul meu la fotografia de pe spatele cărţii. „Adrienne Hale", citeşte el pe coperta din spate. „Nu este ea psihiatra care a fost ucisă?"

El are dreptate. În urmă cu trei ani, dispariţia doctorului Adrienne Hale a fost una dintre cele mai mari poveşti din ştiri. Mai ales că s-a întâmplat la scurt timp după lansarea hit-ului ei de psihologie pop, care a rămas pe lista celor mai bine vândute *New York Times* timp de aproape un an, ocupând locul numărul unu luni de zile. Toată lumea din ţară a citit acea carte, inclusiv a ta

cu adevărat. Desigur, succesul masiv al cărții s-a datorat în mare parte faptului că dispariția ei a fost o poveste atât de senzațională.

„Ea a dispărut", îl corectez. „Nu cred că i-au găsit trupul vreodată."

Îmi smulge coperta cartonată din mâini și răsfoiește paginile. „Pariez că până la urmă au găsit-o. S-a spălat undeva."

"Pot fi." Adrienne Hale a dispărut din ciclul știrilor în urmă cu cel puțin doi ani, iar cartea ei a coborât și ea din topuri. — Ai citit-o, nu-i așa?

Ochii îi sunt încă pe paginile din fața lui în timp ce clătină din cap. „Urăsc prostiile alea de psihologie pop."

„Nu, a fost foarte bine." Îmi înfig cu degetul paginile deschise din mâna lui. „Totul ține de pacienții ei, știi? Experiențele oribile prin care au trecut și cum au tratat-o."

„Da, nu mă interesează." Așează cartea pe un raft la întâmplare, plictisit brusc de ea. Ethan nu prea este un cititor. „Iubitul ei a ucis-o, nu? Îmi amintesc partea aceea. Era un tip de tehnologie sau așa ceva."

„L-au acuzat, dar nu cred că a ajuns la închisoare pentru asta".

„Probabil totuși a făcut-o."

"Probabil." Dau din cap. „Sunt o mulțime de bărbați nebuni acolo."

Mă apucă de mână și mă trage spre el ca să-i pot simți respirația fierbinte pe obrazul meu. „Nu ești bucuros că te-am salvat de toți nenorociții?"

Îmi dau ochii peste cap, dar nu greșește complet. M-am întâlnit cu niște proști în trecut. Nimeni care a fost ucigaș ca iubitul doctorului Adrienne Hale, dar am avut odată un tip care m-a înșelat cu cel mai bun prieten al meu. A fost aproape un clișeu. Ethan, pe de altă parte, a fost incredibil de loial în timpul cât am fost împreună. Nici măcar nu se uită la alte femei, deși se uită la el tot timpul.

— Atunci crezi că asta e casa ei? Întreb. „Dr. Adrienne Hale?"

"Probabil." Ridică din nou privirea spre portret. „Acela sau cineva care era periculos de obsedat de ea."

Chiar dacă îmi port haina, încă îngheț. Îmi frec brațele pentru căldură. Dacă suntem aici mult mai mult timp, poate ne dăm seama cum să pornim căldura. Ethan se pricepe la astfel de lucruri. — Nu te-ar deranja să trăiești în casa unei femei moarte?

"Nu chiar." El ridică din umeri. „Toată lumea moare în cele din urmă, nu? Deci, dacă nu cumpărăm o casă nou-nouță, ești sigur că a locuit în ea cineva care acum este mort. Și ce dacă?"

Fapte noi distractive pe care le aflu despre soțul meu de șase luni: nu *are* o latură spirituală.

Îmi arunc privirea spre bibliotecă, așezându-i pe cartea pe care Ethan a aruncat-o dezinvolt deasupra raftului. Cumva, se pare că Adrienne Hale nu i-ar plăcea ca el să se încurce cu raftul ei – de parcă ar deranja energia din casă. Iau cartea și o pun pe raftul unde era înainte. Să sperăm că asta îi liniștește temporar fantoma, chiar dacă ucigașul ei este încă acolo undeva.

Stomacul meu scoate un mârâit jenant. „Când crezi că va fi Judy aici? Mi-e foame."

"Nu am nici o idee." Se uită în jos la Rolex-ul său. — Lasă-mă să verific dacă mașina ei este în garaj.

În timp ce Ethan pleacă în căutarea ușii de la garaj, privirea mea coboară pe podea, sub picioarele mele. Lemnul este atât de murdar încât aș fi reticent să merg desculț aici – aproape sigur că tălpile mi s-ar înnegri. Dar, în timp ce mă uit în jos la podea, în luminile care pâlpâie deasupra capului, observ o schimbare a modelului de praf lângă bibliotecă. Aproape că pare…

O amprentă.

Mă strec pe lângă ca să privesc mai atent, strâmbând ochii în lumina slabă. Cu siguranță arată ca o amprentă. Mi-am pus propria cizmă lângă imprimeu – cine a făcut amprenta avea picioare mult mai mari decât ale mele. Ar putea fi amprenta lui Ethan? Pare de mărimea potrivită, dar nu l-am văzut stând aici.

„Garajul este gol.” Ethan iese de pe o ușă din apropierea bucătăriei, scoțându-și de pe umăr ceea ce pare a fi o pânză de păianjen. „Judy nu este aici.”

Tremur, chiar și cu haina încă pe mine. „Hei, vino să vezi asta.”

Ethan se apropie de mine și recunosc că noi doi creăm noi amprente oriunde mergem. "Ce? Ce s-a întâmplat?"

„Este aceasta o amprentă?”

Își mijește ochii la modelul de praf de pe podea. "Pot fi?"

„Deci cine a făcut-o?”

"Nu știu. Judy?”

Ridic sprâncenele. — Crezi că Judy poartă pantofi pentru bărbați mărimea zece?

Ethan respiră și jur că văd puful de aer în camera de zi înghețată. „Atunci poate că era altcineva care privea casa.”

Numai că Judy nu avea cum să arate nimănui o casă atât de prăfuită. Ochii mei scanează podeaua, dar nu văd alte urme la fel de vizibile ca acestea. — Când crezi că va ajunge Judy aici?

Se încruntă. — Nu știu dacă Judy va reuși, Tricia.

„Ea nu ne-ar rezista”.

„Da, dar e viscol acolo. Abia am reuşit şi zăpada se înrăutăţeşte. Sincer, a fost iresponsabil din partea ei chiar să programeze vizionarea în seara asta."

„Aşa că..." îmi mestec vârful unghiei. „Crezi că am putea rămâne blocaţi aici? Ca, pentru noapte?"

Capetele noastre se rotesc simultan pentru a privi una dintre ferestrele cu imagini. Zăpada coboară mai greu decât a mai fost vreodată. E ca şi cum un zid alb ar fi aruncat din cer. Maşina noastră este probabil îngropată şi nu se mai descurca atât de bine pe zăpadă înainte.

„Cred că am putea fi", spune el. „Dar nu-ţi face griji. Adică, uită-te la locul ăsta, pun pariu că bucătăria este plină cu mâncare. Şi chiar dacă nu este, avem acel kit de aprovizionare de urgenţă pe care mă pui să îl ţin în portbagaj. Asta nu are o grămadă de bare de putere în el?"

„Eu… cred că da…"

„Deci hai să mergem să mâncăm ceva."

Ethan păşeşte intenţionat în direcţia bucătăriei. Nu-mi vine să cred că nu este nici măcar puţin îngrijorat, deşi acum suntem prinşi în această casă necunoscută plină de pânze de păianjen şi urme înfricoşătoare. Aşa este Ethan. El este întotdeauna atât de încrezător. Îmi place asta la el.

Aşa că îl urmăresc pe noul meu soţ la bucătărie. Dar tot timpul, nu pot scăpa de sentimentul oribil că acei ochi verzi din portretul de deasupra mantalei mă privesc.

CAPITOLUL 3

ADRIENNE

Inainte de

Paige se înjură pentru ea însăși în timp ce se împiedică de o cărămidă slăbită de pe pasarela către ușa mea din față. O privesc de la fereastră, întrebându-mă dacă ar trebui să sun pe cineva să repare cărămida săptămâna aceasta. Nu vreau ca cineva să cadă peste el, să-i spargă glezna și apoi sunt responsabil. Legal, adică. Dacă Paige ar cădea, ar fi propria ei vină. Ea ar avea mult mai multă stabilitate dacă nu ar ține un plic manila în mâna dreaptă și nu ar fi derulat prin ecranul telefonului cu stânga în timp ce se clătina în tocuri de trei inci.

Paige a fost agentul meu literar în ultimii cinci ani și nu am văzut-o niciodată fără telefonul în mână. Există posibilitatea să fi fuzionat cu palma ei. Am vorbit cu ea în trecut și jur că am auzit dușul curgând în fundal. Odată, am auzit clădirea toaletei. Când vorbim, ea își ridică privirea de pe ecran pentru a-mi întâlni ochii, dar doar pentru scurt timp.

Paige baga plicul manila sub brat ca sa poata suna la usa. Este inutil, având în vedere că i-am monitorizat traiectoria Audi-ului pe aleea mea, dar ea nu știe asta. Clopoțeii răsună prin casă și îmi fac timp să mă îndrept spre ușa din față. Poate că Paige se grăbește, dar eu nu sunt. Am toată dimineața liberă înainte să sosească primul meu pacient.

Paige are ochii fixați pe ecranul telefonului ei când deschid ușa. Părul ei, de obicei, perfect evidențiat este ușor suflat de vânt de la drum, dar, altfel, arată impecabil într-o rochie de mătase neagră și pantofi cu țepi.

„Adrienne!” Un zâmbet se întinde pe chipul agentului meu la vederea mea, deși ea încă nu își pune telefonul deoparte. "Ce mai faci?"

Ce mai faci? Cele mai inutile trei cuvinte din universul comunicării. Nimeni care pune această întrebare nu vrea să știe răspunsul. Și nimeni care răspunde nu spune adevărul. „Sunt bine, Paige.”

Ea se oprește pentru o bătaie, așteptând ca eu să-i întorc frumusețea. Când este evident că nu am de gând, ea scutură ușor telefonul în mâna stângă. „Îmi pare rău că am întârziat. GPS-ul s-a oprit pe telefonul meu. Semnalul pe aici este groaznic.”

— Da, spun eu plin de compasiune. "Este."

Locuiesc destul de departe de drumurile bătute, încât majoritatea oamenilor nu pot primi semnal aici. În casa mea, am un turn MicroCell și Wi-Fi. Dar în așteptarea vizitei lui Paige, le-am închis pe amândouă. Cât timp ea este aici, vreau toată atenția ei. Niciodată nu aș acorda mai multă atenție telefonului meu decât unui pacient și nu-mi place să concurez pentru atenția lui Paige.

Fac un pas înapoi pentru a-i permite lui Paige să intre în casă. A mai fost aici o singură dată și trage aer în piept din cauza dimensiunii lor. Zona de zi este impresionanta. Paige locuiește în Manhattan, probabil într-o cutie mică de pantofi dintr-un apartament care costă o mică avere.

„Aceasta este o casă uimitoare", respiră ea. Este atât de uimită încât își lasă telefonul în jos complet, astfel încât să atârne lângă ea. „Atât de mult spațiu."

"Mulțumesc."

Ochii ei se aruncă în jur, de la canapeaua din piele, la bibliotecile antice, până la scara în spirală până la nivelul al doilea. Ar putea să lase complimentul așa cum este, dar nu este stilul lui Paige. În schimb, se simte obligată să adauge: „Doar tu ești în acest loc mare?"

Ea știe că nu sunt căsătorită. Fără copii. Părinții mei au plecat de mult. "Da. Doar eu."

„La naiba…" Ea se scarpină pe obraz. „Mi-ar fi frică să locuiesc aici. Adică, ești *în* mijlocul nimicurilor. Nici măcar nu ai un serviciu bun de telefonie mobilă. Oricine poate intra aici și..."

Nu este ca și cum Paige ar fi prima persoană care a sugerat așa ceva. Dacă aș avea membri apropiați ai familiei sau prieteni apropiați, sunt sigur că și-ar face griji pentru mine. Dar nu sunt îngrijorat.

„Ai un sistem de securitate?" ea intreaba.

Ridic un umăr. „Am încuietori la uși."

Se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Dar mă simt în siguranță aici. Izolarea nu este neapărat periculoasă. Cotitura pentru a ajunge pe micul drum de pământ spre casa mea este atât de îngustă încât mulți oameni trec pe lângă el fără măcar să observe. Și am nevoie de spațiu suplimentar pentru că această casă îmi servește și ca birou. Eu scriu aici și am o cameră unde văd pacienți.

Sunt dezamăgit de Paige pentru judecata ei, chiar dacă nu sunt surprins. Sunt sigur că mulți oameni ar putea-o judeca pentru propriile alegeri. Dacă nu și-ar fi făcut timp să scoată doi rugrati, ar putea fi mai departe în carieră. S-ar putea să nu fie nevoită să suge pe cineva ca mine.

Și, de asemenea, poartă mult prea mult machiaj. Nu am încredere în femeile care se încorporează pe straturi de fond de ten ca pe o mască care aderă direct pe piele.

„Știi...” Paige își înclină capul cu simpatie. „Aș putea vedea dacă Alex cunoaște pe cineva pentru tine. Sunt sigur că unul dintre colegii lui de la serviciu ar fi bucuros să te scoată afară.”

„Nu e nevoie”, spun printre dinți.

"Esti sigur? Deoarece-"

"Sunt sigur."

Ridică din umeri de parcă crede că am făcut o eroare tragică de judecată neacceptand o întâlnire de milă de la soțul ei. Nu este prima dată când i se oferă. După câteva ori, ai crede că va primi mesajul că nu mă interesează, dar, din păcate, nu a primit.

"Oricum." Paige îmi aruncă plicul din Manila, cu unghiile roșii strălucitoare sub luminile de deasupra plafonului. „Iată dovada noii tale cărți.”

Accept plicul din strânsoarea ei. Sunt tentat să-l deschid. Această carte este punctul culminant al a doi ani de cercetare și a nopților târzii petrecute studiind cu atenție notele mele și bătând pe tastatură. Dar nu vreau să mă uit la asta în fața lui Paige. O voi face după ce ea pleacă.

„Mulțumesc”, spun eu.

„Chestii groaznice”, comentează ea, încrețindu-și nasul. Nu a ascuns faptul că a crezut că ar trebui să „atenuez” unele dintre scenele violente descrise în carte, dar am fost ferm că ar trebui să rămână așa cum sunt. „Este greu de citit – pentru unii oameni.”

„Totul este adevărat.”

Paige se uită la plicul din mâna mea. Spera că o voi deschide în fața ei. Până la urmă, a condus până aici din Manhattan. Nu este o excursie mică la Westchester, dar prima mea carte, *Know Yourself* , a fost pe lista cu bestseller-uri *din New York Times* timp de douăzeci și șapte de săptămâni. Această continuare foarte așteptată ar putea merita o avere pentru ea. Ea vrea să mă facă fericită.

Ea stă acolo o clipă, așteptând să vadă dacă îi ofer un tur sau poate o ceașcă de cafea. Ea vrea să fie prietena mea. Sau cel puțin, își dorește o pretenție de prietenie, în care să bârfim, să luăm prânzul la o cafenea și să ne purtăm de parcă nu ne displacăm unul pe celălalt.

Nu am prieteni. Niciodata nu am.

„Aș putea...” Ea își linge buzele. „Aș putea să te deranjez pentru un pahar cu apă?”

Arunc o privire spre bucătărie. "Desigur. Apa este un pic maronie, trebuie sa te avertizez. M-am obișnuit cu gustul metalic, dar pe unii oameni îi deranjează."

Nasul îi încreți din nou. Are cea mai vagă nuanță de pistrui pe punte, fără îndoială acoperiți de mai multe straturi de machiaj. „Apă maro? Adrienne, ar trebui să pui pe cineva să se uite la asta.

„Oh, nu mă deranjează. Are gust bun. Lasă-mă să iau apa pentru tine."

„De fapt, e în regulă."

"Esti sigur?"

„Da, e bine." Arată puțin verde la ideea de a înăbuși un pahar cu apa mea maro fictivă. Ea vrea să fie prietena mea, dar nu atât de rău. „Ar trebui să plec acum. Este un drum lung înapoi în oraș."

Dau din cap. "Conduceți preventiv."

Aruncă o ultimă privire lungă în jurul casei mele. Probabil se întreabă cât m-a costat. Într-o altă viață, Paige ar fi putut fi un agent imobiliar. Are personalitatea potrivită pentru asta. Impertinent ca naiba.

„Sincer", spune ea, „ar trebui să te gândești să obții un fel de sistem de securitate pentru acest loc. Nu vreau să vin aici într-o zi și să te găsesc ucis în sufragerie.

Statistic, riscul unui astfel de lucru este scăzut. Mai puțin de un sfert din toate victimele omuciderilor sunt femei. Cele mai multe dintre aceste femei sunt tinere și cu venituri mici.

„Sau ia-ți un iubit", adaugă Paige râzând. „După cum am spus, sunt bucuros să ajut în acest sens."

Până la șaptezeci la sută dintre femeile care au fost ucise sunt ucise de un partener intim. Așa că, în realitate, sugestia ei de „a-și lua un iubit" nu este doar extrem de critică și insultătoare, dar ar *crește* riscul de a mă întâlni cu un final violent. Dar nu voi dezbate această femeie.

„Sunt foarte bine", spun din nou. „Nu am nevoie de un sistem de securitate."

Ea se gândește la asta pentru o clipă, apoi pufni. "Da, asa este. Inviți nebunii chiar înăuntru, nu-i așa?

Mă lovește acum. Nu știu cum nu l-am văzut niciodată. Paige nu respectă ceea ce fac. A fost avocatul meu prin două publicații și, în apărarea ei, este al naibii de bună la asta. Dar ea nu crede în nimic. Pentru ea, oamenii pe care îi ajut sunt o grămadă de „nebuni".

În cei cinci ani în care o cunosc pe Paige, ea mi-a insultat casa și alegerile mele de viață și a fost cea mai dură critică a manuscriselor mele. Am luat

fiecare parte din abuzul ei pentru că se pricepe la ceea ce face. Dar astăzi, ea a trecut o limită.

Nimeni nu vorbește așa despre pacienții mei.

„Paige." bat cu colțul ochiului drept. „Ai un pic de rimel îngrădit chiar aici."

"Oh!" Genele ei negre flutură în timp ce mâna îi zboară în mod conștient spre ochi. Ea își pune automat mâna în poșetă pentru a căuta un compact, dar, în acest proces, telefonul ei îi alunecă din mâna stângă și zgomotește puternic pe podeaua de lemn. „La naiba…"

Își ridică telefonul — pe ecran este imprimată o pânză de crăpături. Se pare că va izbucni în lacrimi.

„Oh, dragă", spun eu. „Se pare că ți s-a spart telefonul."

„La naiba." Își trece degetul arătător peste ecran, ca și cum ar fi putut să-l repare magic cu atingerea ei. Ea înjură din nou și își smulge degetul. Paharul i-a tăiat drept prin deget. „Doar norocul meu, nu?"

„Poate că este un semn", spun eu. „Poate că ar trebui să petreci mai puțin timp pe telefon."

Paige râde de parcă am făcut o glumă. Ea nu mă cunoaște suficient de bine încât să știe că nu fac glume.

Zâmbetul ei este încordat în timp ce o conduc la ușă, iar odată ce iese afară, zâmbetul îi coboară cu totul de pe față. O privesc de la fereastră cum se întoarce la mașină, evitând de data aceasta cărămida slăbită perfidă. De îndată ce alunecă pe scaunul șoferului, își răsucește corpul pentru a-și privi reflectarea în oglinda retrovizoare. Își atinge coada ochiului, încruntându-se în timp ce caută rimelul pe care am asigurat-o că era înfundat acolo.

Are o zi proastă. Dar va deveni mult mai rău când va primi e-mailul de la mine care o reziliază ca agent.

Mă întorc de la fereastră și mă uit în jos la plicul manila pe care mi l-a lăsat Paige. Cartea mea. Doi ani de sânge, sudoare și lacrimi.

Ridic cu grijă clema și deschid plicul. Scot dovada cărții mele din interior. Colțurile buzelor îmi zvâcnesc. Cartea este exact așa cum am imaginat-o. Numele meu este scris cu majuscule aldine: Adrienne Hale, MD, PhD. Editorul s-a refuzat când i-am sugerat cuțitul care picură cu sânge pe coperta cărții, dar după succesul ultimei mele cărți, am ajuns să pun la punct. Trebuie să-și dea seama acum ce decizie strălucitoare a fost – cât de frapantă este imaginea. Urmăresc literele titlului în timp ce citesc cuvintele cu voce tare:

Anatomia fricii.

CAPITOLUL 4

TRICIA

Ziua de azi

Nu prea am speranțe în bucătărie. Dacă această casă nu a fost locuită în cei trei ani în care Adrienne Hale a lipsit, cum poate fi mâncare în frigider? Cel mai bun lucru la care putem spera sunt niște chestii în cutii pe care le putem încălzi.

Frigiderul este de cel puțin două ori mai mare decât cel mic pe care l-am îndesat în bucătărie acasă. Totul aici pare a fi ordine de mărime mai mare decât ceea ce avem în oraș. Aproximativ zece exemplare ale bucătăriei noastre ar putea încăpea în această bucătărie. Mă întreb dacă dr. Adrienne Hale a fost un bucătar priceput. Pare genul de femeie care ar putea pregăti o masă gourmet.

Ethan deschide frigiderul și privește înăuntru. „Ei bine, ne putem face singuri sandvișuri."

"Într-adevăr?" Mă uit peste umărul lui în frigider. E o pâine acolo și o grămadă de mezeluri. Există chiar și un borcan cu maioneză. Stomacul mi se întoarce și aproape că mă gândesc la cât timp a stat mâncarea acolo. „Nu mănânc asta. Probabil a expirat cu ani în urmă."

Ia un pachet de bologna. "Nu. Nu expiră încă o săptămână. Probabil că Judy l-a cumpărat.

Încerc să-mi imaginez pe Judy cumpărând un pachet de bologna pentru una dintre casele pe care le arată. Se pare că nu pot să o fac. Ea este mai degrabă o persoană de tip caviar și somon afumat. "Esti sigur? Te uiți la *anul* ?"

" *Da* . Iată, uite."

Îmi dă bologna. Destul de sigur, data de pe ea este din anul curent, o săptămână în viitor. Îl deschid și îl adulmec și nu miroase a rânced. Culoarea arată ok.

„O să ne fac sandvișuri", spune el.

Ethan aliniază o pâine, bologna și un borcan de maioneză pe blat și se apucă să ne facă sandvișuri. Îi place să gătească pentru mine. Este dulce. Nu că

nu pot face singur un simplu sandviș, dar este romantic felul în care îi place să mă răsfețe. Încă un lucru pe care am învățat repede să-l iubesc la el.

Sper doar să simtă la fel pentru mine după ce află despre revelația mea. Mă simt rău de fiecare dată când mă gândesc la asta. Dar nu pot s-o țin de el mult mai mult.

„Pot să fac ceva?" Întreb.

„De ce nu ne iei ceva de băut?"

Pot sa ma descurc. Mă îndrept spre cealaltă parte a bucătăriei să găsesc câteva pahare. O să le umplu doar cu apă de la robinet — sunt sigur că e în regulă. Dar când mă apropii de chiuvetă, ceva mă face să mă opresc în loc.

Este o ceașcă chiar lângă chiuvetă. Umplut pe jumătate cu apă. Exteriorul picurând cu condens.

„Ethan?" Vocea mea sună tremurândă.

„Da?"

„Eu..." înghit în sec, în timp ce ochii îmi stau pe pahar. „Cred că mai e cineva în casa asta."

Capul i se ridică brusc din preparatul de sandviș. Are o felie de bologna strânsă în mâna dreaptă. "Ce vrei sa spui?"

„Este o ceașcă aici." Mă dau înapoi pentru un minut, ca și cum ceașca ar putea să mă întindă și să mă sugrume. „Cineva l-a umplut recent și a băut din el."

— Probabil Judy.

Dacă o menționează din nou pe Judy, o să-i dau un pumn în față. „Nu este al lui Judy, bine? Judy nu ar lăsa niciodată o jumătate de pahar cu apă pe blatul din bucătărie în felul acesta. Și dacă ar fi făcut-o, ar fi ruj pe toată marginea."

Nu se poate certa cu asta. Marca comercială a lui Judy este rujul ei roșu aprins. Nu ar putea niciodată să bea dintr-un pahar fără să se șteargă puțin din el.

„Și am văzut amprenta aia pe podea", îi reamintesc.

„Probabil a fost al lui Judy", spune el, deși este absurd. „Sau al meu."

„De asemenea", adaug eu, „am văzut lumina aceea aprinsă la etaj când mergeam pe aici. Cineva este sus."

Ethan își strânge buzele. Se uită la paharul cu apă din bucătărie, apoi sus spre scara în spirală care duce la etajul doi. — Nu știu, Tricia. Dacă altcineva ar fi fost aici, nu ar fi venit și ne-ar fi spus să plecăm naibii din casa lor?"

Are o idee bună. „Poate că nu ar trebui să fie aici."

El nu ignoră posibilitatea. Acum ochii îi sunt ațintiți spre casa scării. "Bine. Să presupunem că este adevărat. Ce ar trebui sa facem?"

Încă am poșeta pe umăr. Mă întind înăuntru și îmi scot telefonul. Inca nici un semnal. — Cred că ar trebui să verificăm la etaj. Ethan pare să protesteze, așa că adaug rapid: „Suntem blocați aici pentru noaptea asta. Ai de *gând* să poți dormi dacă știi că un străin pândește prin casă?

— Ai dreptate, spune Ethan în cele din urmă. „Ar trebui să mă duc să verific. Ramai aici."

"În nici un caz." Eu dau din cap cu putere. "Merg cu tine. *Nu mă* lași singur aici jos."

Din nou, pare că e pe cale să protesteze, dar apoi se gândește mai bine la asta. Își freacă bărbia cu degetul mare pentru o clipă, apoi întinde mâna după ceva de pe blatul din bucătărie. Îmi ia o clipă să realizez că este un bloc de cuțite. Lama lungă zimțată Ethan scoate licăriri în luminile de deasupra plafonului din bucătărie. „Ar trebui să fie pregătit, nu?"

Nu am nicio obiecție ca el să ia un cuțit. Sunt tentat să iau eu unul.

Trecem împreună prin sufragerie, trecând pe lângă portretul doctorului Adrienne Hale. Încep repede să disprețuiesc acel tablou. Casa asta este destul de înfiorătoare fără ca ochii aceia verzi să mă urmărească peste tot. Este o ușurare când ajungem la scară, departe de privirea ei.

Cel puțin, este o ușurare până începem să urcăm. Scările se termină pentru ceea ce pare o eternitate, iar casa scării este foarte întunecată. Scările sunt abrupte și fiecare scârțâie când picioarele noastre pun greutate pe ea – sunetul răsună prin toată casa scării. Mă agățăm de balustrada din lemn ornamentată cu o mână, iar cu cealaltă, întind mâna către soțul meu. Când îi găsesc brațul, mă apuc strâns de el. Nu pot să cred că vrea să *locuiască* aici. Acest loc se simte mai degrabă ca o casă bântuită în care suntem forțați să petrecem noaptea pentru a câștiga un fel de moștenire sau ceva de genul ăsta.

Cea mai rea este când ajungem la palierul de la etajul doi. Pentru că este evident că întreg podeaua este complet întunecată.

„Am văzut o lumină aprinsă aici, nu?" Ochii mei se aruncă frenetic printre uși, fiecare mai întunecat decât altul. „Sunt sigur că am făcut-o."

„Poate că era lumina lunii care se reflecta pe fereastră..."

Mă uit la el în lumina slabă de la fereastră. „Deci, luna s-a reflectat cumva doar pe fereastra *unui* dormitor?"

— Nu știu ce să-ți spun, Tricia. Nu văd pe nimeni aici sus. Și toate luminile sunt stinse."

„Nu ar trebui să verificăm camerele?"

E tăcut pentru o clipă. Nu pot spune dacă este speriat sau enervat. "Amenda. Să verificăm dormitoarele."

Ethan aprinde lumina din hol, care este arsă, cu excepția unui singur bec. Dar chiar și asta este suficient pentru ca etajul al doilea să fie mult mai puțin înfricoșător. El ține cuțitul jos lângă el în timp ce deschidem fiecare cameră și aprindem lumina. Conform descrierii de pe site-ul lui Judy, la etaj sunt șase dormitoare și nu plec de aici până nu le verificăm pe fiecare.

Primul dormitor — gol.

Aceeași ofertă pentru al doilea, al treilea și al patrulea dormitor. Toate sunt complet întunecate și liniștite. Când Ethan aprinde luminile, nimeni nu stă la pândă în umbră. Fiecare cameră este complet goală.

„Nu cred că e nimeni aici, Tricia", spune el în timp ce închide ușa celui de-al patrulea dormitor.

„Continuă să cauți", spun printre dinți.

Al cincilea dormitor — gol.

Acum a mai rămas o ultimă cameră. Toate dormitoarele pe care le-am văzut până acum au fost cam de aceeași dimensiune și au un aspect destul de impersonal. Acest lucru mă face să bănuiesc că ultimul dormitor trebuie să fie dormitorul matrimonial. Locul în care a dormit Adrienne Hale în fiecare noapte în lunile și anii dinaintea dispariției ei.

În timp ce mergem spre ușa finală, mă apuc de brațul lui Ethan. Inima îmi bate atât de tare încât mă doare pieptul.

„Tricia, unghiile tale..."

Îmi ușuresc ușor strânsoarea. „Îmi pare rău."

Probabil că încă îl înțepăt cu unghiile, dar mă lasă să o fac. El coboară mâna fără a strânge cuțitul de clanța ușii. Și în liniște, răsucește butonul.

CAPITOLUL 5

„Nu e nimeni aici”, anunţă Ethan.

El acţionează întrerupătorul în ultima cameră, aprinzând spaţiul. Această cameră este semnificativ mai mare decât toate celelalte şi pare a fi un dormitor matrimonial. Există un pat king-size în centrul camerei cu o tăblie din lemn ornamentată. Patul este machiat, iar când întind un deget pentru a atinge cuvertura de culoare crem cu garnitura roşie, are şi el un strat gros de praf.

"Nimeni." Bate uşa băii şi aruncă o privire înăuntru. „Nici măcar să mă ascund în baie.”

"Pot observa asta."

Se lăutăreşte cu mânerul cuţitului. „Deci eşti mulţumit? Sau vrei să verific sub pat?”

Nu am nevoie de el să verifice sub pat, dar nu ar fi o idee groaznică să verifice dulapul. Apuc mânerul auriu strălucitor al unei uşi de lângă baie şi îl deschid. Este, după cum bănuiam, un dressing. Acesta este un alt lux pe care nu îl avem în apartamentul nostru din Manhattan.

Rânduri de haine scumpe mărginesc dulapul întins – văd etichete de la Gucci, Louis Vuitton şi Versace. Şi există doar un indiciu de parfum cu miros dulce închis în dulap, ca un mormânt — Chanel, cred. Îmi trec degetele peste materialul unui pulover alb atârnat în dulap – caşmir.

Aceasta mai mult decât orice este o dovadă că dr. Adrienne Hale a murit. Pentru că nicio femeie nu ar pleca voluntar de aici fără să ia cu ea acest pulover superb.

— Mulţumit, Tricia?

Îmi smulg degetele de la puloverul de caşmir. "Nu înţeleg. De ce era lumina aprinsă?”

„Poate că a fost un bec care s-a stins?”

Eu dau din cap. „Nu se putea. Am aprins toate luminile de deasupra capului şi toate funcţionează perfect.”

„Poate că era o lampă.”

Îi arunc o privire.

Ethan îşi ridică mâinile. „Nu ştiu ce vrei să-ţi spun. Am verificat fiecare cameră. Ne-am uitat în dulap. *Nu e nimeni aici* .”

Nu pot să mă cert cu el. Are dreptate că am verificat fiecare cameră şi ne-am uitat cât de atent am putut. Dacă e cineva aici, nu vor să-l găsim. Poate că e mai bine dacă nu le găsim.

„Bine", spun eu. „Hai să luăm cina."

Cu excepţia cazului în care dormim într-unul din dormitoare în seara asta, cu siguranţă încui uşa. Şi baricadându-l.

În timp ce coborâm înapoi scările în spirală până la primul etaj, nu mă simt prea bine cu nimic. De fapt, mă simt mai anxioasă. Sunt sigur că am văzut lumina aprinsă din afara casei, iar faptul că niciuna dintre acele lumini nu este aprinsă este profund neliniştitor. Nu ştiu de ce Ethan nu pare supărat din cauza asta. Poate doar o ascunde bine.

După ce ne întoarcem jos, observ o cameră în lateral, cu uşa crăpată chiar lângă casa scării. Bat pe uşă pentru a o împinge până la capăt şi răsuflesc uşor. Ethan încremeni în paşi.

"Ce s-a întâmplat?" el spune.

Mă uit în această nouă cameră. Ca multe dintre camerele casei, este imens. Şi ca şi sufrageria, pereţii sunt căptuşiţi cu biblioteci, toate umplute până la refuz cu cărţi. Nu cred că am văzut atâtea cărţi în viaţa mea. Lângă fereastra din colţ este un birou mare de mahon, cu un scaun din piele în spate şi un computer de birou prăfuit deasupra. Ultima piesă de mobilier din cameră este o canapea mare din piele. Dr. Adrienne Hale iubea clar mobilierul din piele.

„Acesta trebuie să fi fost biroul ei", respir.

Ethan aruncă o privire în jur, cu o privire apreciativă pe chip. „Când locuim aici, aş putea folosi această cameră pentru biroul *meu .*"

„Uh…" Nu vreau să-i sparg balonul şi să-i spun că, în acest moment, nu am nicio cale dracu' să mă gândesc să trăiesc în această casă. Numai pentru că voi fi pentru totdeauna îngrozită că există un străin ascuns într-una dintre adânciturile întunecate de la etajul doi. "Sigur."

„Nu ar trebui să schimb ceva." Îşi apăsă o mână pe canapea, testându-i integritatea. „Ei bine, aş scăpa de toate cărţile. Dar în afară de asta, este perfect."

"Da. Perfect." Peste cadavrul meu.

Ethan se aplecă să-mi sărute obrazul. „O să termin de făcut sandvişurile noastre. Puteţi răsfoi biblioteca ei."

Înainte să am ocazia să protestez, Ethan a plecat să se întoarcă în bucătărie. Vreau să-l urmăresc, dar îmi simt picioarele îngheţate. Acest birou. Chiar şi mai mult decât restul casei, îmi dă fiinţă.

Aici lucra ea. Ea era aproape sigur în această cameră în ziua în care a dispărut. Chiar mai mult decât dormitorul matrimonial, această cameră se simte bântuită de prezența ei.

Mă îndrept spre biroul de mahon. Această cameră este prăfuită, dar nu la fel de rău ca camera de zi. Există doar un strat subțire de praf peste birou și tastele computerului. Scot un șervețel dintr-o cutie pe care o are pe birou și îl trec peste monitorul negru al computerului. Apoi scot praful scaunului din piele.

Mă așez pe scaun și scârțâie amenințător sub greutatea mea. Aici a scris dr. Hale cartea ei de psihologie pop bestselleră, *Anatomia fricii* ? Pentru o vreme, s-a părut că toată lumea din țară a citit acea carte. A fost Cartea It. Și nu a apucat să se bucure de el, deoarece la scurt timp după ce a fost lansat, a dispărut în aer.

Studiez conținutul biroului. Are un suport pentru creion în formă de creier uman, încărcat cu pixuri. Tastatura ei este una dintre acelea ergonomice, curbată astfel încât mâinile ei să poată sta într-o poziție mai naturală. Și mai este un obiect pe birou care îmi atrage atenția.

Este un magnetofon.

Nu am mai văzut un magnetofon de mulți ani. Îmi amintesc vag că părinții mei aveau unul când eram mică, dar atât. Este o tehnologie învechită. Suflă praful de pe reportofon și îl ridic, curios să văd ce ascultase dr. Hale înainte de dispariția ei.

Dar e gol. Desigur, poliția ar fi luat ca dovadă orice bandă era înăuntru.

„Tricia! Sandvișurile sunt gata!”

Vocea lui Ethan plutește pe hol în birou. Cobor casetofonul înapoi pe birou și părăsesc biroul să mă alătur lui.

CAPITOLUL 6

ADRIENNE

Inainte de

Este extrem de rar ca lucrătorii din domeniul sănătăţii mintale să fie uciși de pacienţi.

Se întâmplă cam o dată pe an în această ţară. În cele mai multe cazuri, victimele au fost tinere lucrătoare de caz. Omuciderile au avut loc cel mai frecvent în timp ce victimele vizitau unităţi de tratament rezidenţial. Iar cei mai probabili autori au fost bărbaţi cu schizofrenie.

Majoritatea victimelor au fost ucise în urma rănilor împuşcate.

Nu că un psihiatru care vede rar pacienţii internaţi este imun la un astfel de atac. În orice moment în timpul unei ședințe, pacienţii mei puteau să se ridice, să apuce deschizătorul de scrisori de pe birou şi să mi-l blocheze prin orbită. Dar riscul meu este relativ scăzut. Chiar dacă văd pacienţi în casa mea, ceea ce oamenii îmi spun că este o greșeală, mă simt în siguranţă.

De asemenea, nu ţin de fapt un deschizător de scrisori pe birou. Ar fi soarta tentantă.

Și îmi iau încă o măsură de precauţie. Fiecare pacient pe care îl accept pentru tratament este verificat de mine personal. Refuz să accept orice pacienţi cu care nu mă simt confortabil.

Cu o singură excepţie. Dar asta se va rezolva de la sine destul de curând.

În acest moment, mintea mea nu este asupra pacienţilor mei, în timp ce stau la computer şi răspund la mesaje prin e-mail. În prezent, compun un răspuns la un mesaj pe care l-am primit ieri de la fostul meu agent Paige.

Draga Adrienne,

Am fost şocat şi întristat să aud că ai vrut să lucrezi cu un alt agent al companiei pentru următorul tău proiect. Pe lângă faptul că sunt un scriitor incredibil, te-am considerat unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Am muncit extrem de mult pentru a vă cultiva talentul în ultimii ani. Poţi, te rog, să-mi spui ce am făcut ca să te jignesc şi voi face tot ce pot pentru a remedia?

Prietenul tău,

Paige

Este nevoie de toată reținerea mea ca să nu-mi dau ochii peste cap la e-mailul lui Paige. Ea și cu mine nu suntem prieteni. Nici măcar pe aproape. Sunt psihiatru și psihoterapeut calificat. Crede ea sincer că lingușirea ei nesinceră și familiaritatea ei excesivă o vor face dragi pentru mine? Și cum exact mi-a *alimentat* talentul în afară de a lua cincisprezece la sută din tot ce am făcut?

Dar cea mai bună parte a faptului că sunt un autor de bestselleruri este că nu trebuie să răspund unor oameni ca Paige. Pot să dau puterea — și contractul meu este cu agenția, nu cu Paige însăși. Deci răspunsul meu la fostul meu agent este extrem de succint.

Paige,

Mi-e teamă că nu mai simt că ești potrivit pentru mine. Mult noroc pentru tine.

Cu sinceritate,

Adrienne Hale, MD, PhD

Când apăs pe „trimite" pe e-mail, mă întreb cum va răspunde Paige. Va accepta ea că nu vreau să mai fie agentul meu și să accepte respingerea cu grație, sau își va duce Audi-ul înapoi la Westchester și va implora în genunchi să o iau înapoi? Bănuiesc că va fi cea din urmă.

Ființele umane nu se descurcă bine cu respingerea. Pe vremea când strămoșii noștri erau vânători și culegători, a fi exclus dintr-un trib era asemănător cu o condamnare la moarte. Din acest motiv, respingerea este trăită de ființele umane ca fiind incredibil de dureroasă. Studiile care utilizează RMN funcțional au arătat că aceleași zone ale creierului devin activate atât în timpul respingerii, cât și în timpul durerii fizice reale.

Unii oameni se confruntă cu respingerea mai bine decât alții. Paige nu se va descurca bine cu asta. Îl văd deja derulându-se. Dar nu contează. Odată ce iau o decizie, nu mă mai întorc niciodată asupra ei.

Un mesaj nou apare în căsuța mea de e-mail. Expeditorul este o femeie pe nume Susan Jamison – un nume cu care sunt foarte familiarizat. Dau clic pe noul mesaj, deja conștient de ceea ce este probabil să spună.

Dr. Hale,

Apreciez munca pe care ai încercat să o faci cu fiul meu, dar nu simt că el face niciun progres. După cum v-am spus cu două luni mai devreme, nu voi mai plăti pentru ședințele lui. Îmi pare rău că nu v-a rambursat el însuși din

indemnizația lui, dar trebuie să repet că nu voi mai finanța niciuna dintre aceste ședințe de terapie. Îmi pare rău dacă ai presupus contrariul.

Cel mai bun,

Susan

Îmi întorc privirea de la ecranul computerului către magnetofonul care stă pe birou. De când am început să țin ședințe de terapie în casa mea, le-am înregistrat pe fiecare dintre ele. Cer permisiunea tuturor pacienților înainte de a înregistra ședințele, deși chiar și atunci când îmi spun că nu, le înregistrez în continuare.

Consider că înregistrările pe casetă ale ședințelor de terapie sunt extrem de utile. Da, aș putea să iau notițe așa cum fac mulți terapeuți, dar acestea ar putea fi inexacte. Înregistrările pe casetă nu mint.

Momentan, folosesc casetele pentru a-mi reîmprospăta memoria, dar îmi imaginez că într-o zi, la sfârșitul carierei mele, aș putea să ascult casetele și să scriu un memoriu cu experiențele mele.

Dar nu acum. Nu de zeci de ani. Mai am mulți, mulți ani de carieră.

Pe caseta pentru fiecare pacient scriu inițialele pacientului, numărul ședinței și data. Carcasa aflată în prezent lângă magnetofon scrie „EJ #136" și apoi data de ieri.

EJ este fiul lui Susan. Ea mi-a cerut să lucrez cu el în urmă cu aproximativ doi ani, declarând că „nu are nicio direcție în viață". Într-o singură ședință, am diagnosticat EJ cu tulburare de personalitate narcisică – caracteristicile acestui diagnostic includ un model pe termen lung de sentimente exagerate de importanță personală, dorințe de admirație și empatie afectată.

Apăs pe play pe magnetofon și ascult încă o dată sesiunea de ieri:

„Cum a decurs interviul tău de angajare?"

„Oh, a mers grozav. M-au iubit. Sunt sigur că mă vor implora să vin să lucrez acolo. Dar sincer, nu cred că aș putea face asta. Toți cei de la companie par atât de proști. Nu cred că aș putea lucra într-un loc în care să fiu înconjurat de prostie toată ziua."

În momentul în care l-am întâlnit prima dată pe acest om, mi-a fost imediat neplăcut. Dar o cunoscusem deja pe Susan și am fost de acord să-i văd fiul. M-am gândit să-i spun că nu, dar i-am dat cuvântul meu. Și am crezut că îl pot ajuta.

Din păcate, nu mai cred. Nu-l pot ajuta pe acest om. Nu are nicio perspectivă asupra deficiențelor sale și nu o va face niciodată. Nu are nicio dorință să se schimbe. Și acum că mama lui nu mă mai plătește, am o scuză suficientă să ne încheiem ședințele.

Nu va trebui să-l mai văd niciodată.

CAPITOLUL 7

TRICIA

Ziua de azi

Un sandviș cu bologna pe pâine albă cu maioneză nu este tocmai cea mai bună cină pe care am avut-o vreodată în viața mea, dar mă umple și mă lasă doar ușor greață. Ethan are gusturi înțelepte când vine vorba de mâncare și reușește întotdeauna să înscrie o masă la cele mai la modă restaurante noi, dar dărâmă sandvișul cu bologna fără să se plângă.

„Te simți mai bine acum că ai mâncat?" mă întreabă el.

„Da", mint eu. Să mănânc un sandviș cu bologna rece nu m-a făcut să uit că ar putea fi un străin care pândește la etajul doi al casei noastre.

"Bun." Mă apucă de mână peste masă – a mea este înghețată, dar a lui este surprinzător de cald. „Doamne, Tricia. Ești rece ca gheața!"

Nu știu la ce se așteaptă. Afară este mult sub îngheț și nu este căldură în casa asta. Amândoi încă purtăm paltoanele. "Da…"

"O sa iti spun eu ce." Se ridică de pe scaun și ne apucă automat ambele farfurii de pe masă pentru a o curăța. Mama lui l-a învățat bine – păcat că n-am putut să o cunosc niciodată. „Lasă-mă să-mi dau seama de căldură. Dacă avem electricitate, pun pariu că putem porni căldura."

"Ar fi grozav." Iau cele două căni de apă de pe masă și îl urmăresc până în bucătărie, făcând și eu partea mea. „Ești cel mai bun soț din toate timpurile."

Fața lui Ethan se luminează. Lasă farfuriile pe blatul din bucătărie și se întinde spre mine. Este incomod, deoarece avem amândoi hainele pe noi, dar îmi place cât de fierbinte este respirația lui când mă sărută. „Este ușor să fiu cel mai bun soț când am cea mai bună soție."

În ciuda aspectului său frumos, Ethan nu a fost niciodată un bărbat pentru femei. În ziua în care ne-am întâlnit la cafenea, eu am fost cea care a făcut prima mișcare. Nu a avut multe prietene înaintea mea și nu are mulți prieteni. Unii dintre prietenii mei m-au avertizat că este un steag roșu, dar mă bucur că nu a avut un milion de iubite înaintea mea sau un prieten bun cu care să concureze. Întotdeauna am visat să fiu cea mai bună prietenă cu soțul meu.

Sper că încă se simte așa după ce trebuie să-i spun în acest weekend. Am un sentiment groaznic că conversația nu va merge bine.

Ca orice altceva în casă, baia de la primul etaj este ascunsă și dificil de găsit. În cele din urmă îl găsesc sub scara în spirală – mă umple de îngrijorarea vagă că dacă cineva ar fi pe scări, ar putea cădea prin tavanul băii. Dar sperăm că casa este mai bine făcută decât atât.

Baia este mare, dar ciudată. Cada are picioare precum și un mâner separat pentru apă caldă și rece. După ce mă uşuresc, trec o bucată de hârtie igienică umedă de-a lungul oglinzii de cosmetică peste chiuvetă, curățând praful, astfel încât să îmi pot vedea reflexia clar pentru prima dată de când am ajuns în această casă.

Wow. Nu arăt atât de fierbinte.

Părul meu este blond, cu nuanțe de miere și valuri datorită ondulatorului meu, dar acum, este încă umed și întunecat din cauza zăpezii și toate valurile au fost distruse – șuvițe se lipesc de craniul și obrajii mei. Buzele mele sunt palide, aproape albastre, iar fața mea este albă. Iau un tub de ruj din poșetă și aplic un strat sănătos. Acolo... e puțin mai bine. Încerc să-mi ciupesc obrajii pentru a-mi readuce un pic de culoare pe față, dar doar mă face să arăt pete, așa că mă opresc.

Oricum, suntem doar eu și Ethan aici. Da, vreau să arăt cel mai bine pentru soțul meu, dar suntem căsătoriți de șase luni. El înțelege că nu pot arăta absolut perfect tot timpul. Adică, sunt sigur că înțelege asta. Chiar dacă arată întotdeauna frustrant de perfect.

Când ies din baie, observ încă o bibliotecă ascunsă în spatele casei scării. Doamne, Dr. Adrienne Hale sigur i-au plăcut cărțile. Cele mai multe biblioteci din casă par să fie legate de psihiatrie sau psihologie. Toate chestiile despre mintea umană, oricum. Dar această bibliotecă este diferită. Acesta este plin de romane broșate – plăceri vinovate.

Scanez rândurile de cărți, căutând ceva care să mă distreze dacă rămânem blocați aici pentru mult mai mult timp. Încerc să-mi imaginez psihiatrul cu ochii verzi intens încovoiați cu un roman Danielle Steel — nu pot. Nici eu nu sunt un fan al romantismului. Dar are câteva romane Stephen King care sunt mai mult viteza mea. Și sunt lungi și captivante.

Am citit deja toate cărțile Stephen King de pe rafturile ei, dar nu m-ar deranja să recitesc câteva clasice. Și oricum, nu voi fi aici suficient de mult ca să-l termin, așa că nu are rost să încep ceva nou. În primul rând, iau copia lui *It* , dar practic îmi întorc încheietura pentru a o scoate de pe raft — aceasta ar putea fi puțin lungă dacă petrecem doar o noapte. În cele din urmă, mă hotărăsc pe *The Shining* — una dintre preferatele mele — și dau un strop de carte pentru a o trage de pe raft.

Doar că nu iese.

Trag mai tare de carte, dar numai partea de sus este liberă. Partea de jos pare înțepată. Și când mut partea de sus a cărții, aud un clic puternic. Și bibliotecă se mișcă ușor.

Ce…?

Mă uit peste umăr. Ethan nu se vede nicăieri. Probabil că încă se mai joaca cu căldura. Mă uit pe partea laterală a bibliotecii – este îndepărtată de perete. Trag de o parte și o ușă ascunsă se bat spre mine. Clipesc de câteva ori, incapabil să cred ce văd.

Este o cameră secretă.

CAPITOLUL 8

Camera este complet întunecată în interior, dar se simte mică. Cam de dimensiunea dressingului de la etaj. Mijesc ochii în spaţiul întunecat, încercând să-mi fac ochii să se adapteze.

Mai fac un pas şi ceva mă pocneşte în faţă. La început, cred că trebuie să fie o pânză de păianjen, dar apoi îmi dau seama că este un cordon. Mă simt în jur pentru o clipă, încercând să o prind. Apoi degetul meu face contact. Trag de cablu şi se aude un alt clic, când un singur bec luminează camera.

Globii ochi mi se umflă în timp ce iau conţinutul camerei.

Am avut dreptate cu privire la dimensiunea camerei. Are aproximativ aceleaşi dimensiuni ca şi un dressing. O parte din mine fusese speriată că aş putea găsi un cadavru ascuns aici, dar nu. Camera este plină cu mai multe biblioteci, încastrate în fiecare spaţiu disponibil. Dar aceste biblioteci nu conţin cărţi.

Sunt căptuşite cu casete.

Trebuie să fie — Doamne, nici măcar nu ştiu — *mii* dintre ei. Şi fiecare este etichetat în acelaşi mod - un set de iniţiale, urmat de un număr, urmat de o dată. Datele par să se întoarcă cu aproape zece ani şi există zeci de iniţiale diferite. Rândul din faţa mea este etichetat cu iniţialele PL. Acestea erau aceleaşi iniţiale ale subiectului principal prezentat în cartea de succes a Dr. Hale, *The Anatomy of Fear* – ar putea fi aceeaşi persoană? Aceste casete sunt sesiuni private ale PL?

Şi există o bandă care este etichetată diferit. Este blocat la sfârşitul unuia dintre rânduri şi tot ce are este un cuvânt cu majuscule mari:

LUCA

Numele îmi frământă puţin memoria. *Luca* . Acesta era numele iubitului despre care credeau că a ucis-o pe Adrienne Hale? Cu ani în urmă, totul a fost răspândit pe prima pagină a fiecărui ziar şi pe fiecare canal de ştiri. *Dispariţia doctorului Adrienne Hale.*

Mă întreb dacă poliţia ştia de această cameră ascunsă.

Vag, îl aud pe Ethan strigându-mi numele. Probabil că are încălzitorul pornit. Sunt sigur că se întreabă de ce îmi ia atât de mult în baie. Nu am reputaţia de a fi *rapid* în baie, dar acest lucru este lent, chiar şi pentru mine.

"Doar un minut!" strig eu.

Impulsiv, iau una dintre multele benzi PL de pe unul dintre rafturi şi o bag în buzunarul hainei. Apoi trag de cablul care atârnă de tavan şi camera este cufundată înapoi în întuneric. Ies din cameră şi, în timp ce împing biblioteca la loc, aud un clic liniştitor. Când mă întorc acum, nici măcar nu-mi dau seama că camera ascunsă este acolo.

Mă grăbesc înapoi în sufragerie, unde Ethan stă în faţa canapelei. Zâmbeşte ureche la ureche şi are o sticlă de vin atârnând de mâna dreaptă. „Mi-a dat căldura!"

tremur. „Încă îngheaţă aici."

„Ei bine, va dura puţin timp pentru a încălzi un spaţiu atât de gigantic." El dă din cap cu atenţie spre zona de locuit masivă. Aş dori să-i subliniez că dacă ne-am muta aici, facturile noastre de încălzire ar fi astronomice, dar Ethan are destui bani în familie încât să nu-şi facă griji pentru astfel de lucruri. — Ai găsit baia bine?

"Da."

Îmi bag mâna dreaptă în buzunarul adânc al hainei şi simt forma dreptunghiulară a casetei pe care am furat-o din camera ascunsă. Acesta ar fi momentul să-i spun despre descoperirea mea. Nu există niciun motiv să nu-i spui.

Dar nu vrea să ascult aceste casete. Îmi va spune că nu e treaba mea — se plânge mereu că sunt un om foarte ocupat. Totuşi, nu sunt o persoană ocupată – am doar un simţ natural al *curiozităţii* . Este ceva atât de rău în asta?

De un lucru sunt totuşi sigur — Ethan mă va opri să ascult aceste casete dacă va afla că există.

„Şi uite!" Ethan ridică sticla de vin de culoarea sângelui. „Am găsit ceva care să ne încălzească între timp."

"Oh?"

Coboară sticla pentru a citi eticheta. „Este un Cabernet Sauvignon. Este din... Stellenbosch, Africa de Sud."

„Un vin din Africa de Sud?"

"Oh da. Există o mulţime de Cabernet-uri bune din Africa de Sud."

Ethan ar şti. Este un fel de expert în vinuri. El vă poate spune întotdeauna ce regiuni sunt cele mai bune pentru ce fel de vin, ce note dulci sau acide să căutaţi în vin şi ce mâncare se potriveşte cel mai bine cu el. De cele mai multe ori, doar dau din cap şi mă prefac că ştiu despre ce vorbeşte.

„Deci", spun eu, „ai furat o sticlă de vin?"

„Nu este un vin *grozav* ", spune el defensiv. Nu ştiu dacă este adevărat, deşi Ethan nu este dispus să bea nimic ieftin, aşa că trebuie să fie măcar ceva decent. Vinul lui preferat este Cheval Blanc. „Şi oricum, e vina lui Judy că ne-a

invitat aici în mijlocul unui viscol și nici măcar nu și-a făcut apariția. Avem nevoie de ceva pentru a ne distra."

„Sunt sigură că Judy nu și-a dat seama că va fi un viscol", spun eu, dar e prea târziu. Ethan toarnă deja vinul în două pahare pe care le-a pus pe măsuța de cafea din fața șemineului.

Ethan se așează pe canapeaua secțională, iar eu mă așez lângă el. El ridică unul dintre paharele de vin, umplut aproape până la refuz cu lichid roșu închis, iar eu fac același lucru fără tragere de inimă. Își înclină paharul spre al meu.

„Spre noua noastră casă", spune el.

Oh Doamne.

Ethan ia o înghițitură lungă din paharul lui de vin în timp ce eu mă gândesc la ce să fac cu al meu. Nu pot să beau asta. Poate o înghițitură sau două, dar nu acest pahar uriaș de vin sau ceva aproape de asta. Și nu-i pot spune lui Ethan de ce pentru că nu știe că sunt însărcinată.

Asta e corect. Sunt lovit.

Au trecut două săptămâni de când mi-a lipsit menstruația. La doar puțin peste o săptămână de când am făcut pipi pe un băț și au apărut acele două linii roz care ne-ar schimba întreaga viață.

Sunt îngrozită să-i spun micul meu secret. Înainte de a ne căsători, am decis amândoi că ne dorim copii. Am o soră, dar Ethan este copil unic și părinții lui au murit mai departe, așa că am fost amândoi de acord cu ideea de a avea o familie a noastră. Dar – am fost de acord – nu există copii în viitorul apropiat. Suntem relativ tineri și ne-am dorit să avem șansa de a călători împreună, de a ne bucura unul de celălalt câțiva ani înainte de a aduce un copil în amestec. Cu minimum doi ani înainte chiar să *începem* să încercăm – asta am decis.

Acum iată-mă, la șase luni scurte de la nunta noastră. Un copil pe drum.

Nu a fost vina mea. Îmi iau pastilele contraceptive în mod religios. Am un temporizator setat să se stingă pe telefon, așa că nu uit să-l iau. Dar am avut o infectie respiratorie luna trecuta si am luat niste antibiotice pentru ea pe care mi le-au dat la urgenta. Și se pare că asta a făcut ca pilulele mele anticoncepționale să nu mai funcționeze. Cine stia?

Sunt absolut îngrozită să-i spun lui Ethan. Așteptarea să aibă copii era ceva pentru care simțea cu tărie. El a vrut să avem acest timp pentru noi înșine. I-am stricat efectiv toate planurile. Și nu sunt sigur cum o va lua. Nu bine, presupun.

Ethan are un temperament. Nu mi-a dezlănțuit niciodată, dar am observat-o în acțiune. El este CEO-ul unei mici companii startup care ia startul

şi l-am auzit o dată la telefon, după ce unul dintre angajaţii lui a stricat ceva. Maxilarul îmi rămânea deschis la felul în care a strigat la acel biet om la telefon. Habar n-aveam că o are în el. A fost o reamintire îngrijorătoare a faptului că îl cunosc doar pe soţul meu de puţin peste un an. Nu ştiu încă exact cum este.

Aşa că am purtat acest secret în ultima săptămână şi jumătate. Trebuie să-i spun curând, dar mă tem cu fiecare fibră a fiinţei mele. Nu vreau să ţipe la mine aşa cum a făcut cu acel bărbat la telefon. Acesta va fi sfârşitul oficial al lunii noastre de miere.

Mă întreb dacă acum este momentul potrivit. Când tocmai a făcut să funcţioneze cu succes căldura, este încântat de perspectiva de a cumpăra această casă (chiar dacă nu există nicio posibilitate să locuim aici), şi are un pahar de vin în mână. Şi mă urmăreşte cu aşteptare, să vadă ce părere am despre vin.

Ar trebui să-i spun acum. Are sens.

Dar eu nu.

În schimb, răsturn paharul de Cabernet înapoi şi îl las doar să-mi umezească limba. Apoi îmi ling buzele. „Mmm. Delicios."

„Poţi să gusti nota de mentol?"

"Eu pot."

Ethan mai bea o înghiţitură lungă din paharul lui de vin, în timp ce eu mai iau o înghiţitură pretinsă din al meu. Întinde mâna mea şi îl las să o ia. „Este frumos", oftă el.

„Mmm."

„Îmi pot imagina doar că trăim aici." Îmi strânge mâna în timp ce ochii lui albaştri devin îndepărtaţi. „Noi doi savurăm împreună o sticlă de vin – un vin *bun* – în timp ce şemineul dă furie şi ne ţine de cald."

„Şi câţiva copii care se învârt", adaug, urmărindu-i reacţia.

El râde. „Poate peste câţiva ani."

Ei bine, cel puţin nu s-a speriat *complet* la ideea asta. Cred că era prea mult să sper că aş menţiona copii, iar el ar fi spus imediat: *Da! M-am răzgândit total! Hai sa te lasam insarcinata chiar acum!*

Se apropie de mine şi îmi aruncă un braţ în jurul umerilor, atrăgându-mă mai aproape de el. Îmi oferă o scuză să-mi las paharul de vin pe măsuţa de cafea. Este într-adevăr drăguţ şi confortabil, ghemuit cu el pe canapea. Poate că casa asta nu e chiar atât de rea. Se pare că îi place. Iar dacă ne hotărâm să locuim aici, va atenua lovitura sarcinii mele surpriză.

Dar apoi ochii mei se ridică peste manta. La portretul doctorului Adrienne Hale. Se simte ca şi cum s-ar uita la noi cu acei ochi verzi pătrunzători, cu părul un foc puternic în jurul feţei. Am scos un fior.

"Inca rece?" murmură Ethan în părul meu.

"Nu..."

Îmi urmăreşte privirea către portretul atârnat pe perete. Ochii i se întunecă aşa cum au făcut-o când a văzut-o prima dată. Zâmbesc sfioasă. „Îmi pare rău, mă înspăimântă doar."

„Da, şi eu urăsc." Un muşchi îi zvâcneşte în maxilar. „Lasă-mă să mă ocup de asta."

"Ce?"

Înainte să-l pot întreba ce face, Ethan a sărit de pe canapea şi se îndreaptă intenţionat spre şemineu. El apucă rama grea de lemn a portretului şi îl desprinde de perete. Coboară tabloul pe podea şi, după o clipă de ezitare, îl întinde pe perete, cu faţa în depărtare de noi.

„Ethan." Îmi strâng mâinile, care sunt deodată transpirate. „Nu poţi face asta."

"De ce nu? O voi pune înapoi înainte să plecăm. Nu e ca şi cum *i-ar* păsa."

Mă uit la spaţiul de deasupra mantalei, incapabil să articulez senzaţia de nelinişte din adâncul stomacului meu. Iată-ne, petrecându-ne seara în casa doctorului Adrienne Hale, bem vinul ei şi acum ne încurcăm cu portretul ei de pe perete. *Şi* am trecut una dintre casetele din camera ei secretă. Nu cred în fantome, dar dacă aş crede, fantoma ei ar fi *supărată* chiar acum.

Dar Ethan nu mai pare deranjat de asta, acum că a luat poza jos şi ne-a întors. Se aşează din nou lângă mine pe canapea şi trage de nasturele de sus al hainei mele de lână. — Crezi că este suficient de cald pentru a-l scoate?

S-a încălzit considerabil în ultima jumătate de oră. L-am lăsat să-mi desfacă nasturii hainei, iar după ce face asta, mă sărută pe gât. De obicei, ăsta e locul meu dulce – mă năpădesc. Dar acum, nu simt nimic.

„Ar trebui să ne botezăm noua noastră casă", murmură el în gâtul meu.

Îl sărut înapoi, încercând să strâng ceva entuziasm în timp ce bâjbâie cu nasturele blugilor mei. Dar se pare că nu mă pot bucura aşa cum o fac de obicei. Chiar şi cu portretul întors, încă simt ochii verzi ai doctorului Hale plictisindu-mă în mine.

CAPITOLUL 9

Ei bine, reuşim să botezăm casa. Poate că nu este noua noastră casă, dar am botezat casa *cuiva* .

Ethan este într-o dispoziţie previzibilă bună când terminăm. Indiferent de câte ori am făcut sex, el încă se comportă ca şi cum ar fi cel mai grozav lucru din lume şi nu-i vine să creadă că a ajuns să marcheze cu mine. Este dulce. E un tip dulce. Prietenii mei s-au înşelat total cu privire la toate steagurile roşii. El nu este perfect, dar cine este?

Poate că acesta este momentul potrivit pentru a-i spune despre copil. Este într-o dispoziţie grozavă, este încântat de casă – cum poate fi un moment mai bun?

„Eşti liniştit", notează el în timp ce îşi închide fermoarul pantalonilor kaki.

„Sunt?"

„Da. Arăţi gânditor."

Buzele îmi zvâcnesc. "Meditativ?"

„De parcă ai avea ceva în minte."

Acesta este timpul. aş putea să-i spun. Poate îi va fi bine. El vrea copii *până la urmă* . Nu, acesta nu este chiar programul pe care l-am planificat. Dar se întâmplă copii. Nu o poţi controla.

Deschid gura, gata să spun cuvintele. *Sunt însărcinată, Ethan.* Dar ei nu ies. Şi nu sunt sigur de ce.

Poate că sunt reticent să-i dau o veste surprinzătoare şi posibil supărătoare când suntem blocaţi într-o casă izolată, doar noi doi, de unde nimeni nu ne poate auzi şi nu avem cum să plecăm.

Clipesc, surprins de gândurile mele. Acesta din urmă nu avea deloc sens – trebuie să fie un fel de paranoia nebună a hormonilor de sarcină. Da, mă tem că Ethan nu va fi încântat de veştile mele şi da, are un temperament. Dar nu m-ar răni *niciodată* . Ştiu asta cu adevărat.

„Nu am nimic în minte", spun în cele din urmă. "Doar putin obosit." îi rânjesc. „M-ai obosit."

Ethan rază, mândru de el însuşi. Se întinde astfel încât să văd nişte fire de păr blond auriu pe burtă. Soţul meu este atât de frumos. Când l-am văzut prima dată, am crezut că este cel mai perfect bărbat pe care l-am văzut vreodată. M-am gândit că după ce l-aş fi cunoscut şi l-am întâlnit o vreme, voi observa din ce în ce mai multe imperfecţiuni. Şi am identificat câteva dintre

ele. Ochii lui sunt prea apropiați. El este puțin pe partea scurtă pentru un bărbat. Acele fire de păr aurii creț nu sunt doar pe pieptul lui, ci și pe spate.

Dar, în mod ciudat, toate acele imperfecțiuni îl fac și mai frumos. Nu pot explica.

„Te-ar deranja dacă aș face un duș?" el intreaba.

"Un duș?"

"Sigur. Apa fierbinte pare să curgă." El face cu ochiul. „Și m-am antrenat destul de mult."

„Da, dar..." Nu vreau să articulez cât de inconfortabil mă face ideea ca el să intre în duș aici. „Nu ai haine de schimb."

„Ar fi totuși bine să faci curat."

Îmi zdrobesc creierul, încercând să mă gândesc la un motiv bun pentru care nu ar trebui să facă un duș. Nu mă pot gândi la nimic logic. — Ai de gând să folosești baia principală?

„Plănuiam să fac."

„Totuși, nu te face să fii inconfortabil? Adică, ultima persoană care a folosit baia aia este o femeie moartă."

El ridică din umeri. „Bănuiesc că nu-mi pasă atât de mult. Adică, femeia aceea psihiatrică a dispărut ca acum trei ani. Nu e ca și cum a folosit baia ieri."

Sunt hormoni de sarcină. Sunt sigur că asta mă face atât de inconfortabil în legătură cu asta. Nu există niciun motiv pentru care Ethan nu ar trebui să facă un duș în baia principală. "Amenda. O să stau aici jos."

"Sigur. Termină-ți vinul."

Dreapta. Asta îmi amintește că trebuie să-mi torn restul de vin în chiuvetă, așa că el să creadă că l-am băut.

Abia când îl privesc pe Ethan dispărând pe scara în spirală, îmi amintesc de banda pe care am ascuns-o în buzunarul hainei. Când eram la birou, am găsit casetofonul acela, dar nu erau casete de redat în el. Acum am găsit mamă. Ethan cu siguranță nu și-ar dori să ascult casetele, dar dacă va fi ocupat la duș, pot face ce vreau.

De îndată ce dușul începe să curgă sus, scot banda din buzunarul hainei și mă întorc în biroul lui Adrienne Hale. Casetofonul este exact acolo unde l-am lăsat – pe acel birou frumos de mahon. Mă așez pe scaunul de piele și examinez butoanele de pe magnetofonul prăfuit. *Înregistrare, redare, derulare înapoi, înainte rapidă, oprire/ejectare și pauză.*

În mod provizoriu, apas butonul Stop/Eject. Casetofonul se deschide.

Suflă o parte din praful de pe magnetofon, apoi ridic banda pe care am găsit-o în camera ascunsă. Inițialele de pe el sunt PL. Pe lângă asta, scrie #2. Și

data este de acum vreo șase ani. Scot banda din carcasă și o scutur, apoi o glis în suportul de casete. Cu o singură mișcare rapidă, împing caseta închidere.

Nu sunt sigur dacă bateriile din casetofon sunt funcționale. Există șansa ca funcția Eject să fie încărcată cu arc sau ceva de genul acesta. Cât durează bateriile dacă nu le folosiți? Ethan ar ști probabil răspunsul la asta. Dar nu ar vrea să ascult aceste casete, așa că nu pot să întreb.

Îmi împing degetul arătător pe butonul de derulare înapoi. Instantaneu, aud un zgomot în timp ce banda se întoarce la început. Se pare că bateria încă funcționează.

După aproximativ un minut, se aude un clic și procesul de derulare înapoi se oprește. Banda este la început. Gata să ascult.

Degetul meu trece peste butonul Redare. Chiar o să fac asta? Chiar o să ascult sesiunile private de la Dr. Adrienne Hale pe care le-a înregistrat și le-a ascuns într-un dulap secret?

Da. Aparent, sunt.

CAPITOLUL 10

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea #2 cu PL, o tânără de 25 de ani care suferă de PTSD după ce a supraviețuit unui incident extrem de traumatizant.

— Bună, doctore Hale.

„Arăți palid astăzi. Te rog așează-te."

"Sunt bine. Doar că... nu am dormit bine."

— Ai menționat coșmarurile în timpul primei vizite.

"Da. Parcă o retrăiesc. De parcă s-ar întâmpla din nou."

„Știu că ai avut multe probleme să vorbești despre asta la prima ta vizită, dar dacă te simți mai confortabil cu mine de data aceasta, m-ar ajuta foarte mult să aud ce s-a întâmplat în acea noapte cu propriile tale cuvinte."

„Este atât de greu să vorbesc despre asta. Este mai ușor să vorbești despre... alte lucruri."

„Dar eu sunt aici să te ajut. Nu te pot ajuta dacă nu știu prin ce ai trecut."

"Da. Da, înțeleg, dar…"

"Te rog incearca. Îți poți lua timpul. Avem toată sesiunea în față."

„A fost doar... a fost cea mai proastă noapte din viața mea, dr. Hale. Am pierdut totul."

„Începe doar de la început."

„Ei bine, eu... vreau să spun, *noi* ... am închiriat cabana pentru weekend și o așteptam cu nerăbdare. Ne-am distrat atât de bine, chiar dacă a ajuns să plouă tot weekendul. Ne-am petrecut, bezele prăjite în șemineu..."

"Și apoi…?"

„S-a întâmplat după ce Cody și cu mine ne-am culcat deja. Megan și Alexis plecaseră în propriile lor camere. Dormeam adânc... aerul proaspăt mă obosește mereu și am băut câteva pahare... Și apoi m-am trezit să țip...

"Da…?"

„A fost Cody. El țipa lângă mine în pat și... și era sânge pe tot pieptul lui. M-am trezit și un bărbat stătea deasupra lui, ținând în mână un cuțit. Era greu de văzut pentru că ploua și cerul era atât de întunecat... Nu-i puteam desluși fața, dar îi vedeam părul ud lipit de craniu. Și l-am simțit *mirosul* . Avea acel miros de câine umed, dar și altceva. Ceva putred."

„Sună groaznic."

„Mă trezesc uneori noaptea și încă îl miros. Îl miros peste tot în camera mea. Mirosul ăla îngrozitor, putred... Doamne..."

"E în regulă. E în regulă să plângi. Acesta este un spațiu sigur."

„Doar că... nu pot..."

„Vă rog să luați un șervețel."

"Nu e corect! Eu și Cody trebuia să ne căsătorim săptămâna viitoare. Plecam în luna de miere în Bermude. Trebuia să-mi petrec tot restul vieții cu el, iar acum... acum este îngropat într-un sicriu sub pământ. Ori de câte ori mă gândesc la asta…"

"E în regulă. O să fie în regulă."

"Cum? *Cum* va fi bine, dr. Hale? Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc a *murit* . Cei mai buni prieteni ai mei sunt *morți* . Mama obișnuia întotdeauna să spună, dacă ar fi o slujbă nebunească la cincizeci de mile, m-ar găsi. Și în noaptea aceea, m-a găsit. Am o cicatrice pe burtă să-mi amintesc de el pentru totdeauna."

„Totuși nu a fost vina ta."

„Nu este corect că au dispărut toți, iar eu sunt încă aici. Ar trebui să fiu și eu mort."

„Nu spune asta."

— Este adevărat, doctore Hale. Asa mi-a spus doctorul la spital. Aș fi putut să mor."

„Dar nu ai făcut-o. Ai supraviețuit. Ești un supraviețuitor. Ai fi putut să mori sânge în cabină, dar ai fugit prin ploaie și noroi și ai dat jos o mașină să te ajute. De aceea ești în viață."

„Nu mă simt ca un supraviețuitor. Mă simt ca... ca o mizerie. Eu nu pot dormi. Nici măcar nu pot să-mi țin o slujbă."

„Pentru asta ești aici. A se face mai bine. Acesta este doar începutul."

„Dacă l-ar fi prins, aș putea merge mai departe. Dar de fiecare dată când închid ochii, îmi imaginez că e la fereastra mea. Privindu-mă cum dorm."

„Cuvântul cheie este „imagina". El nu este chiar acolo."

„Nu știi asta! La urma urmei, eu sunt singurul care îl poate identifica. Sunt sigur că mă vrea moartă."

„Nu poți gândi așa. Ești în siguranță acum. Dacă ar fi vrut să te găsească, ar fi făcut-o deja. Acesta este un om impulsiv."

— O să-mi pierd mințile, doctore Hale. Este tot ce mă pot gândi. De fiecare dată când mă urc în mașina mea, simt că mă urmărește. În timp ce conduceam aici, eram sigur că era în mașină în spatele meu."

„Dar știi că asta e tot în capul tău."

„Nu știu asta. Nu știi asta. Din câte știți, el m -*a* urmărit aici. Poate că așteaptă afară chiar acum. Poate că în clipa în care voi deschide ușa casei tale, ne va ucide pe amândoi.

„Știi cât de puțin probabil este asta?”

„Eu…”

"Ascultă la mine. Nu poți lăsa acest psihopat să-ți controleze viața. Ești aici să te faci mai bine. Familiei tale îi pasă de tine și de aceea te-au trimis aici.”

„Dar nu mă mai bine.”

"Acesta este doar începutul. O să te faci mai bine.”

„Dr. Hale…”

"Îți promit. Te vei face mai bine.

CAPITOLUL 11

TRICIA

Ziua de azi

Încep vreo patruzeci de minute când îmi dau seama că sunt aici jos de prea mult timp. La fel ca mine, Ethan este notoriu de lent în baie, dar până și el trebuie să termine dușul și îmbrăcatul până acum. În orice moment, el va veni aici să mă caute.

Am pierdut noțiunea timpului. Avea ceva în vocea doctorului Adrienne Hale care era în același timp hipnotic și puternic, în timp ce ea îl sfătuia pe tânărul pacient prezentat în *Anatomia fricii,* ai cărui prieteni și logodnic au fost uciși de un maniac într-o cabană din pădure. Când ea spune: *„ Te vei face bine"* , este ca și cum vocea lui Dumnezeu însuși spune asta. Nu e de mirare că era un psihiatru atât de respectat. Nu e de mirare atât de mulți oameni care se luptă cu traume majore au venit la ea pentru ajutor.

Desigur, pașii cresc mai tare pe scări. Scot rapid banda și o bag înapoi în carcasă. Am băgat caseta într-unul din sertarele biroului ei cu câteva secunde înainte ca Ethan să-și bage capul în birou.

„Iată-te!"

Forțez un zâmbet. "Iată-mă aici."

Își înclină capul în lateral. — Nu umblai prin sertarele biroului ei, nu, Tricia?

„Nu, nu am fost", răspund sincer.

Mă grăbesc să ies din birou înainte ca el să încerce să-și dea seama ce făceam. Stă chiar afară, cu părul încă umed de la duș. Observ imediat că nu poartă cămașa rochie și pantalonii pe care îi purta când am plecat din apartament. Poartă o pereche de blugi strânși la glezne și un tricou Yankees.

„De unde vin acele haine?" Întreb.

"Oh." Ethan trage de gulerul cămășii Yankee. „Le-am găsit într-unul dintre sertarele din dormitor. Mi-am agățat cămașa și pantalonii și le voi pune înapoi dimineață."

Tricoul și blugii nu au aparţinut lui Adrienne Hale. Sunt prea mari chiar și pentru Ethan și, prin urmare, mult prea mari pentru corpul mic al psihiatrului. Dar erau în sertarul ei, așa că bănuiesc că aparţineau iubitului ei. Luke.

„S-ar putea să vrei să te schimbi și înainte de a te culca”, sugerează el. „Sunt tone de haine de dormit în celelalte sertare.”

Ce este mai rău – să poarte hainele unei femei moarte sau să poarte hainele bărbatului care a ucis-o?

"Asta e bine. Voi dormi doar în sutien și lenjerie de corp.”

„Potriviţi-vă. Vrei să vii sus acum?”

Mă uit în jos la ceas. Se face târziu, iar zăpada încă coboară cu greu, nu avem de ales decât să petrecem noaptea aici. Ideea asta mă înspăimântă mai mult decât am crezut că o va face. Dar trebuie să facem asta.

Pot sa fac asta.

„Bine”, spun eu. „Hai să mergem sus.”

Mă agăţăm de balustradă în timp ce îl urmăresc pe Ethan până la etajul doi, de parcă el mă conduce la execuţia mea. Este atât de întuneric în afara ferestrei încât chiar și cu luminile aprinse, casa scărilor și holurile sunt încă întunecate. Probabil că dacă cineva ar schimba toate becurile, acesta ar fi un nivel confortabil de luminozitate. Dar nu vom face asta acum. Suntem norocoși că există lumină aici.

Îl urmăresc pe Ethan pe hol, dar mă opresc scurt când mă conduce în dormitorul matrimonial. "Ce faci?"

Se întoarce și se încruntă la mine. "Ce? Ce s-a întâmplat?"

„Nu dorm în dormitorul ăla.”

"De ce nu?

„Pentru că acel psihiatru mort a dormit acolo!”

Umerii i se lasă. „Tricia, nu mai fi prost. Dormitorul principal este de departe cea mai mare cameră. Aici vom dormi când locuim aici.”

Da, peste cadavrul meu.

„De asemenea”, adaugă el, „este singurul pat care este făcut. Nici măcar nu știu unde ţine toate cearșafurile și chestiile, dar nu am chef să-l caut. Sunt obosită și vreau doar să mă culc. Nu ești obosit?”

Un val de epuizare vine peste mine de nicăieri. Asta mi se întâmplă din ce în ce mai mult în ultima vreme. Seara, mă voi simţi brusc aproape copleșită de oboseală. Presupun că se datorează faptului că corpul meu face o întreagă altă persoană.

În orice caz, sunt de acord — nu am chef să caut un dulap de lenjerie și să fac un pat.

„Bine”, spun eu. „Putem dormi în dormitorul matrimonial.”

Când ajungem în dormitorul matrimonial, primul lucru pe care îl fac este să încerc să încui ușa. După acea lumină misterioasă pe care am văzut-o strălucind la etajul doi, nu cred că voi putea dormi fără ușa încuiată. Din păcate, nu este atât de simplu.

"Ce faci?" întreabă Ethan din pat. Și-a dezbrăcat blugii, dar încă poartă tricoul Yankees.

„Vreau să încui ușa."

„Nu cred că se blochează."

Îmi întorc capul ca să mă uit la el. „Ce fel de dormitor nu are încuietoare la ușă?"

— Nu știu, Tricia. Există o notă exasperată în vocea lui. „Suntem în mijlocul nicăieri, iar ea trăiește singură. De ce ar avea nevoie de o încuietoare la ușa dormitorului ei când există deja o lacăt pe ușa din față?

Pentru că ar putea fi cineva în casa ei și trebuia să-i țină afară în timp ce chema ajutor? Apropo de apel pentru ajutor, nu am văzut niciun telefon fix în toată casa asta. În zilele noastre, majoritatea oamenilor folosesc telefoane mobile, dar având în vedere cât de groaznică este recepția aici, pare rezonabil că ea ar putea avea un telefon fix doar din motive de siguranță. Dar nu am văzut una.

Mă dau înapoi de la ușa dormitorului, prea nervos să-mi iau ochii de la ea. „Cum vom pleca mâine de aici?"

Ethan se adaptează în pat. „Sper că după ce trece furtuna, recepția telefonului nostru mobil va reveni."

„Dacă nu se întâmplă?"

„Cineva ne va găsi în curând." Mi-aș dori să am încredere în vocea lui. „Judy știe că suntem aici. Poate că încearcă să ne contacteze chiar acum. Și, desigur, mama ta va veni să ne caute dacă nu va afla de tine în vreo douăzeci și patru de ore."

"Nu este adevarat."

"O, haide. Știi că este, Tricia. El mângâie partea goală a patului. „Familia ta te iubește. Nu este nimic în neregulă cu asta."

Din fericire, Ethan nu a fost gelos pe relația mea cu părinții și sora mea. Suntem destul de aproape și vorbesc cu mama practic în fiecare zi. Mama și tatăl lui Ethan au murit amândoi înainte ca noi să ne întâlnim. A fost un fel de accident, dar nu-i place să vorbească despre asta – se întâmpină la orice mențiune despre el. La nunta noastră minusculă, din cei treizeci de invitați care s-au prezentat, doar cinci dintre ei erau ai lui Ethan — toți prieteni, fără familie. A trebuit să mă străduiesc să-mi reduc lista de invitați, în timp ce părea că se chinuia să vină cu cinci persoane.

Dar nu e nimic rușinos să vrei doar cinci persoane la nunta ta. Sincer, aș fi fost mai fericit dacă mama nu ar fi fost nevoită să-și invite verișoara ei amară Debbie sau pe cumnatul tatălui meu, Bob, mereu beat.

Opresc întrerupătorul luminii și mă las pe partea dreaptă a patului. Este aceeași parte pe care dorm în patul nostru de acasă. Este ciudat cum ne-am ales fiecare o parte a patului pe care să dormim și niciunul dintre noi nu poate dormi pe partea opusă. Suntem împreună doar puțin mai mult de un an, dar aceste obiceiuri s-au înrădăcinat deja.

Pe măsură ce Ethan își înfășoară corpul în jurul meu, respirația lui devine imediat mai profundă. Nu știu cum poate părea atât de relaxat aici. De obicei, mă simt în siguranță și cald înfășurat în brațele lui, dar nu mă simt acum. Nu mă simt deloc în siguranță.

CAPITOLUL 12

E trei dimineața și sunt treaz.

La un moment dat, am plecat. După ce ne-am culcat, m-am zvârcolit și m-am întors, iar Ethan a coborât în cele din urmă și mi-a luat un pahar cu apă, insistând că mă va face să mă simt mai bine. Cumva, m-a ajutat și am adormit, dar apoi două ore mai târziu m-am trezit, trebuind să fac pipi.

De când am aflat că sunt însărcinată, am alergat la baie din oră în oră. Credeam că asta nu trebuia să se întâmple până la sfârșitul sarcinii, dar sunt înaintea curbei. Ethan a comentat chiar acum câteva zile, dar nu am putut să-i spun de ce.

Tocmai mi-am ușurat vezica urinară acum douăzeci de minute, dar încă nu pot adorm. Îmi rotesc capul să mă uit la Ethan, care sforăie încet lângă mine. Se pare că are o noapte excelentă de somn în această casă bântuită. Nu știu ce e în neregulă cu el.

Ma dau jos din pat, arcurile de pe saltea gemuind usor dar nu suficient pentru a-mi trezi sotul. Mă îndrept spre fereastra de peste cameră și mă uit afară. Gazonul din fața casei este complet acoperit de zăpadă — cel puțin două picioare din ea. Toți copacii sunt înveliți în alb. Nu vom merge nicăieri prea curând în BMW-ul lui Ethan. Cea mai bună șansă a noastră de a pleca este dacă serviciul celular revine.

Îmi dau seama că somnul este o cauză pierdută, așa că decid să cobor. Dar e prea frig să cobor acolo în sutien și chiloți. Răsfoiesc grămada de haine pe care mi-am dat jos ieri, dar sunt reticent să-mi pun blugi și o bluză la trei dimineața.

Apoi văd halatul atârnând de ușa băii. Cu siguranță i-a aparținut doctorului Adrienne Hale. Este roșu aprins, ca felul în care arăta părul ei în anumite lumini. Mă apropii să simt materialul — este făcut din lână. Sensibil și cald, pentru o casă care se îngroapă în zăpadă în fiecare iarnă.

Înainte să mă pot ghici, scot halatul de pe cârlig și îmi bag brațele în găuri. Mi se potrivește perfect—Dr. Hale trebuie să fi fost cam de aceeași dimensiune ca mine. Este la fel de cald și confortabil pe cât arată și este și mai bine atunci când îmi înfășuresc centura în jurul taliei și o închid. Nu am cum să nu port halatul ăsta acum când l-am îmbrăcat.

Nu e ca și cum l-aș fura. Îl *împrumut doar* . Timp de aproximativ o oră – vârfuri.

Încep să părăsesc dormitorul în picioarele goale, dar apoi observ papucii roșii neclari împinși de comodă. Ei bine, dacă îi împrumut halatul, aș putea la fel de bine să iau papucii asortați.

Închid ușa dormitorului în urma mea și cobor încet și cu grijă scara în spirală până la primul etaj. Nu sunt sigur exact ce să fac aici jos. Cel mai bun pariu al meu este să găsesc o carte de citit. Asta are cele mai mari șanse să mă adorm.

Ocolesc toate bibliotecile pline cu texte despre funcționarea minții și mă îndrept direct către cel din spate — cel plin de romane. Bineînțeles, acesta este biblioteca care ascundea și ascunzătoarea secretă a doctorului. Scanez rândurile de cărți pentru a doua oară. Există o mulțime de titluri interesante. Lucrurile de citit nu lipsesc.

Dar încă o dată, ochii mei sunt atrași de *The Shining* . Chiar dacă știu că nu este o carte adevărată. Sau poate de aceea *sunt* atras de asta.

nu ar trebui. Chiar nu ar trebui.

Aproape împotriva voinței mele, degetele mele merg pe cotorul cărții. După o fracțiune de secundă de ezitare, îl scot în același mod în care am făcut-o înainte și din nou, aud acel clic. Biblioteca se mișcă.

Camera ascunsă este acum deschisă.

Este mai ușor a doua oară, mai ales știind că Ethan doarme profund la etaj și nu va intra pe mine. Deschid ușa și găsesc imediat cablul întrerupătorului cu mâna. Becul unic pâlpâie, dezvăluind din nou rândurile și rândurile de casete.

Având în vedere cât de bine organizată este încă această cameră, am impresia că poliția nu a găsit-o niciodată. Dacă ar fi avut, probabil că ar fi în dezordine. Dar toate benzile sunt aranjate meticulos. Revenind cu zece ani în urmă, cu cele mai recente date în urmă cu aproximativ trei ani.

Chiar înainte de dispariția ei.

Îmi vine în minte că, dacă poliția ar fi ascultat aceste casete, ar fi putut găsi indicii care să-i ajute să-și dea seama ce sa întâmplat cu ea. La urma urmei, se pare că încă făcea înregistrări până când a dispărut. Poate chiar în aceeași zi.

În timp ce examinez casetele, îmi dau seama că are un sistem de etichetare dincolo de inițialele, numărul sesiunii și data. Ea le codifică și culorile. Prima sesiune pare să fie etichetată cu cerneală albastră, apoi toate cele ulterioare cu cerneală neagră, iar ultima sesiune cu roșu. Modelul se repetă iar și iar. Cu excepția unuia.

Există un rând lung de casete cu inițialele EJ pe el, care are o bandă etichetată cu roșu – ultima sesiune – dar imediat după, casetele reiau cu o dată

o săptămână mai târziu. Așa că se pare că Dr. Hale a avut ultima ședință cu această persoană EJ, apoi a început din nou aproape imediat după. Și nu există o sesiune finală. Ultima bandă cu acele inițiale are pe ea un stilou negru.

Asta înseamnă că încă îl vedea pe acest pacient în momentul dispariției ei.

Scot banda cu markerul roșu de pe raft. Poate că este o încălcare a confidențialității pentru mine să ascult, dar nu este ca și cum ar fi nume reale pe el. Și nu e ca și cum aș dormi în seara asta.

CAPITOLUL 13

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea 137 cu EJ, un tânăr de 29 de ani care suferă de tulburare de personalitate narcisică. Aceasta va fi ultima noastră sesiune.

„Bună, doctore. Ce mai faci?"

"Sunt bine. Ce mai faci?"

„Ți-am primit un cadou."

"Oh?"

„Este o sticlă de Rustenberg Cabernet Sauvignon. Este din Africa de Sud, deci are note de eucalipt."

"Ei bine, multumesc."

„Nu știu cât de multe știi despre asociere cu vinuri, dar acesta este un vin pe care vrei să-l bei cu friptură sau un fel de mâncare care are un sos cremos de unt. Face vinul mai pământesc pentru că neutralizează taninurile."

„Apreciez bacșișul. Vă rog să luați loc."

„Da, sigur, desigur. Îmi place partea asta, știi? Unde pot să stau pe canapeaua ta."

"Da. Asculta…"

„Este și una drăguță. Piele adevarata. Trebuie să câștigi bani, doctore. Probabil că nici măcar nu ai nevoie să-ți cumpăr sticle de vin! Și nici măcar nu iei asigurare."

"Da. De fapt, despre asta am vrut să vă vorbesc."

"Despre ce? Asigurare? Nu am folosit asta. Mama a plătit pentru toate sesiunile."

„Asta e chestia. Ea nu a făcut-o. Ți-am explicat de mai multe ori că ea simte că nu ai făcut suficient progres în timpul acestor sesiuni și nu mai vrea să plătească pentru ele și, după cum știi, nu iau asigurare."

„Dar nu sunt de acord. Simt că am *făcut* multe progrese. Asta mă ajută cu adevărat, știi? Îmi place să vin aici."

„Fie că aveți sau nu potențialul de a progresa în timpul acestor sesiuni, este rezonabil că ea nu vrea să continue să plătească după ce ați venit la mine de peste doi ani."

„Ei bine, asta e prost."

„Indiferent, aceasta este decizia ei. Și așa cum v-am explicat în ultimele noastre sesiuni, nu am primit plata de două luni acum."

"Oh. Înțeleg. Este vorba despre bani."

„Din păcate, aceasta este o afacere. Am facturi de plătit. Și dacă nu mă compensați pentru serviciile mele...

— Dar nu am bani, doctore. Ești scump, știi? Cine își poate permite asta? Nu sunt bogat ca părinții mei. Tot ce primesc este această mică alocație care abia îmi acoperă chiria și mașina."

„Am vorbit de mai multe ori despre cât de benefic ar fi dacă ți-ai căuta un loc de muncă."

„Doc, încerc , bine? Nu pot obține un loc de muncă. Nu este atât de ușor. Nu am o grămadă de diplome de lux ca tine."

„Ești absolvent de facultate."

„Da, și ce? Toată lumea este absolventă de facultate. Uite, te voi plăti până la urmă. Ai cuvantul meu. Nu pot avea o filă?"

„Mă tem că nu ar fi corect."

„Corect? Corect cu cine?"

„Corect cu oamenii care plătesc pentru aceste sesiuni."

— Asta-i o prostie, doctore! Și nu e ca și cum ai avea nevoie de bani. Adică, ai avut cea mai bine vândută carte. Pun pariu că ai făcut avere. Uită-te la locul ăsta pe care ai ajuns aici. *Ar trebui să mă* plătiți să aud toate poveștile mele interesante de viață."

„Este irelevant."

"Sigur că este. Pun pariu că ai putea scrie o carte întreagă despre viața mea. Probabil că ai câștiga un milion de dolari din asta. Asta ar plăti pentru ședințele mele, nu-i așa?

„Nu funcționează așa."

„Așa că o să mă întrerupi pentru că nu-ți mai permit ședințele? La revedere si mult noroc?"

"Îmi pare rău. Am vorbit cu un coleg de-al meu care vă acceptă asigurarea și ar fi bucuros să vă ia ca pacient. Am numărul lui chiar aici."

"Deci asta este. Mă renunți."

„Nu te „reproșez" – te trimit la un coleg. Dacă puteți plăti pentru ședințele mele în viitor...

„Da, pun pariu. Banii mei sunt suficient de buni pentru tine, dar eu nu sunt."

„Nu este deloc adevărat. Pur și simplu nu pot..."

„Ar trebui să merg la ziare despre asta. Pot doar să văd ştirile. Un psihiatru de lux, educat la Harvard, opreşte un pacient care are nevoie pentru că nu are destui bani."

„Nu cred că ziarele ar fi interesate de o astfel de poveste. Dar fă ce trebuie."

„Totul acesta este o scuză, nu-i aşa? De fapt nu-ţi pasă de mine."

"Ce vrei sa spui?"

„Probabil că eşti încântat de asta. Abia aşteptaţi o oportunitate să mă părăsiţi ca pacient."

"Nu este adevarat."

"Rahat. Te-ai prefăcut că îţi pasă de mine în tot acest timp. Nu ţi-a păsat niciodată."

"Îmi pasă de tine. Dar nu îmi pot oferi serviciile gratuit."

— Eşti o adevărată muncă, doctore. Nu pot să te cred. Şi după ce am venit aici cu un *cadou* pentru tine."

„Poţi avea vinul înapoi dacă vrei."

"Eu nu. Păstrează-l."

„Aşa cum am spus, îmi pare rău."

„Îmi pare rău? Nu ştii ce este răul. O să-ţi pară *rău* că m-ai dat afară de aici."

„…"

— M-ai auzit, doctore?

„Va trebui să-ţi cer să pleci acum."

"Amenda. Eu voi pleca. Acum că ştiu cum eşti cu adevărat, nu aş mai veni la tine dacă m-ai implora. Şi pun pariu pe orice, într-o zi mă *vei* implora."

CAPITOLUL 14

TRICIA

Ziua de azi

Pe măsură ce banda se termină cu un clic, alung o senzație de greață în stomac.

Bărbatul de pe bandă, EJ, îl amenința pe Dr. Hale. Vocea ei a rămas calmă pe tot parcursul chestiunii, dar trebuia să fi fost puțin zguduită. Se pricepea doar să-l ascundă.

L-ar fi căutat poliția pe EJ după ce doctorul Hale a dispărut? Poate nu. Nu este clar dacă a ținut o listă cu pacienții ei. Și ziarele nu au enumerat alți suspecți în afară de iubitul ei.

De asemenea, era ceva înfiorător în vocea lui. Nu pot pune degetul pe el. Ceva înfiorător și, de asemenea, *familiar* .

Mă lovește acum că a menționat la începutul casetei că i-a adus o sticlă de vin. O sticlă de Cabernet Sauvignon din Africa de Sud. Când Ethan a scos vinul, a menționat că era din Africa de Sud. A fost aceeași sticlă de vin? Pare o coincidență prea mare că dr. Hale avea *două* sticle de Cabernet Sauvignon din Africa de Sud.

Trebuia să fi fost aceeași sticlă. Probabil că nu a deschis niciodată sticla și a ascuns-o undeva. Mă întreb unde a găsit Ethan sticla. Nu mi-a spus niciodată.

În orice caz, dr. Hale intenționa să-și încheie ședințele cu EJ. Cu toate acestea, mai sunt câteva casete cu inițialele sale pe ele făcute ulterior acestei înregistrări. A venit cumva cu banii să plătească? Chiar dacă ar fi făcut-o, aș fi fost șocată dacă l-ar lua înapoi după modul în care a amenințat-o.

Totuși ea l-a luat înapoi. Ea clar a făcut-o. Dar de ce?

Singura modalitate de a ști ar fi să asculți următoarea casetă.

Mă ridic de la biroul doctorului Hale, intenționând să mă întorc în camera ascunsă și să găsesc următoarea casetă din seria EJ. Dar înainte de a putea ieși din cameră, aud un zgomot venind de undeva din apropiere.

Îngheț și îmi strâng o mână peste gură. Ce a fost *asta* ? Ethan a venit jos? Asta trebuie să fie sunetul.

Dar în inima mea, știu că nu este.

Am văzut o lumină aprinsă la etaj când ne apropiam de casă. Frigiderul este plin cu alimente nou cumpărate. Și pe blatul din bucătărie era un pahar de apă pe jumătate băut. Da, am verificat fiecare cameră, dar încă nu sunt convins. Această casă are o mulțime de locuri secrete și pasaje de ascuns.

Desigur, mai există o altă posibilitate. Poate că această casă este bântuită de fantoma lui Adrienne Hale. Poate că sufletul ei este neliniștit pentru că criminalul ei este încă acolo. Poate e supărată că i-am îmbrăcat halatul roșu.

Doamne, sarcina mă face paranoic.

La fel ca dormitorul de la etaj, ușa de la birou nu are încuietoare. Asta înseamnă că nici măcar nu mă pot baricada în cameră peste noapte. Și nu există nicio modalitate de a-l contacta pe Ethan și de a încerca să-l trezești. Singurul meu gând reconfortant este că se pare că oricine se află în casa asta nu vrea să fie găsit.

Pe de altă parte, poate că nu vor să fie găsiți de *Ethan* , dar ar fi mai puțin deranjați să fie găsiți de o persoană mai mică, mai puțin musculară.

În orice caz, nu-mi petrec noaptea în acest birou. Răsfoiesc prin celelalte sertare din birou, căutând ceva pe care să-l pot folosi ca armă. Primul sertar este în mare parte umplut cu hârtii și caseta pe care am băgat-o mai devreme. Al doilea sertar are mai multe hârtie și o rolă de bandă adezivă. Tatăl meu susține întotdeauna că banda adezivă are un milion de utilizări, dar nu cred că poate fi o armă — nu-mi pot imagina să transforme banda adezivă într-un cuțit. Al treilea sertar are mai multe rechizite de birou, inclusiv o pereche de foarfece care arată destul de ascuțite. Va trebui să facă.

Înarmat cu perechea de foarfece, apuc clanța ușii și o răsucesc. Țin foarfecele în mâna dreaptă când deschid ușa. Sunt gata să mă confrunt cu oricine este acolo.

Doar că camera de zi din afara ușii este complet tăcută.

"Buna ziua?" strig.

Nici un raspuns.

Mâna mea care ține foarfecele tremură. Fac câțiva pași înainte, strâmbându-mă în camera de zi în mare parte întunecată. Observ un întrerupător de lumină și îl pornesc, strângându-mi strânsoarea foarfecelor.

Nu. Încă nimeni.

Respirația mea încetinește. Nu văd pe nimeni aici. Nici urmă de mișcare nicăieri. Sufrageria este tăcută și goală. Nu știu care a fost acel sunet, dar ar fi putut veni de la etaj. La urma urmei, există *o* altă persoană în această casă — Ethan.

Dar apoi inima îmi cade în stomac.

Tabloul doctorului Adrienne Hale. Cel pe care Ethan l-a dat jos și l-a așezat cu fața departe de noi. E din nou pe perete. Și ochii verzi ai doctorului Hale mă plictisesc.

CAPITOLUL 15

Este nevoie de toată reținerea mea pentru a nu țipa.

Aș fi putut accepta că ne-am imaginat lumina din fereastră sau că era o iluzie optică. Aș fi putut chiar să accept fără tragere de inimă că Judy ar fi putut cumpăra pâine albă și bologna pentru frigider. Dar acel portret...

Ethan a dat jos. L-am văzut dând jos. Nu era pe perete când ne-am culcat. Și acum este.

Încă strângând foarfecele, urc în fugă scările în spirală atât de repede încât aproape că mă împiedic și mă răsturn. Din fericire, îmi regăsesc echilibrul și fac restul drumului până în dormitor. Deschid ușa dormitorului matrimonial, unde Ethan încă doarme adânc.

Închid ușa în urma mea, uitându-mă în jur căutând ceva de blocat sub clanță. Există un cufăr în colțul camerei care pare cam greu. Îl pot schimba astfel încât să blocheze ușa. Nu va împiedica pe nimeni să intre aici, dar îi va încetini.

Ethan se agită în pat de tot zgomotul pe care îl fac. Își freacă ochii. — Tricia?

„Este cineva jos." Nu pot scăpa de panica din vocea mea. „Cineva în camera de zi."

Ethan se așează în pat, cu ochii deschiși brusc. — Ai văzut pe cineva acolo jos?

"Ei bine, nu. Dar am auzit un zgomot."

Geme. „Hristoase, Tricia. Toate acestea din cauza unui zgomot? Probabil că a fost aranjarea casei."

„Nu a fost blestemata de aranjare a casei! A fost un *accident* ."

Încă nu pare deranjat. „Deci era niște zăpadă care aluneca de pe acoperiș. Adică, mă pot gândi la un milion de lucruri care ar putea face un astfel de zgomot." Inspiră puternic la vederea foarfecelor din mâna mea. „Ce naiba faci cu alea?"

„Este un intrus în casă!"

„Da, dar..." Se frecă din nou la ochi. "Ce crezi? Că cineva ne sparge în timpul unui viscol în mijlocul neantului?"

„Poate că cineva stătea ghemuit aici. Și sunt încă aici, în casă, undeva."

"Pot fi…"

Desigur, asta nu explică ce am văzut la parter. Tabloul a fost mutat. De ce ar face asta un squatter?

„Tabloul a fost mutat”, spun în cele din urmă. „Așa știu că cineva a fost acolo jos.”

„De asta ești îngrijorat?” Între sprâncenele lui Ethan se formează o cută. „*Am* mutat tabloul.”

"Ai făcut?" Nici nu mi-a trecut prin cap că ar fi pus tabloul înapoi. Cred că am convenit să reparăm orice am mutat înainte de a pleca din casă. Presupun că trebuie să fi făcut-o când a coborât să-mi ia apă.

„Tricia, mă sperii.” Se întinde spre mine, mâna lui aterizează pe umărul meu. "Te simți bine?"

Poate că sarcina mă face paranoic. Dar nu pot să-i spun asta. "Sunt bine. Eu doar... m-am speriat pentru un minut.”

„Poți te rog să pui foarfecele?”

Cu bunăvoință, îi permit lui Ethan să-mi scoată foarfecele din mână și să le pună pe dulap. Când foarfecele sunt în siguranță din drum, el își înfășoară brațele în jurul meu. Îmi sprijin capul pe umărul lui drept și mă simt instantaneu mai bine. Sunt norocos că este atât de liniștit. Tind să mă obosesc ușor cu lucrurile, așa că el este un echilibru bun pentru mine. Sunt foarte norocos să-l am.

„Nu este nimeni altcineva în această casă decât noi.” Își împletește una dintre mâini cu a mea. „Și chiar dacă ar exista, te-aș proteja.”

„Promiți?”

"Iți promit." Îmi strânge corpul aproape de al lui. „Suntem o echipă acum, tu și cu mine. Suntem mereu acolo unul pentru celălalt, indiferent de ce. Sunt aici pentru tine, Tricia, pentru tot restul vieții noastre. Iti promit că. Nu voi lăsa niciodată să ți se întâmple nimic.”

Pulsul meu încetinește treptat. Probabil că are dreptate în privința accidentului. Există o mulțime de lucruri care ar fi putut face un zgomot puternic. La naiba, ar fi putut fi vasele pe care le-am stivuit precar în bucătărie. Orice ar fi putut face asta. Ne-am uitat peste tot și nu am văzut alt suflet în această casă.

„Te iubesc”, spune el.

"Și eu te iubesc."

Ne întindem înapoi împreună în pat, cu brațele lui încă încolăcite în jurul meu. Îmi vine în minte că acum este momentul perfect să-i povestesc despre copil. Este un moment minunat între noi doi. Dar pe măsură ce mă cufund mai adânc în brațele lui, mă simt brusc epuizat. Nu am energia pentru a avea acea conversație cu el acum. Tot ce vreau este să mă culc.

Și următorul lucru pe care îl știu, sunt în derivă.

CAPITOLUL 16

ADRIENNE

Inainte de

Sunt in intarziere.

Îmi bat cu degetele cu nerăbdare pe volan. Acesta nu este ca mine. Mă mândresc că sunt mereu prompt. Dar terminam ultimul capitol din dovada din *The Anatomy of Fear* şi pur şi simplu nu mă puteam opri din citit. Sunt incredibil de mândru de acea carte. Este un conglomerat de relatări personale ale mai multor pacienţi care au supravieţuit unor incidente intense care provoacă frică şi analizele mele de experţi, precum şi sfaturi pentru cititorii care ar fi putut experimenta ceva similar.

Această carte va ajuta cu adevărat oamenii. Este încoronarea mea.

Lumina din faţa mea trece de la galben la roşu — Doamne, va dura o veşnicie să aştept încă o lumină verde la această intersecţie. Fără să mă gândesc la asta, mi-am împins piciorul pe pedala de acceleraţie pentru a trece câteva secunde după ce lumina s-a aprins. Îmi ţin respiraţia o secundă, pregătindu-mă pentru sunetul sirenelor poliţiei.

Dar ei nu vin.

Tehnic, am trecut printr-un semafor roşu. Deşi nu susţin încălcarea legii, acest lucru are beneficii pentru sănătatea mintală. Un studiu psihologic a demonstrat că înşelarea sau încălcarea regulilor au dus la o dispoziţie neaşteptat de bună după aceea. Precum şi un scurt sentiment de libertate faţă de toate regulile. Aşa că poate că toţi ar trebui să încalcăm regulile uneori.

Ajung la parcarea mall-ului cu un minut liber până când începe clinica mea. Nu fac publicitate acestui fapt, dar o dată pe săptămână, îmi ofer timpul voluntar la o clinică cu venituri mici din Bronx. Mă ocup de gestionarea medicamentelor pentru pacienţii cu probleme psihiatrice grave. Sunt singurul psihiatru pe care îl au la clinică, iar aceşti pacienţi sunt disperaţi după ajutorul meu. Mulţi au aşteptat ani de zile să vadă un psihiatru calificat.

Sedintele pe care le am la mine acasa sunt cele care platesc facturile. Şi, deşi am câţiva pacienţi provocatori care au trecut printr-o traumă reală, ca unii dintre cei din ultima mea carte, cea mai mare parte a listei mele este

compusă din gospodine neîmplinite ale unor bancheri sau avocaţi bogaţi sau, altfel, copiii lor adulţi precum EJ, care sunt mergând la şedinţele mele pe banii părinţilor lor — o încercare disperată de a-i împinge din cuib.

Pacienţii de la clinica gratuită *au nevoie* de mine. Fac o diferenţă reală aici. Am donat chiar şi o parte considerabilă din câştigurile mele din cărţi clinicii, când am aflat că au probleme financiare şi s-ar putea să se închidă.

Este ora prânzului şi o zi frumoasă, aşa că parcarea mall-ului este plină de maşini. Am întârziat deja, iar tensiunea arterială creşte pe măsură ce merg pe trei benzi la rând fără să găsesc nicio parcare. Există o mulţime de spillover, dar este o drumeţie de zece minute înapoi la clinică de acolo. Clinica a rezervat pacienţi consecutivi şi multe dintre aceste întâlniri depăşesc timpul slab alocat, aşa că nu îmi pot permite să întârzii.

În sfârşit văd un loc la capătul celui de-al patrulea culoar pe care îl verific. Slavă domnului. Voi întârzia doar cu un minut.

Mă rostogolesc pe culoar, mergând direct spre loc cu semnalizatorul pornit. Dar cu o fracţiune de secundă înainte să ajung acolo, o Jetta roşie se întoarce pe culoar, cu cauciucurile scârţâind. Înainte să pot să clipesc din ochi, maşina se scufundă în locul gol.

Stau acolo în Lexusul meu, iar semnalizatorul încă clipeşte. De obicei, nu las lucrurile să mă deranjeze. Dar trebuie să ajung la clinica mea. Primul meu pacient este un schizofrenic care este convins că este Superman şi vreau să văd dacă noua doză de Geodon va fi suficientă pentru a-l împiedica să facă un salt zburător de pe acoperişul unei clădiri cu prezumţia că va zbura. aerul. Nu am timp să petrec următoarele zece minute căutând parcare.

Aşa că fac ceva ce nu ar trebui să fac. Îmi pun palma pe corn şi îl las să se rupă.

Ştiu că în clipa în care sună sunetul că este un lucru absolut greşit de făcut. Poate că dacă aş coborî din maşină şi i-aş explica dilema, ar fi putut asculta. Dar din nou, şoferul ştia că aştept acel loc. Ştia exact ce face.

Un bărbat în vârstă de treizeci de ani, cu părul scurt şi o pereche de Ray-Ban împinse în sus, iese din vehicul. claxonez din nou. Îmi rânjeşte cu gura plină de dinţi albi şi îşi ridică degetul mijlociu. Apoi pleacă.

Are mult nervi. În timp ce merge chiar în faţa maşinii mele, mă gândesc în sinea mea că tot ce trebuie să fac este să-mi trec piciorul de la frână la acceleraţie şi i-ar schimba întreaga lume. I-ar şterge acel zâmbet de pe faţă, asta e sigur.

Dar sunt o persoană civilizată. Nu voi tunde un pieton în mijlocul unei parcări aglomerate.

Ceea ce o să fac este să găsesc cu calm un alt loc de parcare.

Când ajung la clinică, suflă și regret sincer că am ales tocuri. Cu siguranță voi avea vezicule în seara asta și, după toate acestea, încă am întârziat cincisprezece minute. Este o jenă. Ca să nu mai vorbim de fața mea roz, de părul meu slăbit din răsucirea franțuzească pe care am legat-o cu grijă și de mărgelele de sudoare de pe frunte.

„Dr. Hale!" Gloria, recepționera plinuță de vârstă mijlocie, mă fulgerează când intru. „Ce mai faci?"

Acele trei cuvinte inutile. Cum crede ea că sunt? transpir ca un porc. — Domnul Harris este în cameră?

„De fapt, a reprogramat." Ea zâmbește, dezvăluind o umplutură de aur chiar în față. „Deci mai ai cinci minute până la primul tău pacient."

Simt o ușurare, însoțită de un fulger de enervare că Gloria nu ar fi putut să-mi sune sau să-mi trimită mesaje să mă informeze despre vizita anulată. Ea reușește să găsească numărul de telefon al fiecărui bărbat eligibil din familia ei, cu vârste cuprinse între treizeci și cincizeci de ani, dar nu reușește să-mi anunțe despre o anulare.

„Hei, Adrienne. Cum stă treaba?"

Îmi îndrept capul spre stația de calculator din spatele recepției, uitându-mă la bărbatul care navighează pe ecran cu un mouse ergonomic. Când am donat bani clinicii, o parte a fost alocată pentru a converti întreaga clinică din înregistrări pe hârtie în fișe medicale electronice. Mi s-a părut înnebunitor întregul sistem de hârtie și a permis ca lucrurile să cadă prin crăpături, în detrimentul pacienților mei. Și acest bărbat, Luke Strauss, a fost înrolat să ajute la tranziția clinică. Din punct de vedere tehnic, el lucrează pentru compania EMR, dar se pare că a devenit recent angajat cu normă întreagă la clinică, deoarece clinicienii analfabeti din punct de vedere tehnologic se luptă cu noul sistem. Trebuie să recunosc că sunt unul dintre ei, deși până la urmă va da roade. Fișele medicale electronice sunt prezentul - această clinică a trăit în trecut.

„A fost o dimineață grea", recunosc, pentru că cred că Luke chiar vrea să afle răspunsul.

„Da." Își înclină capul în lateral. "Pot observa asta. Ce zici de niște cafea?"

Nu este în niciun fel treaba lui Luke să-mi aducă cafea, dar știu din experiență că va insista să o ia în ciuda protestelor mele. Deci, în schimb, dau din cap. "Mulțumesc."

Îmi face cu ochiul. „O cremă, fără zahăr."

Are dreptate. Nu că aș fi surprins.

Gloria îl urmărește cu privirea pe Luke, în timp ce acesta se întorc în sala de pauză pentru a-mi turna o ceașcă de cafea ieftină. Când dispare din vedere, ea îmi rânjește. „Este drăguț, nu-i așa?”

Ridic din umeri pentru că nu vreau să o încurajez. Este Luke Strauss drăguț? Presupun că unele femei ar crede așa. Femeile cărora le plac bărbații care se plimbă în cămăși rochie care au mare nevoie de călcat, o cravată prost înnodata, părul castaniu închis care arată ca și cum s-a rostogolit din pat în urmă cu cinci minute, ochelari pătați pe margini și fălci care ar fi trebuit rase ieri . L-ar ucide să-și bage cămașa? Mă întâlnesc rar, dar când o fac, nu mă întâlnesc cu slobi. Cel mai bine pot spune este că miroase a săpun proaspăt. E un slob *curat* , dar totuși un slob.

„Și el te place”, adaugă Gloria.

Mă prefac că nu o aud. Nu vreau să recunosc că sunt conștient de faptul că Luke mă place. Cu toate acestea, nu îmi doresc ca această relație să treacă peste el, aducându-mi cafeaua și arătându-mi cum să trimit o rețetă pentru Seroquel la farmacie în ambulatoriu.

Luke se întoarce cu ceașca mea de cafea. Lichidul este negru și mi-a adus o cană mică de smântână în lateral, precum și un baton de amestecat în ceașcă. Nici nu trebuia să-i spun că așa mi-am dorit. Cumva și-a dat seama că vreau să adaug și eu crema.

„Mulțumesc”, spun eu.

Colțul buzelor i se ridică. "Sper ca te ajuta."

Turnam recipientul cu frisca in cafeaua mea. Am amestecat încet, până când negrul se transformă într-o culoare cafenie. Iau o înghițitură lungă și scot un oftat. "Aveam nevoie de aia."

— Trebuie să fii epuizat, doctore, remarcă Gloria. „Ai un drum atât de mare în ambele sensuri. Ce este... o oră?"

Degetele îmi înfundă ceașca de cafea. "Ceva de genul."

Luke arcuiește o sprânceană. „Locuiești în Manhattan?”

„Nu, ea nu”. Gloria nu mă lasă să aflu un cuvânt. „Ea locuiește în Westchester. Într-o casă elegantă. Toată singură.”

Blestem în tăcere faptul că Gloria este la curent cu adresa mea de acasă. Dar apreciez că Luke nu știa. Poate că are o îndrăgostire inutilă și iritante pentru mine, dar nu este un urmăritor – îi voi da atât de mult.

„Nu este sigur acolo”, continuă Gloria. „Tot singur, în mijlocul nimicurilor. Probabil că nici măcar nu ai un sistem de alarmă.”

Este un ecou a ceea ce mi-a spus Paige când mi-a lăsat dovada cărții mele. De ce toată lumea este atât de convinsă că nu pot avea grijă de mine? "Sunt bine. Într-adevăr."

„Știi...” Luke ridică privirea la mine de pe computer. Are gene lungi pentru un bărbat. „Un sistem de securitate nu este o idee rea. Tocmai am pus unul pentru mama mea. A fost ușor, iar acum simt că ea este mult mai în siguranță.”

Gloria îmi aruncă o privire de parcă ar spune: *Vezi? Ți-am spus că ai nevoie de un sistem de alarmă. Și, de asemenea, Luke este un fiu atât de minunat pentru mama lui - nu vrei să ieși cu el?*

Zâmbesc subțire. "Mă voi gândi la asta."

Nu mă voi gândi la asta. Sunt perfect așa cum sunt.

CAPITOLUL 17

TRICIA

Ziua de azi

Reușesc să dorm tot restul nopții și, conform ceasului meu, este aproape ora nouă când mă trezesc a doua zi dimineață.

Ethan nu mai este în dormitor, dar e o bucată de hârtie pe partea lui a patului. Este o notă pentru mine. A mâzgălit cu cerneală neagră: *Pregătind micul dejun jos. Nu am vrut să te trezesc.*

E atât de grijuliu.

Mă întind după poșeta pe care am lăsat-o pe noptieră. Primul lucru pe care îl fac este să-mi iau telefonul – încă nu există niciun serviciu. Mă întreb dacă Ethan a avut mai mult noroc. Mă îndoiesc de asta.

Fac câteva întinderi în pat, apoi mă forțesc să mă ridic. Mă îndrept spre fereastra gigantică de lângă pat și mă uit la împrejurimile noastre. Doamne, e multă *zăpadă* . Totul este acoperit de o pătură groasă de alb. Fiecare copac, fiecare tufiș – drumul pe care l-am parcurs până aici este decimat de zăpadă. Sunt sigur că BMW este probabil doar o bucată mare de alb în acest moment.

Nu plecăm curând de aici. Atât este sigur.

Trebuie să profit la maxim de acest timp. Nu mă pot decide să fac un duș în acea baie, dar mă spăl pe dinți cu degetul folosind ceea ce presupun că este o pastă de dinți veche de trei ani. Mă face să mă simt puțin mai bine.

Părul meu blond miere este un cuib de șobolani complet după noaptea trecută. Stropesc cu apă pe el, apoi fac tot posibilul să-l pieptăn folosind degetele. Pe unul dintre rafturile din baie se află o perie de păr, care mai are câteva fire roșii plictisitoare în ea. Nu ating peria aia de păr. Degetele mele vor trebui să facă truc.

Îmi pun blugii și bluza de aseară, precum și șosetele, care sunt uscate, dar ușor crocante. Mi se pare puțin păcat să port hainele mele vechi când există un dressing complet plin cu ținute de designer de aproximativ dimensiunea mea, dar nu mă ating de nimic din acele lucruri. E prea înfiorător.

Când cobor scările, îl aud pe Ethan cântând pentru sine în bucătărie. Trec pe lângă sufragerie și descopăr că a luat din nou portretul. Sunt obscen recunoscător că l-a dat jos din nou, așa că nu-l voi lăsa pe Dr. Hale să se

holbeze la mine. Trebuie doar să ne amintim să-l punem înapoi înainte de a pleca.

Când ajung în bucătărie, Ethan poartă din nou tricoul Yankees şi blugii prea lungi. Acum că sunt mai aproape, îmi dau seama ce cântec cântă. „Merg pe soare." Îi place întotdeauna să cânte sub duş sau în timp ce găteşte – de fapt are o voce drăguţă care cântă – dar rareori o rosteşte aşa. El este într-o dispoziţie *foarte* bună.

„Hei, Tricia." Îmi face cu ochiul în timp ce amestecă ceva în tigaie. „Dormi bine?"

Dau din cap. "Ce faci?"

„Am găsit nişte ouă."

În timp ce spune cuvintele, mă loveşte mirosul de ouă. Dintr-o dată, stomacul îmi zvâcneşte. Încerc să-l suprim, dar nu pot. Mă apropii de chiuveta din bucătărie şi vomit resturile din sandvişul cu bologna pe care l-am mâncat aseară, în timp ce Ethan îl priveşte îngrozit. Vărsăturile par să dureze câteva minute, urmate de încă un minut bun de vomă.

Bănuiesc că aşa sunt greţurile matinale.

"Iisus Hristos." Închide aragazul. "Esti in regula?"

„Uh-huh." Dau drumul la robinet şi scot puţină apă cu mâna pentru a-mi clăti gura. Urăsc vărsăturile. Nu că nimănui i- *ar plăcea* vărsăturile, dar mi se pare deosebit de dezagreabil. "Sunt bine."

„A fost ceva ce ai mâncat?"

"Nu. Eu doar…"

„Tu doar ce?"

Ethan se uită la mine acum, cu fruntea strânsă. El este foarte îngrijorat pentru mine. Aş putea să mint şi să dau vina pe sandvişul cu bologna, dar trebuie să-i spun până la urmă. La fel de bine să terminăm cu asta.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Ethan.

Ochii i se întunecă. "Bine…"

Spune-i. Spune-i doar, nenorocitule. Ce are de gând să facă – să zboare într-o furie furioasă, să te ucidă şi să-ţi îngroape trupul în zăpadă?

„Sunt însărcinată", am izbit.

Gura îi rămâne deschisă. Furculiţa pe care o ţinuse ţâşneşte pe masa din bucătărie. „Tu eşti…"

"Îmi pare atât de rău. Nu a fost intenţionat, evident. Tocmai s-a întâmplat, ştii? Unul dintre acele lucruri." Mă distrag acum, dar nu mă pot abţine. „Îmi foloseam contraceptivele şi... Ştiai că antibioticele împiedică controlul naşterii să funcţioneze? Nu ştiam asta. Şi oricum, aşa că tocmai am aflat. Ei bine, acum vreo săptămână. Şi ştiu că am spus că vom aştepta doi ani, dar...

"Rezistă." El ridică o mână. „Asta e sigur? Sigur eşti însărcinată?”

imi atarn capul. "Da. Eu... îmi pare rău.”

„Aşa este...” Ethan tăce pentru o secundă, căutând cuvintele potrivite. Mă pregătesc. „Este atât de... grozav! Este *fantastic* ."

Fac un pas înapoi, încercând să-mi dau seama dacă l-am auzit bine. "Ce? Am crezut că vrei să aştepţi.”

„Ei bine...” Se scarpină la ceafă. „Am crezut *că vrei* să aştepţi. Sincer, am vrut să-mi întemeiez o familie imediat, dar nu am vrut să te sperii. Am călătorit deja şi am făcut toate chestiile astea. Dar ceea ce îmi doresc cu adevărat acum este să am un copil…” Întinde mâna să-mi ia ambele mâini în ale lui. "Cu tine."

Am impresia că un bolovan enorm mi-a fost ridicat de pe umeri. "Vrei sa spui ca? Nu spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine?”

"Nu! De ce crezi că am vrut să-mi cumpăr o casă? Vreau să-l umplu de copii!”

"Oh, Doamne." Îi strâng mâinile în ale mele. „Este o uşurare. Am crezut că vei fi atât de supărat când ai aflat.”

El ridică o sprânceană. „Când mă enervez vreodată pe tine?”

Are rost. Nu este niciodată supărat pe mine. Enervat uneori, dar pare mereu echilibrat în jurul meu. Dar a fost acel telefon pe care l-am auzit cu angajatul lui. Unde ţipa la bietul tip. Dar nu pot aduce asta în discuţie.

El chicoteşte. „Nu e de mirare că te-ai purtat atât de nebun. Totul are sens acum.”

Mă încrezesc uşor. Nu cred că m-am purtat *aşa de* nebun. Deşi presupun că am baricadat uşa dormitorului la trei dimineaţa.

„Voi arunca aceste ouă”. Ethan ridică tigaia de pe aragaz. „Evident că nu sunt de acord cu tine. O să-ţi fac nişte toast.”

„Nu trebuie să faci asta.”

Se aplecă şi mă sărută pe vârful nasului. „Mă laşi te rog să am grijă de soţia mea însărcinată?”

"Bine atunci." Mă simt că zâmbesc. „De asemenea, vă mulţumesc că aţi luat din nou portretul. Chiar m-a speriat.”

"Din nou?"

"Dreapta." Mă uit cum răzuie oul parţial gătit de pe tigaie. — Presupun că l-ai dat jos din nou azi dimineaţă.

Ethan se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. „Nu, l-am dat jos aseară. Tine minte? Stăteam împreună pe canapea şi te speria, aşa că l-am dat jos.”

" *Nu* ." Buna dispoziție se evaporă. — Ai spus că ai pus-o la loc aseară. Cum ar fi, când ai coborât după apă?”

„Nu l-am pus niciodată înapoi. De ce aș face asta?"

„Pentru că ai spus că ai făcut-o!” Mărgele de sudoare îmi răsar pe palme. „La trei dimineața, te-am întrebat dacă ai pus din nou tabloul și ai spus că ai făcut-o!”

"Nu. M-ai întrebat dacă l-am *mutat aseară* . Și am spus că am făcut-o. L-am mutat când stăteam pe canapea. L-am dat jos. M- ai *văzut* că o dau jos.”

Oh Doamne. *Nu* asta aveam nevoie să aud. „Ethan, aseară, când am coborât, pictura era din nou. Deci, dacă tu nu ai făcut-o, a făcut-o altcineva.”

Aruncă tigaia în chiuvetă cu un zgomot și se întoarce să se uite la mine. — Nu înțeleg ce spui, Tricia. Crezi că cineva a intrat în sufragerie și a pus tabloul înapoi? Apoi, mai târziu, în noapte, l-au dat înapoi? Asa crezi tu?"

Ei bine, când o spune așa... „Știu că sună nebunesc”.

"Putin."

„Dar știu ce am văzut.”

"Tu?"

Mă uit la el. Pierde serios toate punctele de soț bun pe care le-a câștigat acum câteva minute. " *Da* ."

„Spun doar...” Își încrucișează brațele musculoase pe piept. „Era trei dimineața. Casa este cu adevărat întunecată. Erai cam somnoros și în afara asta. Este posibil să te înșeli?”

"Nu. Nu este posibil."

"Esti sigur?"

Vreau să strig la el că știu ce am văzut. Niciodată nu mi-am putut *imagina* acei ochi verzi privindu-mă la mine. Nu este ceva despre care aș putea greși.

Dar cu cât mă întreabă de mai multe ori despre asta, cu atât mă întreb mai mult. Era *miezul* nopții. Și casa *este* foarte întunecată. Este posibil să fi putut *crede că* l-am văzut, ca un miraj?

„Cred că este posibil”, mormăi eu.

Ethan pare mulțumit de asta. Dar nu sunt. Ceva se întâmplă cu casa asta. Sunt sigur de asta, chiar dacă nu mă crede.

CAPITOLUL 18

După micul dejun, ne regrupăm la masa din bucătărie şi venim cu un plan pentru a pleca de aici.

Niciunul dintre noi nu are serviciu de telefonie mobilă şi nu există linii fixe în casă. Mai mult, furtuna de aseară a aruncat ceea ce pare aproximativ trei metri de zăpadă pe zona din jurul casei. Abia putem vedea BMW-ul lui Ethan de pe geam şi pare că este doar o movilă mare de zăpadă. Are o lopată în portbagaj, dar nu va fi suficient. Oricum, nu suficient pentru a pleca de aici.

„Sper că va veni un plug la un moment dat", spune Ethan. — Presupun că Judy ar fi sunat unul.

„Da." Arată mai optimist decât mă simt. "Pot fi."

„Uite, cel mai rău vine în cel mai rău, s-ar putea să rămânem blocaţi aici pentru o zi. Avem mâncare, apă şi electricitate. Nu e chiar asa de rau."

„Da…"

Îşi pune palmele pe masa din bucătărie şi se ridică în picioare. „Mă duc la maşină şi îmi iau laptopul ca să pot lucra. Vrei să iau ceva pentru tine?"

Stomacul meu se scufundă. „Mă laşi aici?"

„Doar pentru cincisprezece minute."

Nu vor dura cincisprezece minute. Ne-a luat aproape cincisprezece minute să mergem de la maşină la casă aseară în toată zăpada aceea. "Vreau sa merg cu tine."

"Absolut nu. Tricia, eşti însărcinată. Şi ai încălţăminte complet inadecvată."

Presupun că are un punct. N-ar fi corect să-l obligi să mă ducă la maşină şi înapoi. Desigur, aş putea împrumuta o pereche de cizme Dr. Hale. Se pare că avem aceeaşi dimensiune...

Nu. Nu fac asta.

— Bine, mormăi eu. — Dar promiţi că te vei grăbi înapoi?

„Mă întorc înainte să poţi spune „casa de vis"."

Nu *spun* „casa de vis".

Ne curăţ farfuriile, în timp ce Ethan se duce spre uşa din faţă, unde şi-a lăsat haina şi cizmele. Îl privesc băgându-şi picioarele în cizmele lui negre, înăbuşindu-şi dorinţa de a se agăţa de picior şi implorându-l să nu mă lase aici. Din nou, la lumina zilei, casa nu este nici pe departe la fel de înfricoşătoare. Şi când văd portretul pe podea, cu faţa în depărtare de mine, mi s-a părut

imposibil ca aseară să fie sus pe perete. Pare mai degrabă un fel de vis nebunesc.

Ethan îmi aruncă un sărut de la uşa din faţă, apoi îşi îndesă căciula pe părul blond şi apoi a plecat. Şi sunt singur.

Respir lent şi adânc de câteva ori, încercând să nu intru în panică. Mi-aş dori să existe un televizor în această casă, astfel încât să mă pot îndrepta în faţa unui ecran, dar nu am reuşit să găsesc unul în toate călătoriile mele. Bănuiesc că dr. Hale nu avea televizor. Ce fel de psihopat nu deţine un televizor în acest secol?

Doar mă face să vreau să aflu mai multe despre ea. Şi bineînţeles, gândurile mele se întorc imediat la casetele.

Ethan nu se va întoarce din maşină timp de cel puţin o jumătate de oră. Asta îmi va da timp să ascult măcar o parte din încă două casete. Mor de nerăbdare să ştiu ce s-a întâmplat în şedinţa de după cea pe care tocmai am ascultat-o. De ce a fost de acord să-l ia pe acel bărbat înapoi? Dr. Adrienne Hale nu mi se pare un împingător.

Înainte să mă pot ghici, mă grăbesc spre biblioteca din spate. Nici măcar nu ezit înainte să-l găsesc *pe The Shining* şi să trag de coloana vertebrală. Aud acel clic acum familiar şi mă strec în cameră, apucând cablul pentru a aprinde lumina.

De data aceasta mă hotărăsc să trec o grămadă de benzi. Le pot ascunde într-unul din sertarele din birou. Le iau pe toate cele EJ înregistrate după caseta marcată cu roşu. Apoi iau o selecţie de alte casete din aproximativ aceeaşi dată. Trebuie să fi fost chiar înainte ca Dr. Hale să dispară, pentru că nu este nimic înregistrat mai târziu.

Am să aud informaţiile pe care poliţia a omis. Voi asculta tot ce sa întâmplat cu dr. Hale în lunile care au dus la dispariţia ei. Misterul despre care vorbea toată ţara de aproape un an.

Mai scanez rafturile o dată. Atunci singura bandă etichetată diferit îmi atrage din nou atenţia. LUCA. Prietenul. Cel pe care poliţia credea că a ucis-o. De ce are ea o înregistrare cu el? A fost pacientul ei? Dar dacă era, de ce banda lui este etichetată diferit de toate celelalte?

Mama spunea mereu că sunt prea curioasă pentru binele meu.

Iau banda LUKE şi o adaug la grămadă. Voi avea timp să ascult măcar una dintre aceste casete înainte de a se întoarce Ethan.

Închid uşa camerei ascunse şi îmi duc teancul de casete în biroul doctorului Hale. Le ascund în sertarul de jos al biroului ei, unde am găsit foarfecele aseară. Selectez unul dintre ele la întâmplare şi îl introduc în casetofon.

Degetul meu ezită peste butonul Redare de pe magnetofon. Îmi doresc cu disperare să ascult aceste casete, dar mai întâi trebuie să fac un lucru.

Mă ridic şi închid uşa biroului.

Bine, acum pot să ascult.

CAPITOLUL 19

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea 89 cu GW, o văduvă de 68 de ani care suferă de iluzii paranoice.

— Bună, doctore Hale.

„Te rog să te așezi, Gail."

"Oh. Da. Desigur. Îmi pare rău."

„Nu vă cereți scuze. Vreau să fii confortabil când vorbim."

"Da. Știu. Pur și simplu... simt că..."

"Te simți bine? Pari deosebit de îngrijorat astăzi. Mâinile îți tremură."

"Eu doar…"

— Luați medicamentele pe care le-am prescris?

"Nu. Mă tem că nu."

"Cum se face?"

„Ei bine, eu... știu că o să-mi spui că sunt paranoic dacă îți spun asta."

"Spune-mi."

„Eu... cred că farmacistul meu încearcă să mă omoare."

„Gail..."

"Știu. Crezi ca sunt nebun. Crezi că sunt paranoic. Dar de data asta, este adevărat. Adică, e farmacist. I-ar fi atât de ușor să o facă. Ar putea să-mi schimbe pastilele cu altceva."

— De ce ai crede că vrea să te omoare?

„Este felul în care mă privește. Nu o pot descrie. Și după ce mi-a dat punga cu pastilele în ea, mi-a făcut cu ochiul."

"Asa de…?"

— Nu vezi, doctore Hale? Îmi făcea cu ochiul pentru că știa că era ceva rău în sticlele cu pastile.

„Poate că era doar prietenos? Sau chiar flirtând?"

"Nu. Cu siguranta nu."

„De ce ar vrea să te omoare?"

"Cine știe? Pentru că este un psihopat. Știi, oameni se plimbă pe acolo care sunt pur și simplu nebuni. Nu au nevoie de un motiv să te omoare. O fac doar pentru că sunt nebuni!"

— Gail, vreau să-ți iei medicamentele.

„Dar nu pot! Nu vezi ce spun? Dacă iau pastilele alea, o să mor!”

— Îți amintești când ai crezut că poștașul încearcă să te omoare?

„Hm…”

„Gail? Chiar a încercat să te omoare?

„Încă nu sunt sigur. Adică, este *posibil* . Era mereu în afara casei mele în același timp. Chiar în fața ușii mele. Privind înăuntru.”

— Îți livra corespondența, Gail.

„A fost ceva amuzant în asta.”

„Poștașul nu încerca să te omoare. Iar farmacistul tău nu încearcă să te omoare. Chiar trebuie să iei medicamentele pe care ti le-am prescris.”

„Așa spune și fiul meu.”

„Deci iată. Ar trebui să-l asculți.”

— Dar gândește-te, doctore Hale. Dacă ar fi să mor, fiul meu ar primi o remunerație mare de asigurare. Deci nu îl deranjează dacă farmacistul mă ucide.”

„Gail, ascultă. Trebuie să încerci să recunoști că asta... asta...”

"Da?"

"Stai. Eu doar... Mi-a sunat telefonul. Trebuie să mă asigur că nu este o urgență cu unul dintre pacienții mei. Este…"

„Dr. Hale?”

"Rezistă."

„Dr. Hale? Este totul în regulă? Ce spune mesajul tău text?”

„Îmi pare rău, Gail. Mă tem că va trebui să ne reprogramam programarea. A apărut o urgență.”

CAPITOLUL 20

ADRIENNE

Inainte de

Mă uit la ecranul telefonului meu. A fost îngrozitor de neprofesionist din partea mea să-i spun lui Gail să plece chiar în mijlocul unei sesiuni. Dar nu am avut de ales. Am citit cuvintele de pe ecran pentru a cincea oară:

Bună, Doc. Am un mic videoclip pe care l-am făcut dintr-o parcare din Bronx. M-am gândit că s-ar putea să-l vizionaţi cu plăcere!

Mesajul a venit de la EJ. Nu i-am șters numărul de pe telefon după ce l-am reziliat ca pacient. Mi-aș fi dorit, dar nu contează. Am senzația că ar fi găsit o modalitate de a-mi transmite acest mesaj.

Sub mesaj este un link către un videoclip. Nu l-am urmărit încă. Imaginea de pe ecran este cu mine, îngheţată în timp, îmbrăcată în bluza albă şi costumul cu fustă gri pe care l-am purtat zilele trecute la clinica liberă. Părul meu este bătut în spatele capului, deşi s-a desprins parţial în timpul drumeţiei mele de la locul de parcare la clinică.

Îmi amintesc acel moment în timp. Şi îmi amintesc ce se întâmplă mai departe.

Nu mă pot decide să-l privesc. Dar trebuie.

Respir adânc şi bat cu degetul pe videoclip pentru a-l începe. Imediat, imaginea mea se dezgheaţă. Camera mă urmăreşte câteva secunde, apoi măreşte în timp ce mă opresc în faţa unui Jetta roşu.

Nemernicul ăla care mi-a luat locul de parcare.

Calitatea videoclipului este excelentă. Desigur, EJ ar avea cel mai scump telefon pe care l-ar putea cumpăra banii. Puteţi vedea în detaliu plăcuţa de înmatriculare a maşinii. Mă poţi vedea bâjbâind în poşetă după ceva. Apoi mă poţi vedea aplecându-mă lângă anvelopa din spate a lui Jetta şi mă uit în ambele părţi pentru a te asigura că nimeni nu mă urmăreşte. Pentru o fracţiune de secundă, camera surprinde sclipirea unui cuţit în lumina soarelui, chiar înainte de a se scufunda în cauciuc.

Da. I-am tăiat anvelopa din spate a omului.

Sună mai rău decât este. Am întârziat la o clinică în care viaţa pacienţilor mei depinde de mine. Locul de parcare era *al meu* . Îi făceam semn să o iau. Mi-a furat-o, aşa că a comis prima crimă. Pur şi simplu ripostam.

Şi da, port un cuţit în poşetă. Uneori, clinica iese târziu şi nu este cel mai bun cartier. Presupun că aş putea duce o cutie de buzdugan. Aleg să port un cuţit.

Tăierea anvelopei a fost un lucru greşit. Nu ar fi trebuit să permit ca furia mea faţă de comportamentul nepoliticos şi egoist al acelui om să ia tot ce este mai bun din mine. Ar fi trebuit să iau drumul mare.

Şi nu aveam idee că mă urmăreşte cineva.

Sar pe scaun când un alt mesaj text apare pe telefon. Mesajul vine de la acelasi numar:

Pot vedea titlul acum. Un psihiatru autor de bestselleruri tăie cauciucuri în parcare.

Eu inghit. Nu greşeşte că acest lucru va face un titlu convingător. Unul care are potenţialul de a mă distruge. Şi totul este în video.

Mâinile îmi tremură când scriu un răspuns. Îmi iau trei încercări pentru a face bine:

Ce vrei?

Răspunsul lui vine aproape instantaneu:

Sunt în faţa uşii tale din faţă.

O senzaţie de gheaţă îmi alunecă pe şira spinării. Întotdeauna am râs de oameni precum Paige şi Gloria când mi-au sugerat că am nevoie de un sistem de securitate la domiciliu. M-am simţit mereu în siguranţă aici. Dar când mă uit în jos la cuvintele de pe telefon, nu mă mai simt în siguranţă. Nu sunt sigur că o voi mai face vreodată.

Sunt în faţa uşii tale din faţă.

Arunc o privire în spatele meu la fereastră – soarele a căzut pe cer în ultima oră, iar acum e întuneric afară. Mă ridic brusc de pe scaunul meu de piele, atât de repede încât alunecă prin cameră, trântindu-se de peretele din spatele meu. Nu pot ignora aceste mesaje. Îl cunosc pe EJ de mult timp şi nu va lăsa asta.

Îmi iau telefonul cu mine la ușa din față, ținându-l cu mâna stângă, așa cum făcea Paige când a venit în vizită. Mă gândesc să sun la 911, dar o exclud rapid. EJ nu a greșit cu nimic. Da, se află pe proprietatea mea, dar nu am nicio dovadă că l-am reziliat ca pacient. Nu mi-a spart ușa din față. Și dacă le arată poliției acel videoclip cu mine, cariera mea s-a încheiat.

El dă puterea.

Ușa mea de la intrare este construită din același lemn de culoare maro intens ca și biroul din biroul meu – mahon, cred – spart de două geamuri opace de sticlă. Există un încuietor și un șurub pe ușă, dar la doar câțiva metri distanță, există o fereastră care ar putea fi spartă cu ușurință cu o piatră. Trec pe lângă fereastră în drumul spre ușa din față și pot distinge umbra din fața ușii mele. Stau acolo o clipă, ezitând până când telefonul îmi vibrează în mână.

De ce stai acolo, doctore? Deschide-mi usa.

Strâng din dinți. Desfac șurubul, apoi rotesc încuietoarea. Respir rapid, calmând, amintindu-mi că îl cunosc pe EJ mai bine decât mă cunoaște el. Îi cunosc toate punctele forte și slăbiciunile. Este inteligent și manipulator, dar este și impulsiv. Poate că m-a prins într-un moment de slăbiciune, dar îl pot depăși cu înțelepciune.

Deschid ușa și iată-l. Purtând o jachetă Michael Kors, cumpărată fără îndoială din banii părinților săi bogați. Părul lui blond striat de soare este ușor dezordonat și are un zâmbet plin de râs pe buze. EJ este chipeș - asta este de netăgăduit, deși este pe partea mai scundă, ceea ce îi dă un pic de complex Napoleon. În timpul cât l-am tratat, a avut relații de durată diferită – de la o noapte la șase luni – cu nenumărate femei. Relațiile de o noapte au scăpat ușor. Îmi este milă de orice femeie a cărei cale s-a încrucișat cu acest bărbat.

— Nu ai de gând să mă inviți, doctore? el intreaba.

Nu-l vreau în casa mea, dar din nou, nu am de ales în această chestiune. Așa că mă dau înapoi și îi permit să se plimbe înăuntru.

„Ai un loc atât de frumos aici, doctore", comentează EJ de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. „De asemenea, mobilier frumos. Ai gusturi grozave. Este piele adevărată?"

"Ce vrei?" spun printre dinți.

Face un pas înapoi, clipind la mine. "Hei. Doctore, haide. Nu fi supărat pe mine."

„Nu fi supărat pe tine?" Mâna dreaptă îmi bate pumnul în timp ce stânga încă îmi ține telefonul. „Mă urmăreai. M-ai înregistrat fără acordul meu."

„Nu te urmăream. A fost o coincidență."

La fel ca mulţi oameni, EJ are o idee. Ştiu când minte. Un mic muşchi de sub ochiul drept îi zvâcneşte ori de câte ori spune o minciună. Se zvâcneşte acum, dar nu e ca şi cum n-aş şti că minte. Cum s-ar putea *întâmpla* să se întâlnească cu mine într-un mall la o oră de aici?

Dar nu contează. Indiferent dacă mă urmărea sau nu, are videoclipul.

Îmi îmbrăţişez pieptul. "Ce vrei?"

"Uite." EJ îşi concentrează ochii cenuşii asupra mea. — Nu vreau să-ţi fac probleme, doctore. Jur. Am simţit că mă ajuţi cu adevărat şi am fost trist când ai renunţat la mine. Tot ce vreau este să începem din nou sesiunile noastre."

Maxilarul îmi cade deschis. „Vrei să începi din nou sesiunile? Cu *mine* ?"

"Asta e corect."

Gândul de a fi singur în camera de terapie cu EJ îmi face pielea să se târască. „Nu cred că este potrivit. Permiteţi-mi să vă trimit la unul dintre colegii mei. Eu... pot plăti factura pentru sesiunile tale."

Sunt câţiva psihiatri de la formarea mea pe care mi-ar *plăcea* să-i pun pe acest tip. Ar fi placerea mea.

Dar EJ scutură din cap. „Nu, ai oferit deja asta şi nu este ceea ce vreau. Tu şi cu mine făceam progrese mari. Tu eşti cel mai bun. *Te* vreau ."

„Chiar simt că am mers cât de departe am putut cu tine."

"Nu sunt de acord."

Îmi muşc interiorul obrazului. Gustul metalic al sângelui îmi umple gura. "Amenda. Două şedinţe pe lună."

„Făceam o dată pe săptămână înainte."

„Nu mai am atât de multe locuri de muncă în program."

Chic cu limba. — Nu ştiu, doctore. Poate ar trebui să *faci* o deschidere atunci."

Pot sa fac asta. Pot să stau cu acest bărbat timp de o oră o dată pe săptămână şi să mă prefac că îi ascult problemele. Am făcut mai rău.

„Bine", spun eu. „Dar asta e, bine?"

EJ îşi ridică mâinile. "Asta e tot ce vreau. Doar o oră din timpul tău o dată pe săptămână, ca să mă pot face mai bine. Nu voi cere nimic altceva. Iţi promit."

În timp ce rostește cuvintele, mușchiul de sub ochiul drept îi zvâcnește.

CAPITOLUL 21

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea 138 cu EJ, un bărbat de 29 de ani care suferă de tulburare de personalitate narcisică.

— E plăcut să fii înapoi pe canapea ta, doctore.

„Uh-huh."

„Apreciez că m-ai luat înapoi."

„Ei bine, nu se pare că aș avea de ales, nu?"

„Nu fi așa, doctore. Uite, ar trebui să fii flatată. Chiar mă ajutai. Asta e tot ce mi-am dorit. Ești atât de bun în ceea ce faci."

„Da, ei bine... ce ai vrut să discutăm astăzi?"

"Nu știu. În ultima vreme, m-am plictisit de toate. De exemplu, nu se întâmplă nimic interesant în viața mea."

„Poate că acesta este un semn că ar trebui să cauți de lucru."

"Cred. Dar se pare că nu are rost. În cele din urmă, părinții mei vor muri și îmi vor lăsa toți banii. Așa că de ce să mă obosești să caut de lucru când voi fi bogat în orice caz?"

„Nu vrei să-ți câștigi banii și să contribui la societate?"

"Nu chiar."

„Mi-ai spus că te-ai gândit să devii somelier, nu-i așa? Îți place vinul."

„Da, m-am gândit la asta. Dar am început să mă uit la antrenament și e multă muncă, știi? Este nevoie *de ani* pentru a obține o diplomă."

„Atunci altceva. Nu vrei banii tăi? Vrei să te bazezi pe părinții tăi pentru tot, până nu dispar?"

— Ei bine, sunt destul de bătrâni.

„…"

„Și mama mea este un șofer groaznic. Într-una din aceste zile, probabil că va conduce cu tatăl meu în mașină și va intra direct într-un camion Mack și vor fi amândoi uciși.

„Crezi că mama ta ar conduce într-un camion? E atât de săracă de șofer?"

„Ei bine, poate că nu ar fi făcut-o. Poate că frânele s-ar defecta."

"Înțeleg…"

„Ce sa întâmplat, doctore? Esti palid."

„Îmi spui că ai manipula frânele părinților tăi..."

"Nu! Hei, haide. Nu aș face asta, doctore. Îmi iubesc părinții, chiar dacă sunt o durere în fund. Doar spuneam. S-ar putea întâmpla. Frânele se defectează."

„Eu... nu sunt sigur ce să spun."

„Oricum, am un plan să fac niște bani în acest weekend."

"Si ce-i aia?"

„Conduc cu mașina la cazinoul Foxwoods și îmi petrec weekendul acolo."

„Nu sunt sigur dacă acesta ar fi considerat un plan de încredere pentru a face bani."

„Aw, fac mereu curățenie la mesele de poker. Sunt foarte bun la asta. Aveţi încredere în mine. O să trag câteva G sâmbătă după-amiază, apoi sâmbătă seara mă voi distra puțin."

"Distracţie?"

"Știi. Voi găsi o fată."

"Înțeleg."

— Dacă nu vrei să vii cu mine, doctore? Mi-ar plăcea să te am. Eşti o femeie frumoasă."

"Eu nu cred acest lucru."

"Poate altă dată."

"Eu nu cred acest lucru."

„Hei, vrei să-mi auzi fantezia?"

„Am auzit fanteziile tale. Nu cred că acest lucru este productiv. Ar trebui să vorbim despre a-ți pune viața pe drumul cel bun."

„Da, dar aceasta este ședința *mea de terapie.* L-am *câștigat* . Și despre asta vreau să vorbesc."

„Ai spus că motivul pentru care vrei aceste sesiuni este că vrei să te ajut."

„Bine, dar vin la tine de mult timp și suntem cu toții de acord că nu m-ai ajutat atât de mult. Poate că e mai bine să fac lucrurile în felul meu. Vorbește despre ceea ce vreau să vorbesc pentru o schimbare."

"Uite-"

„Și despre asta *vreau* să vorbesc. Mă înțelegi, doctore?

„..."

„Doc?"

"Amenda. Dați-i drumul. Spune-mi „fantezia ta"".

„Nu fi atât de îngrijorat. Nu e nimic prea nebunesc. Am doar această fantezie că stau la masa de zaruri de la Foxwoods, iar această femeie nebun de fierbinte se așează lângă mine."

"Bine..."

„Ea nu spune un cuvânt, nici măcar nu-mi spune numele ei. Ea doar dă o băutură în direcţia mea şi aşa ştiu că mă vrea. Şi apoi vine în camera mea şi mergem la asta toată noaptea, ca nişte animale. Şi când se termină, ea pleacă şi nu o mai văd niciodată."

"Asta-i frumoasă."

— Sarcasmul nu ţi se potriveşte, doctore. Îmi revars inima către tine. Ai putea arăta puţin, ştii, empatie. Nu te învaţă asta la şcoala de psihiatri?"

„Pur şi simplu nu cred că aceste sesiuni sunt productive. Aşa cum am spus, aş fi bucuros să vă trimit la unul dintre excelenţii mei colegi. Aş acoperi costul şedinţelor."

"Nu. Nu vom face asta."

"De ce nu?"

„Pentru că *te vreau* ."

CAPITOLUL 22

TRICIA

Ziua de azi

Înregistrarea se oprește și casetofonul face clic, oprindu-se automat. Pe baza acestei înregistrări, se pare că EJ îl forța pe Dr. Hale să continue să facă ședințe de terapie cu el. Poate o șantaja.

În afară de ce folosea pentru a o șantaja?

Nu sunt sigur că mai pot asculta ședințe EJ. Există ceva în sunetul vocii lui care îmi face pielea să se târască. Îți poți da seama doar din ascultarea lui că nu este o persoană bună.

El este rău.

— Tricia?

Aproape că sar din piele la zgomotul băturilor pe ușa biroului. Abia am timp să bag casetofonul în sertarul de sus al biroului înainte ca ușa să se deschidă. Mă înnebunește că această casă nu are încuietori.

— Tricia? Ethan stă la ușă, cu partea de jos a blugilor ușor umed de zăpadă, deși purta cizme. "Ce faci aici?"

Iau un stilou care stătea pe birou și îl lovesc intenționat de suprafața de lemn strălucitoare. „M-am hotărât că, deoarece nu sunt multe de făcut, aș lucra puțin la CV-ul meu."

Este o minciună destul de plauzibilă. Momentan sunt între locuri de muncă. Lucram la o revistă online. Știi genul: douăsprezece sfaturi pentru a-ți face iubitul să sfârâie, cinci rețete care vor face lucrurile să meargă în dormitor, cum să scapi de cincisprezece kilograme fără să încerci. Am fost maestru în crearea clickbait. Dar apoi revista a urcat pe neașteptate chiar înainte de nuntă. Nu era ca și cum aș fi vrut să-mi caut un loc de muncă în luna de miere, așa că mi-a oferit o scuză să amân. Și cumva acum au trecut aproape șase luni de când sunt șomer.

Nu este că nu vreau să lucrez. Fac. Mi-ar plăcea să fiu un membru productiv al societății. Dar îmi amintesc cât de mult a durat să găsesc un post permanent la revistă și nu sunt entuziasmat să reîncep să bat pe trotuar. Respingerea doare, chiar dacă face parte din procesul de solicitare a unui loc de muncă.

Și acum vânătoarea de case a devenit încă o scuză pentru a o evita. La urma urmei, mutarea și eventual renovarea unei case va fi o muncă cu normă întreagă. Și bineînțeles, acum sarcina mea.

Ethan se pare că gândește același lucru, pentru că își încrețește nasul. „Ești în căutarea unui loc de muncă *acum* ? Dar vom avea un copil în curând."

„Nu atât de curând", subliniez, deși sunt de acord în secret cu el. „Nu știu dacă voi lua ceva, dar nu strica să mă uit, nu?"

"Dreapta. Adică, poți să te uiți dacă vrei. Dar dacă vrei să stai acasă în timpul sarcinii, aș fi de acord cu asta." El îmi rânjește. „Mai mult decât în regulă."

Am o senzație caldă de neclaritate pe tot corpul. Am lovit jackpot-ul soțului. Nu știu de ce prietenii mei nu-l plac. Ori de câte ori vorbim despre el, ei spun mereu, *acesta este un steag roșu* sau *acesta este un steag roșu* . Dar Ethan este un tip cu adevărat bun. Ce contează că nu a avut multe prietene înaintea mea? Și de ce faptul că și-a pierdut părinții și nu prea are familie ar fi un motiv pentru care ar trebui să-l evit?

Mama ar spune că sunt geloși. La urma urmei, am un soț minunat și bogat, care mă vrea doar pentru el.

îmi dresesc glasul. „Ai luat laptopul?"

Își ridică MacBook-ul triumfător. „Aproape că m-am scufundat în aproximativ 6 metri de zăpadă, dar am înțeles."

Mă uit prin cameră. Când am intrat prima dată aici, ochii lui Ethan s-au luminat și a vorbit despre cât de mult își dorea să transforme această cameră în biroul lui. „Vrei să lucrezi în această cameră?"

„De fapt", spune el, „nu chiar. Este o cameră mare, iar mobilierul este frumos, dar nu există lumină naturală aici. Există doar acea fereastră minusculă."

Mă uit peste umăr la fereastra cu pricina. El are dreptate. Majoritatea camerelor au aceste ferestre uriașe, dar această cameră nu. Poate de aceea a ales să fie camera în care vede pacienții. Pentru că este atât de izolat.

„Așa că mă duc să lucrez sus", spune el. „Poți să stai aici jos dacă vrei."

"Poate o sa fac."

„Și este grozav că lucrezi la CV-ul tău", adaugă el, „dar, ca să conștientizeze, te voi sprijini cu bucurie pentru tot restul vieții, dacă asta îți dorești."

Nu este ceea ce îmi doresc, dar obrajii mi se înroșează de plăcere la ofertă. El vrea să spună — știu atât de multe. Vrea să-și petreacă viața având grijă de mine.

Desigur, prietenii mei ar numi-o încă un steag roșu. *Încearcă să te controleze cu bani.* Rahat. E doar un tip bun.

„Oricum”, spune Ethan, „ești bine aici jos? Ai nevoie de ceva?”

"Nu, sunt bine."

"Esti sigur?"

"Sunt sigur. Într-adevăr."

Acum obrajii mei sunt fierbinți pentru că îmi pare rău că vreau să plece. Vreau să plece ca să pot continua să ascult aceste casete. A devenit rapid un pic de dependență.

Conținutul acestor casete va dezvălui secretul a ceea ce sa întâmplat cu adevărat cu dr. Adrienne Hale?

Nu pot părăsi această casă fără să aflu.

Deschid sertarul de jos al biroului. Răsfoiesc casetele din interior și cea care este diferită îmi atrage atenția. LUCA. Prietenul. De ce are o înregistrare cu iubitul ei?

Trag banda din sertar și o scot de pe capac. Ejectez sesiunea cu EJ și pun noua bandă în interiorul playerului. Apoi apăs pe Play.

CAPITOLUL 23

ADRIENNE

Inainte de

„Luke este aici astăzi?”

Ochii Gloriei se luminează la întrebarea mea. Dar ea habar nu are de ce vreau să vorbesc cu Luke şi nu am nicio intenţie să-i spun. „Da, el este aici. Îl ajută pe doctorul Griffith să iasă în camera de documentare din spate.

Primul meu pacient de la clinica gratuită este programat în cincisprezece minute. Am venit azi devreme ca să pot vorbi cu Luke. Nu eram sigur dacă va fi aici, dar am observat că a găsit o scuză să apară ori de câte ori am programat să lucrez. Coincidenţă? Poate. Vom vedea.

„De asemenea”, adaugă Gloria, „ai un alt card. Şi nişte ciocolată.”

Îmi strecoară o cutie mică de bomboane de ciocolată ieftine de la farmacie, cu un mic plic dreptunghiular roz deasupra. „Dr. Hale” este mâzgălit pe plic cu pix. Chiar dacă sunt disperată să-l găsesc pe Luke, îmi iau o secundă să deschid plicul. Glisez o carte mică cu o pasăre singuratică în imagine, zburând printr-un cer albastru fără nori. Deschid cardul şi citesc scriptul tremurător:

Dragă dr. Hale,

Nu pot să-ţi spun cât de mult a însemnat ajutorul tău pentru mine. Când te-am văzut, treceam printr-o perioadă întunecată din viaţa mea. Dacă nu ai fi tu, nu sunt sigur că aş mai fi aici. Mi-ai salvat viata. Să vă binecuvânteze.

Lola Hernandez

Glis cardul înapoi în plic şi îl bag în buzunarul jachetei. Acesta este unul pe care îl voi salva. Am o colecţie şi uneori le citesc în zilele mele negre. Dar astăzi nu am timp să mă opresc şi să mă bat pe spate. Trebuie să-mi salvez cariera.

„Nu uitaţi de ciocolată, doctore Hale”, spune Gloria.

Felicitarea a fost atentă, dar ciocolatele sunt, fără îndoială, de proastă calitate. Eu dau din cap. „Le poţi avea, Gloria. Dă-le nepoţilor tăi.”

„Ar trebui să le mănânci. Pune-ţi nişte carne pe oase – bărbaţi ca ăsta.”

tresare. Gloria nu este prima persoană care comentează de mai multe ori că simte că sunt prea osoasă. *Ca un schelet* . Nu-mi pot imagina cum ar putea cineva să creadă că obiceiul meu corporal este treaba lui. Nici măcar nu demnesc comentariul ei cu un răspuns. În schimb, mă întorc pe călcâie şi mă îndrept pe hol către camera de documentare, lăsând în urmă cutia cu bomboane de ciocolată.

Când sunt la vreo trei metri distanţă de cameră, îi aud pe Luke şi pe bătrânul doctor Griffith vorbind împreună. Dr. Griffith sună extenuat, ceea ce nu este ieşit din comun pentru el.

„Aşa că vreau doar să mă uit la notă. Dar de fiecare dată când dau clic pe el, se deschide nota pentru editare sau încearcă să adauge un addendum."

„Asta pentru că faci dublu clic pe notă. Vrei doar să dai clic pe el o dată pentru a-l vedea."

„ *Clic* pe el o dată. Vezi, uite ce a făcut."

"Dreapta. Asta pentru că ai făcut dublu clic."

„Nu, nu am făcut."

Intru în camera de documentare tocmai la timp pentru a-l auzi pe Luke explicându-i cu răbdare Dr. Griffith diferenţa dintre un singur clic şi un dublu clic pentru ceea ce sunt sigur că este a treia sau a patra oară. Îmi dau seama după felul în care sprâncenele albe stufoase ale doctorului Griffith se împletesc că nu înţelege. Nu o va primi *niciodată .*

Îmi lovesc uşor pumnul în uşă. Ochii căprui ai lui Luke se luminează când mă vede. Astăzi am purtat o rochie roşie pe care am pus-o în spatele dulapului meu. Studiile psihologice au demonstrat că bărbaţii au sentimente mai amoroase faţă de femeile care poartă roşu decât orice altă culoare. Ei sunt mai predispuşi să exprime dorinţa de a lua o femeie îmbrăcată în roşu la o întâlnire şi sunt, de asemenea, dispuşi să cheltuiască mai mulţi bani la întâlnire. Mai mult, bărbaţii din aceste studii nu au putut identifica originea acestor sentimente. Pur şi simplu le plăcea fata în roşu.

„Adrienne!" spune Luke fericit. "Ce se întâmplă?"

— Ai un minut, Luke?

Se uită între mine şi dr. Griffith, evident întrerupt între promisiunea lui de a-l ajuta pe doctorul în vârstă să-şi dea seama cum să dea clic pe un bilet şi să vrea să mă ajute. Din fericire, dr. Griffith îi este milă de el şi se ridică instabil în picioare.

„Fără griji, Luke", spune dr. Griffith. „Putem încerca să ne dăm seama mai târziu."

Luke se ridică de pe scaun să mă înfrunte în timp ce doctorul Griffith părăseşte camera. Arată diferit astăzi. Cămaşa lui albastră a fost călcată, iar el

poartă o cravată maro, deşi nodul ar putea fi puţin mai strâns. Şi s-a bărbierit în această dimineaţă. De obicei, miroase a săpun, ceea ce nu este deloc neplăcut, dar astăzi detectez un alt miros de mosc. Colonie sau aftershave.

"Care-i treaba?" el intreaba.

Îmi strâng mâinile. „Am nevoie de ajutorul tău cu ceva."

Buzele lui se îndoaie. „Avertisment corect – dacă aveţi nevoie să vă învăţ diferenţa dintre dublu clic şi un singur clic, o voi pierde."

Râsul meu sună forţat până la urechile mele. Am încercat tot posibilul să arăt împreună în această dimineaţă, deşi a fost dificil, deoarece somnul meu a fost groaznic de când a apărut acel videoclip pe telefon. A fost nevoie de trei straturi de machiaj pentru a acoperi cercurile mov de sub ochi. „Nu, este altceva. Eu... Speram că mă poţi ajuta să instalez un sistem de securitate la domiciliu."

El clipeşte din ochii căprui în spatele ochelarilor. "Ce?"

— Ai spus că ai făcut-o pentru mama ta. îmi dresesc glasul. „Aşa că m-am gândit că mă poţi ajuta."

Îşi freacă degetul mare de-a lungul maxilarului bine ras. „Corect, dar..."

„Te-aş plăti, desigur."

Este un lucru greşit de spus. Faţa îi scade. "Nu e asta. Nu am nevoie să mă plăteşti. Cred doar că... Ai casa aceea mare şi probabil că ar fi mai bine să angajezi o companie care să o facă pentru tine. Adică, am pus ceva împreună pentru mama mea, dar ea are doar o căsuţă mică."

Mă încântă ideea ca o grămadă de străini pe proprietatea mea să instaleze camere şi echipamente astfel încât să mă poată spiona. Nu vreau acest echipament ca să mă poată urmări. *Vreau* să fiu cel care urmăreşte.

„Am cumpărat deja echipamentul", spun. „Am nevoie doar de cineva care să mă ajute să-l instalez. Nu ştiu cum să o fac eu însumi."

„Doar că orice ai cumpărat nu va fi niciodată la fel de bun ca ceea ce ar instala un profesionist."

„Nu vreau un profesionist." Îmi înfig unghiile în palmă. „Vreau să o faci pentru mine. Vă rog."

„Adrienne..."

„Te voi trata cu cina. Oriunde vrei."

"Dar-"

„ *Te rog* , Luke."

Umerii i se lasă. "Bine în regulă. O să o fac."

Se simte ca şi cum o greutate a fost ridicată. Având un sistem de securitate nu mă va proteja de EJ, dar mă simt mai bine în privinţa asta. Nu-mi place ideea ca el să pândească în afara proprietăţii mele şi să mă urmărească.

Vreau să știu ce se întâmplă. Nu sunt obișnuit cu acest sentiment de lipsă de control și nu-mi place.

„Mulțumesc, Luke.” Înainte să mă pot opri, întind mâna și îi ating brațul. Nu sunt un tip de persoană sensibilă, dar simt un fulger de recunoștință față de acest bărbat. "Chiar apreciez."

"Nici o problemă." Îmi zâmbește. Arată diferit cu cămașa și cravata călcate și cu fața bărbierită. Este neașteptat de frumos. „Și nu trebuie să mă tratezi cu cina.”

"Vreau să."

„Ei bine, de ce nu te gândești la asta?”

Mă gândesc să protestez din nou, dar este ceva ferm în vocea lui Luke. Apreciez că nu vrea să iasă la cină cu mine decât dacă vreau să o fac. Nu o să mă buldozeze în nimic. "Bine atunci."

„Deci...” își freacă mâinile. „Când vrei să faci asta?”

"Cât mai repede posibil."

Își arcuiește o sprânceană. "Sunt liber în seara asta…"

Cumva știam că va fi.

———

Luke își parchează Toyota albastră chiar în spatele Lexus-ului meu, în fața casei. Avea adresa mea conectată la GPS-ul lui, dar i-am spus că probabil că semnalul va ceda după ce vom opri drumul principal, așa că ar fi mai bine să mă urmărească. De obicei, le dau pacienților mei instrucțiuni specifice pentru a ajunge la casa mea.

„Doamne, Adrienne.” Luke își trage cravata pentru a o slăbi în timp ce iese din Toyota. „Ești într-adevăr izolat aici. Aceasta este singura casă de mile.”

Este de fapt la 1,9 mile de ultima casă pe lângă care am trecut. Dar decid să nu subliniez asta. "Da."

Se uită în jur la copacii care înconjoară drumul îngust și neasfaltat spre casa mea. „Ce faci când ninge tare? Trebuie să fii prins aici.”

„Am un aranjament cu o companie de arat. Ei au tot drumul pentru mine.”

Mă pregătesc pentru mai multe întrebări, dar nu vin. În schimb, își deschide portbagajul și scoate o cutie cu unelte, apoi mă urmărește până la ușa din față. Când deschid ușa și Luke pășește pe prag, scoate un fluier scăzut.

„Uau”, comentează el.

"Știu."

„Acest loc este *imens* .”

"Da, *știu* ."

Luke îmi aruncă un zâmbet de oi. „Îmi pare rău, pur şi simplu nu am cunoscut niciodată pe nimeni care să locuiască într-un castel”.

Ignor comentariul lui care compară casa mea cu un castel. „Deci am setul pe care l-am cumpărat pentru a configura sistemul de securitate acolo.” Dau din cap spre cutia de carton împinsă de perete. A sosit ieri şi am petrecut douăzeci de minute căutând instrucţiunile şi verificând că nu există nicio modalitate pe pământ să-l instalez singur.

Își mestecă colțul buzei. „Ești sigur că vrei să fac asta? Un profesionist ar...”

„Luke.”

Scoate un oftat lung. "Bine. O să o fac."

Se ghemuiește să scormonească prin cutia de carton. Mă amestec între picioare, îngrijorat că această slujbă ar putea fi prea mare pentru el. Din perspectiva mea, este un geniu în electronică. Dar standardele mele nu sunt tocmai înalte. Marea majoritate a angajaților magazinului Apple se încadrează în această categorie. Totuși, sunt încurajat că poartă o cutie de instrumente în portbagaj.

„Crezi că vei reuși să o faci?” Întreb.

„Nu văd de ce nu.”

Umerii mei se relaxează ușor. „Și poți instala camera pentru a avea vedere la ușa din față? Așa că am putut să văd cine este acolo de pe telefonul meu?”

"Sigur."

"Grozav. Perfect."

Scoate o pungă mică de plastic cu șuruburi și își mijește ochii prin ochelari. „Ai vreo obiecție ca eu să-ți pun câteva găuri mici în perete?”

„Fă ceea ce trebuie să faci.”

El ridică privirea spre mine. „Nu simți că trebuie să stai acolo privindu-mă. Acest lucru nu va fi rapid. De ce nu faci ceva lucru sau ceva şi te voi anunța când termin?”

Sincer, nu m-ar fi deranjat să-l privesc. Găsesc acest gen de lucruri fascinante. Și, deși urăsc să recunosc, îl găsesc pe Luke mai atrăgător în timp ce îl privesc răsfoind prin trusa lui de instrumente. De regulă, nu mă întâlnesc. Rareori găsesc un bărbat care pare să merite efortul. Întotdeauna m-am simțit de parcă sunt imună la îndemnurile pe care le au majoritatea femeilor.

Dar în timp ce îl privesc pe Luke, mă întreb dacă este adevărat.

Tușesc, alungând gândurile nedorite. „Voi lucra acolo, în camera în care văd pacienți. Lasa-ma sa stiu daca ai nevoie de ceva."

"Se va face."

Îmi petrec următoarele nouăzeci de minute răspunzând la e-mailuri în biroul meu. Mor de nerăbdare să merg acolo și să verific cum se descurcă Luke cu configurația, dar nu vreau să trec peste el. Așa că aștept cu răbdare să vină la mine. Cu fiecare minut, vinovăția mea crește pentru cât timp petrece el ajutându-mă.

În cele din urmă, când mă gândesc să mă ridic să-l verific, un pumn bate în ușa biroului meu. „Adrienne?”

"O clipă!"

Termin rapid e-mailul la care lucrez, apoi mă întorc pe picioare. Când ies din biroul meu, Luke este lângă ușă, stând lângă bibliotecă. El ține una dintre cărțile mele și durează o secundă să-mi dau seama că este cea mai nouă a mea - în curând va ajunge în librăriile din toată țara. *Anatomia fricii.*

„Oh, hei.” I se colorează obrajii. „Îmi pare rău, nu am vrut să cotească. Am văzut cartea cu numele tău pe ea și am devenit curios.”

„Este doar o copie de probă.”

„Pare cu adevărat interesant.” Din nou, acel zâmbet de oi. „Am citit-o pe celălalt al tău. A fost minunat. Inteligent, dar cu picioarele pe pământ. Genul de lucru care ar atrage pe oricine.”

"Mulțumesc."

„Probabil că auzi asta tot timpul.”

"Nu atât de mult." Mă uit în jos la copia din mâinile lui. „Acesta va apărea în câteva luni. Sunt cu adevărat mândru de asta.”

„Este vorba de... frică?”

Dau din cap, dornic să vorbesc despre asta. Când cartea va fi lansată, vor avea loc turnee și interviuri și poate apariții la televizor. Dar de acum, nu a fost nimic. Și mor de nerăbdare să vorbesc despre cartea mea. „Practic, este vorba despre oameni care au supraviețuit unor situații terifiante și despre modul în care s-au descurcat ulterior.”

„Lucruri grele”.

„Cel mai frapant studiu de caz este un pacient PL pe care îl văd de câțiva ani”, spun eu. „Ea stătea la o cabană pentru weekend cu logodnicul ei și cu doi dintre cei mai buni prieteni ai ei. În sălbăticie, fără serviciu de telefonie mobilă, yada yada yada.”

Zâmbește strâmb. „Oh, vrei să spui ca aici?”

„ *Nimic* ca aici.” Îi arunc o privire. „Oricum, ei beau destul de mult și fumau oală, așa că garda lor era jos când un nebun cu un cuțit de măcelar a explodat în cabină.” Îmi lins buzele, amintindu-mi descrierea pe care am scris-o în carte. „Le-a tăiat cauciucurile ca să nu poată scăpa. Apoi i-a înjunghiat pe toți patru, lăsându-i drept morți. Pacienta mea a supraviețuit prefăcându-se că

este inconştientă – după ce atacatorul a părăsit cabana, s-a împiedicat prin pădure până a dat peste drumul principal şi a căzut o maşină pentru ajutor."

„Isuse", respiră Luke. "Asta e groaznic."

Îi scot cartea din mâini, răsfoind paginile propriilor mele cuvinte, povestind povestea pe care mi-a spus-o pacienta mea despre ororile pe care le îndurase. „Cel mai rău este că nu l-au prins niciodată pe tipul care a făcut-o. El este încă acolo undeva."

"Oh wow." El dă din cap. „Nu l-au găsit niciodată? Ştiu ei de ce a făcut-o?"

„Ştie cineva de ce ar încerca cineva să ucidă patru oameni la întâmplare în pădure?"

Luke nu are un răspuns pentru asta.

„Timp de un an, s-a trezit ţipând în fiecare noapte." Îmi pot imagina în continuare ochii injectaţi de sânge ai acelei fete, cu cearcănele dedesubt. „A avut coşmaruri despre bărbatul care se afla în faţa ferestrei ei. A torturat-o că el era încă acolo. A fost nevoie de multă consiliere pentru a o face bine. Consiliere şi timp."

„Sunt sigur că ajutorul tău a fost o mare parte din asta."

„Aş vrea să cred că am ajutat-o. Este greu să treci peste acest tip de traumă."

„În acea notă…" Îşi smuci capul în direcţia sufrageriei. „Permiteţi-mi să vă prezint noul dumneavoastră sistem de securitate."

În următoarea jumătate de oră, Luke îmi arată toată munca grea pe care a depus-o pentru a-mi asigura casa. Există senzori montaţi pe toate ferestrele de la primul etaj. Panoul de control este chiar în interiorul uşii din faţă, iar el se întoarce pentru a-mi permite să-mi introduc parola de şase cifre. Este ziua de naştere a răposatei mele mame.

„Îţi poţi arma sau dezarma sistemul de securitate odată ce ai introdus codul", explică el. „Acest panou de control vă va permite chiar să setaţi un program pentru a-l dezarma în anumite momente ale zilei, dacă asta doriţi."

„Dar camera?"

„L-am montat în afara uşii tale din faţă. Trebuie doar să conectez feedul la telefonul tău." Îşi întinde mâna. „Dacă-mi dai telefonul tău, îţi voi pregăti totul."

Mi-am lăsat telefonul înapoi în birou, aşa că l-am condus acolo. De îndată ce îmi pune telefonul în mână, instalează rapid aplicaţia de care am nevoie şi o conectează la cameră. Când mi-o dă înapoi, pot vedea imaginea pe ecranul zonei din afara uşii mele din faţă.

„Este incredibil", respir. "Mulţumesc foarte mult."

Dar Luke nu-mi răspunde. Se uită drept înainte, la bibliotecă din biroul meu. Ochii lui sunt fixaţi pe un decalaj dintre două cărţi. "Ce-i *asta* ?"

În toţi anii în care am intervievat pacienţii în acest cabinet, el a fost prima persoană care a observat magnetofonul ascuns între acele două cărţi cartonate. Simt un val de enervare amestecat cu respect. „Este un magnetofon."

— Un magnetofon?

„Îmi înregistrez interviurile cu pacienţii."

Sprâncenele lui Luke se ridică până la linia părului. "Toti?"

"Da." Ridic din umeri de parcă n-ar fi mare lucru. În New York, nu este ilegal să înregistrezi o conversaţie din care faci parte, chiar dacă cealaltă persoană nu este conştientă de asta. „Nu fac nimic cu înregistrările în afară de a-mi aminti ultima vizită dacă am nevoie. Le folosesc în loc de note. Nu am o fişă medicală electronică acasă."

Urmăresc expresia lui Luke. Mă pregătesc să-mi spună că ceea ce fac este îngrozitor de greşit sau să ameninţ să-mi informeze pacienţii despre această încălcare a confidenţialităţii. Dar când vorbeşte în sfârşit, ceea ce spune mă şochează. „Nu ar trebui să foloseşti casete. Ar trebui să le înregistraţi digital."

„Digital?"

„Da." El dă din cap. „Vreau să spun, trebuie să ai mii de casete astea. Nu ar fi mai bine dacă ai salva totul pe computer?"

„Îmi plac casetele."

„Casete? Haide. Am intrat într-o maşină a timpului şi am fost transportat magic în anii optzeci?

Rânjetul stupid de pe chipul lui mă face să zâmbesc înapoi. Când l-am întâlnit prima dată pe Luke la clinică, l-am găsit uşor enervant, deşi era bun în ceea ce făcea. Dar el creşte pe mine.

— Benzile sunt un dispozitiv excelent de înregistrare, spun eu. „Şi aş fi bucuros să ofer o demonstraţie."

"O demonstraţie?"

„Experienţa Dr. Adrienne Hale." îi fac cu ochiul. „Luaţi loc pe canapea şi vă voi arăta ce fac."

Zâmbetul lui se clătеşte în timp ce aruncă o privire în spatele lui la canapeaua mea din piele. "Pe canapea?"

"Da. Va fi distractiv."

„ *Distracţie?"*

"Sigur. De ce nu?"

Îşi trece o mână de-a lungul braţului canapelei. — Experienţa Dr. Adrienne Hale, nu?

„Ar trebui să vă spun că sunt mulți oameni care plătesc dolari pentru asta.”

„Oh, pun pariu.” Se uită din nou la canapea. Este reticent să facă asta, dar nici nu vrea să spună nu. Tocmai și-a petrecut toată seara aici. Chiar dacă este un tip drăguț, cu siguranță are un motiv ascuns. "Amenda. Hai să o facem. Dă-mi experiența Dr. Adrienne Hale.”

CAPITOLUL 24

Transcrierea înregistrării

Aceasta este prima mea sesiune cu LS, treizeci....?

"Treizeci și șase."

„Un bărbat de treizeci și șase de ani care pare normal, dar se pricepe extraordinar de bun cu electronicele și computerele și, de asemenea, se pare că poartă un ciocan în spatele portbagajului. Suspicios?"

„Hei, ar trebui să fii recunoscător că am avut acel ciocan."

— Deci, Luke, de ce nu-mi spui puțin despre tine?

"Precum ce?"

„Orice crezi tu că este important."

"Bine. Am un master în informatică. Lucrez în tehnologia informației de... ei bine, de când am luat masterul. Am ajutat instituțiile medicale să își instaleze EMR în ultimii cinci ani."

„Îți place munca?"

"Sigur. Adică, este o treabă. Dar ar putea fi și mai rău."

— Ești căsătorit, Luke?

„Știi că nu sunt."

„Eu?"

„Ei bine, nu port inel."

„Mulți bărbați căsătoriți nu poartă verighete."

"Amenda. Dar nu sunt căsătorit."

"Ai fost vreodata casatorit?"

„Hm…"

„Luke?"

"Da. Eu am."

"Înțeleg. Și cum s-a terminat asta?"

"Ea a murit."

"Îmi pare atât de rău."

„Este... este în regulă. A fost acum mult timp în urmă."

„Vrei să vorbim despre..."

„Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Să mergem mai departe, bine?"

"Destul de corect. Dar doar cred că...

„A fost o idee proastă. Închideți casetofonul."

"Nu sunt de acord. Avem multe de explorat aici."

"Într-adevăr."

"Da. Ești o persoană foarte complexă și interesantă, Luke Strauss."

„Sunt?"

„Nu râde. Tocmai ai renunțat la toată seara ca să faci o favoare unei femei pe care nici măcar nu o cunoști. Și nu te așteptai nimic de la această femeie în schimb."

"A trebuit sa o fac. Ea locuiește în mijlocul nimicurilor. Nu mi-aș dori să i se întâmple nimic."

„Este atent."

„Sunt un tip drăguț, cred. Sau un fraier."

„Ai fi un prost doar dacă ai face-o așteptând ceva de la ea pe care ea nu intenționa să-l dea."

„Nu… Adică, nu mă *aștept* la nimic. Sperând, cred."

„Sperând la ce?"

"Nimic. Nu face nimic."

"Nu spune-mi."

„Așa că această femeie pe care am ajutat-o în seara asta... m-ai numit complex și interesant și nu știu dacă ai dreptate, dar această femeie, ea este toate acele lucruri. Și altele. Foarte inteligent, cum nu ai crede. De asemenea, ea vine la această clinică cu venituri mici în timpul ei liber și îi pasă foarte mult de pacienții de acolo. Ea se comportă de parcă nu ar fi mare lucru, dar ceea ce face pentru ei este uimitor. Ei o iubesc."

„Deci ai vrut să o ajuți pentru că îi ajută pe alții?"

„Da... adică, asta face parte din asta, dar..."

"Dar?"

„Este interesantă și complexă, grijulie și inteligentă. Dar ea este și..."

"Ce?"

"E frumoasă."

„Tu crezi, nu?"

"Fac. Eu într-adevăr."

"Înțeleg. Deci ceea ce spui este că ai intenții romantice față de această femeie?

„Uh…"

„Ești conștient că fața ta este roșu aprins chiar acum?"

„Ha ha, foarte amuzant. Bine, eu... uite, ce vrei să spun? Da. Da, îmi place de ea."

„Și ce simte ea pentru tine?"

„Până astăzi, aș fi spus că nu mă place prea mult. Dar acum nu sunt atât de sigur. E foarte greu de citit.”

"Chiar așa?"

„Da. Adică sunt la ea acasă de două ore, apoi mă pune pe canapea și face acest interviu nebunesc, punându-mi toate aceste întrebări. Și tot timpul, mă tot gândesc, și dacă m-aș ridica de pe canapea și aș săruta-o? Cum ar reacționa ea?”

„De ce nu o faci atunci?”

„Dacă ea nu vrea să o fac? Dacă mă plesnește?”

„Nu cred că o va face.”

"Nu?"

„Nu știi niciodată decât dacă încerci.”

CAPITOLUL 25

ADRIENNE

Inainte de

Nu mă aşteptam să ajung în pat cu Luke Strauss. Cină? Pot fi. Câteva băuturi? Eventual. Dar nu asta. A venit ca o surpriză completă.

Dar nu unul neplăcut. Exact invers. Mă considerasem genul de persoană care ar putea rămâne la infinit fără afecţiune fizică, dar în secunda în care Luke m-a sărutat după ce l-am îndemnat, mi-am dat seama că glumesc. Am vrut asta. Mi-am dorit atât de mult încât, chiar şi atunci când a încercat respectuos să încetinească lucrurile, nu l-am lăsat.

Orice vrei, Adrienne.

Am primit exact ceea ce mi-am dorit. O noapte de pasiune cu un bărbat care m-a surprins ştiind foarte mult ce face. A făcut o treabă bună instalând sistemul meu de securitate. A făcut o treabă mai bună în dormitor.

Mă simt total mulţumit.

Dar acum s-a terminat. Luke îşi are braţul în jurul umerilor mei şi trupul meu gol este lipit de al lui, şi tot ce mă pot gândi este: *Cum îl voi face să plece?* E după miezul nopţii — sigur se aşteaptă să petreacă noaptea. Îmi place de el, dar nu-l mai vreau în patul meu. Nu vreau să se răsucească şi să se întoarcă şi să sforăie şi să încerce să mă îmbrăţişeze în timp ce dorm. Am nevoie de somnul meu.

De asemenea, simt că ar fi neplăcut să mă întorc către el şi să-i spun: *Hei, a fost distractiv. Ce-ar fi să alergi acasă acum?* S-ar putea să fiu blocat cu el. Toată noaptea.

"Ştii ce?" murmură Luke în părul meu. "Mi-e foame."

La cuvintele lui, stomacul meu mârâie suficient de tare încât să le audă. El râde. „Bănuiesc că asta înseamnă că eşti de acord."

„Vrei să iei nişte mâncare jos? Putem să-mi percheziţionăm frigiderul."

"Sună bine."

S-ar putea să nu spună asta când descoperă conţinutul slab al frigiderului meu. Dar din nou, simt că nu va fi prea deranjat. Luke este foarte amabil. Nu m-am hotărât dacă îmi place sau nu această calitate la el.

Luke se ridică din pat și adună hainele care au fost aruncate în cameră într-un acces de pasiune. În timp ce își închide fermoarul la pantaloni, observă că îl privesc și ridică privirea spre mine zâmbind. Pentru prima dată de când am văzut acel videoclip pe telefon, simt un fulger de fericire.

Videoclipul acela. E J. Nemernicul acela.

Nu. Nu te gândi la asta. Nu acum.

Luke își aruncă cămașa parțial cu nasturi peste cap, dar nu își asigură restul nasturii. Apoi își apucă cravata de pe podea și o lasă să atârne de gât. Mă gândesc să mă îmbrac în hainele mele de azi mai devreme, ca și el, dar apoi decid să mă duc la naiba. Îmi iau halatul de lână roșu și mi-l înfășoară în jurul corpului.

Zâmbește în semn de aprobare. Mi-am cumpărat halatul pentru că este cald, dar are plusul de a fi roșu. Jur că nu am luat în considerare asta când l-am cumpărat, dar poate subconștient am făcut-o.

Conținutul frigiderului este chiar mai abisal decât mă temeam. Am o pâine, dar când Luke o ridică, în partea de jos crește mucegai verde. Există o sticlă de ketchup. Există paste uscate într-unul din dulapuri, dar nici un sos de paste. Doar ketchup.

— Mănânc mult afară, spun scuzându-mă.

„Aș spera."

Deschide un alt dulap și găsește un pachet cu doar săruri puțin învechite și niște unt de arahide. Nu este tocmai cina campionilor, dar va fi bine. Am un pachet de sticle de apă în fundul frigiderului și îmi iau una pentru mine și o dau pe cealaltă lui Luke, care este ocupat cu unt de arahide și sandvișuri cu sare.

„Îmi pare rău", spun eu.

„Nu-ți pare rău." Se oprește pentru a linge untul de arahide de pe cuțitul pentru unt. „Aceasta a fost masa mea preferată de la șapte până la zece ani."

Mi-am zâmbit în sinea mea, imaginându-mi pe Luke ca un elev de clasa a doua cu pistrui. — Pun pariu că ai fost un copil drăguț.

„Am fost", mă asigură el. Îmi alunecă unul dintre sandvișurile cu unt de arahide sărat. Iau o mușcătură – are un gust cam așa cum ai crede. „Nu am devenit o mână până când am fost adolescent."

îmi arcuiesc o sprânceană. „Le-ai dat părinților tăi un moment greu? Este greu de imaginat."

Își linge puțin unt de arahide de pe buza superioară. "Nu chiar. Totuși, am avut niște probleme. Probleme juridice."

„Necazuri legale? Într-adevăr?"

El ezită de parcă s-ar gândi să mintă despre asta, deși tocmai mi-a spus că este adevărat. Sunt sigur că Luke Strauss are o idee, dar încă nu l-am găsit. "Da."

"Precum ce?"

„Hacking”. El tresări. „Am crezut că sunt atât de deștept... până am fost prins. Am intrat într-o grămadă de necazuri. Din fericire, eram minoră și părinții mei mi-au luat un avocat bun. Am făcut doar serviciu în folosul comunității și s-au asigurat că nu ajunge în dosarul meu permanent.”

"Wow. Sunt impresionat."

„Impresionat că sunt un hacker? Sau impresionat că am rămas în afara închisorii?”

"Ambii. Dar mai ales, primul.” Îmi sfărâmă un pic de biscuit sub vârful degetelor. „Încă poți să o faci?”

"Fă ce?"

„Hack în computere.”

El chicotește. „Poate, dar nu vom afla. Nimeni nu te va angaja vreodată să faci vreo lucrare legitimă la computer dacă ești prins făcând așa ceva. Sunt suficient de mare ca să știu să nu mai asume astfel de riscuri stupide.”

Știam deja că Luke era priceput cu computerele. Dar aceasta este o informație interesantă. Îl depozitez în creier pentru mai târziu.

„Pariez că erai perfect când erai copil”, comentează el. „Pariez că ai fost genul de copil de care fiecare adult era îndrăgostit. Animalul de companie al profesorului, am dreptate?

"Nu chiar."

Sprânceana stângă se arcuiește în sus. "Chiar așa?"

„Mulți profesori nu te plac”, spun eu, „când ești mai deștept decât ei”.

Luke se uită la mine pentru o secundă, apoi chicotește. — Da, pun pariu că ai fost.

Sunt încântat că a găsit afirmația mea mai degrabă amuzantă decât arogantă. La urma urmei, este pur și simplu un fapt. Foarte devreme, intelectul meu i-a depășit pe toți cei care aveau sarcina să mă învețe. Și mulți adulți sunt într-adevăr supărați de un copil care este mai inteligent decât ei.

O mulțime de părinți fac la fel.

Mă pregătesc pentru mai multe întrebări despre copilăria și familia mea, dar nu vin niciodată. În schimb, stăm liniștiți în bucătăria mea, mestecând sandvișurile cu unt de arahide sărat. Chiar dacă aș fi vrut să fac conversație, ar fi greu cu tot untul de arahide lipit de cerul gurii. Poate de aceea Luke a încetat să mai pună întrebări și nu din respect pentru intimitatea mea. Se uită prin casă în timp ce mâncăm, cu o expresie ușor uimită pe față.

„Loc mare în care ai ajuns aici”, spune el în cele din urmă.

„Da, sunt doar eu.”

Își trece limba peste dinți. „Nu am întrebat.”

„Nu trebuia.” Îmi bat degetele pe masa din bucătărie. „Oamenii se uită la această casă și presupun că trebuie să locuiesc aici cu un soț și copii. Și când sfidez această așteptare, îi supără. Oamenilor le displace când lucrurile nu le corespund așteptărilor.”

„Ei bine”, spune el, „vreau să știi că îmi *depășești* așteptările.”

Îmi permit un zâmbet. „Eu?”

"Tu faci. Și, de asemenea, mă bucur că nu ai un soț. Evident."

Îmi schimb greutatea pe scaunul din lemn de bucătărie. "Tu ce mai faci? Mi-ai spus că ai fost căsătorit.”

Este uimitor felul în care Luke se închide complet când aduc în discuție căsătoria lui anterioară. Exact asta sa întâmplat când încercam să-i iau un interviu mai devreme. Ochii i se îndepărtează și buzele i se așează într-o linie dreaptă. "Nu vreau să vorbesc despre asta."

"Înțeleg."

Nu este corect. Are treizeci și șase de ani și este văduv. El trebuie să realizeze că o astfel de revelație este suficientă pentru a-i face pe oameni să se întrebe. Cum îți pierzi soția la o vârstă atât de fragedă?

Îmi vede expresia și oftă. „A avut un accident. A fost ingrozitor. Și sper că asta nu sună rece, dar sincer este ultimul lucru la care vreau să mă gândesc când sunt aici cu tine.”

"Am înțeles." Si o fac. Nu e ca și cum ar fi mai bine dacă Luke ar fi continuat și mai departe despre soția lui moartă. Pretinde că a trecut peste asta, iar eu cred asta. Dar tot nu pot să nu mă întreb. Ce fel de accident a fost? A fost implicat?

În orice caz, nu am de gând să aflu răspunsurile la întrebările mele în seara asta.

Între mine și Luke, lustruim restul de sare și unt de arahide. Mă uit la ceasul de la cuptorul cu microunde – este aproape unu dimineața. Chiar dacă și-a pus hainele la loc, cămașa este în mare parte descheiată. Locuiește tot drumul în Bronx și nu va dori niciodată să facă drumeția înapoi la apartamentul său atât de târziu. O să vrea să stea peste noapte.

Probabil că va dori să se îmbrățișeze toată noaptea. O transpirație rece îmi izbucnește pe ceafă.

"Asa de." îmi dresesc glasul. „A fost frumos.”

„Da.” Un zâmbet se joacă pe buzele lui. „Chiar a fost.”

„Nu m-ar deranja să o fac din nou cândva”, spun. Partea aceea este adevărată. Dar data viitoare la el ca să pot pleca când se termină.

„Sunt la bord.”

„Oricand altă dată. Doar... ştii, trimite-mi un mesaj.”

"Eu voi."

"Da. Asa de."

Între noi se aşterne o tăcere lungă. În cele din urmă, Luke rupe tăcerea. Prin izbucnirea în râs.

Mă uit la el, ofensată. "Ce e aşa amuzant?"

Îşi şterge ochii. Râde atât de tare, sunt lacrimi. „Vrei atât de mult să plec, dar eşti prea drăguţ să spui asta.”

„Ei bine...” Îmi încrucişez braţele pe pieptul meu gol. „M-am obişnuit să dorm singură. Şi nu preferi propriul tău pat?

„În mod absolut da.” Se aplecă înainte pentru a-şi atinge buzele de ale mele. „Sincer, trebuie să fiu la un alt spital din oraş mâine dimineaţă şi nu aşteptam cu nerăbdare să fug acasă în zorii zilei să fac duş şi să-mi iau haine proaspete. Aş fi rămas dacă ai fi vrut, dar sunt bine să merg acasă.”

Întregul meu corp se lasă de uşurare. "Mulţumesc."

"Dar." El ridică un deget. — Trebuie să mă laşi să te duc la cină.

„Eu sunt cel care *îţi datorează* cina. Tine minte?"

„Cu excepţia cazului. Vreau să *te duc* la cină.”

Dintr-o perspectivă evolutivă, femelele sunt mai valoroase din punct de vedere reproductiv decât bărbaţii. La urma urmei, nu putem duce decât o singură sarcină la un moment dat, în timp ce bărbaţii îşi pot răspândi sămânţa mai liber. Drept urmare, mamiferele masculi trebuie să „câştigă” accesul la reproducere a femeilor oferind cadouri. Cu siguranţă nu este unic pentru oameni, deşi aş spune că oile sau vacile se găsesc rareori în această enigma specială.

Din punct de vedere psihologic social, rolurile tradiţionale de gen sunt adesea interiorizate pentru bărbaţi. Se simt obligaţi să ia decizii şi să preia controlul în timp ce femeile urmează. Prin stabilirea unui precedent, cum ar fi plata pentru o masă la o primă întâlnire, bărbatul se impune ca lider dominant în relaţie şi relegă femeia la rolul pasiv.

Mă gândesc să-i explic toate astea lui Luke, dar apoi se lasă pe spate în scaunul din bucătărie, care geme sub greutatea lui. — Voi sta aici *toată noaptea* dacă va trebui, Adrienne.

Amenda. Dacă îşi doreşte atât de mult, nu mă voi certa. În ciuda dezgustului meu faţă de perspectiva de a cădea în roluri tradiţionale de gen, sunt puţin flatată. "Bine atunci. Poţi să mă duci la cină.”

Îl duc pe Luke până la ușa din față. Chiar înainte să plece, mă apucă pentru ultima oară și mă sărută. Este un sărut minunat care mă face să mă furnic până la degetele de la picioare. Abia aștept să-l văd din nou.

Și în timp ce iese pe ușă, îmi trece prin cap gândul că poate Luke m-ar putea ajuta cu problema EJ.

CAPITOLUL 26

TRICIA

Ziua de azi

Îi plăcea de ea. Îi plăcea foarte mult de ea.

Îl aud în vocea lui. Acest lucru a fost evident înregistrat înainte ca ei să se întâlnească, iar el doar era îndrăgostit de ea. Este atât de dulce, încât aproape ai putea vomita. Se pare că l-a lăsat să o sărute. Şi apoi unii.

Luke nu pare un ucigaş. Sună ca un tip decent, chiar dacă un pic tocilar. Vocea lui nu picură de rău ca a lui EJ.

Dar, desigur, asta a fost la începutul relaţiei lor. Se pot schimba multe. I-a făcut ceva care l-a făcut să o urască? Trebuie să aibă.

Tremur în scaunul de piele al doctorului Hale. Bluza pe care o port este subţire de hârtie şi nu este suficient de caldă, chiar şi cu căldura pornită. Poate îl pot face pe Ethan să crească puţin căldura. Nu mi-a arătat niciodată exact cum şi-a dat seama cum să-l pornească în primul rând. Nici nu stiu unde este sistemul de incalzire. Ar putea fi practic oriunde în această casă uriaşă. Sunt impresionat că şi-a dat seama, nefiind niciodată aici până acum.

Scot banda LUKE din magnetofon şi o bag înapoi în sertarul de jos. Apoi părăsesc biroul şi mă duc sus să-l găsesc pe Ethan.

Este uimitor cât de diferit arată pe holul de la etajul doi când soarele răsare. A fost deloc terifiant aseară, dar acum nu pare chiar atât de rău. Încă sunt reticent să locuiesc aici, dar nu ar fi cel mai rău lucru din lume. Ferestrele îl fac luminos şi vesel, deşi luminează fiecare crăpătură şi imperfecţiune a peretelui.

Şi ele luminează încă un lucru:

Un şnur atârnat de tavan.

Nu ştiu cum am ratat-o aseară. Cred că are sens, deoarece holul era atât de întunecat şi cablul nu este tocmai uşor de văzut. Acum văd că cablul se ataşează la un dreptunghi de pe tavan.

Este o trecere spre pod.

Desigur. Îmi amintesc acum, în descrierea casei de către Judy de pe site, ea a menţionat „o mansardă perfectă pentru depozitare”. Dar cumva nici nu mi-a trecut prin minte aseară. Când am verificat toate camerele de la etajul

doi, am presupus că ne-am acoperit toate bazele în ceea ce priveşte unde ar putea merge cineva.

Dar mai era o variantă. Podul.

Îmi ridic mâna şi trag de şnur. Nimic nu se intampla. Trag mai tare şi de data asta aud un clic şi dreptunghiul se deschide. Există o scară îndoită înăuntru, iar când trag de ea, coboară, terminând la picioarele mele.

Arunc o privire spre camera de lângă mine – uşa este închisă etanş. Acolo trebuie să fie locul unde lucrează Ethan. Aş vrea să-l rog să verifice podul, dar am senzaţia că nu va fi prea entuziasmat de asta. Părea deja exasperat de mine după ce l-am pus să verifice fiecare cameră de pe podea. Şi am înrăutăţit lucrurile doar când am început să mă speriez în miezul nopţii. Deja mă spune „nebun" şi dă vina pe hormonii sarcinii.

Îmi ridic ochii spre deschizătura pentru pod. Nu pare prea întuneric acolo sus. Sunt atât de multe ferestre, încât cineva nu s-ar putea ascunde acolo şi să sară la mine. Aş putea să verific şi eu. Şi dacă observ ceva supărător, voi ţipa după Ethan. Mă va auzi cu uşurinţă – pereţii sunt subţiri în casa asta.

Apuc una dintre treptele scării, punându-mi greutatea pe ea pentru a-i testa stabilitatea. Pare stabil – şi nu e ca şi cum aş cântări o tonă. Îmi aşez unul dintre picioarele pe treapta de jos, apoi celălalt picior. Înainte să mă pot convinge, încep să urc scara cu grijă. Trebuie să văd ce e în podul ăsta.

Câteva secunde mai târziu, ajung în vârful scării. Ezit o fracţiune de secundă, apoi îmi bag capul prin deschidere. Şi mă uit în jur. Arată ca…

O mansardă.

O mansardă complet normală, neremarcabilă. Într-un colţ, există o grămadă de cutii de carton prăfuite, iar în colţul următor, este un brad de Crăciun din plastic care pare că a văzut zile mai bune. Îmi imaginez femeia cu ochii verzi intensi care se chinuie să scoată bradul acela voluminos de Crăciun din pod şi să intre în sufrageria ei şi aproape că râd. Face pictura mai puţin înfricoşătoare.

Urc restul drumului în pod, mulţumit că nu aşteaptă nimeni să se arunce asupra mea aici. Tavanul este mult mai jos aici - un contrast puternic cu tavanele înalte de la primul etaj. Dacă mă întind, probabil că aş putea atinge tavanul.

Cea mai mare parte a mansardei este plină cu cutii. Cutii prăfuite. Sunt surprins că nimeni nu a eliminat-o la un moment dat. Mă întreb dacă poliţia a trecut prin cutii în căutarea ei. Spre deosebire de camera ascunsă a benzilor, toate aceste lucruri sunt la vedere.

Mă plimb prin spaţiul mic, întrebându-mă dacă există şi vreo cameră ascunsă aici sus. Oricum, nu există biblioteci. Mă apropii de un teanc de cutii şi

suflă nişte praf de pe cutia de sus. Este etichetat cu marker negru permanent în scrisul de mână familiar acum al lui Adrienne Hale: ornamente.

Ridic cutia şi o scutur. Desigur, ornamentele zdrăngănesc în interiorul cutiei.

Mă întreb ce se va întâmpla cu toate lucrurile din pod dacă ar fi să cumpărăm casa. Nu că mă gândesc serios la aşa ceva, dar toate aceste lucruri vor fi lăsate în urmă? S-ar aştepta să sortăm lucrurile Dr. Hale? Nu are ea familie care ar putea face asta?

Poate totuşi nu. Nu părea că cineva se grăbea să-i revendice vreunul din mobilierul ei. Vânzătoarea casei este listată ca bancă - presupun că au executat silit asupra proprietăţii după ce ea a dispărut.

În timp ce arunc cutia cu ornamente înapoi în grămadă, am observat ceva blocat în spatele cutiilor. Ceva din material textil. Îl scot şi trag aer în piept când îmi dau seama ce am găsit.

Este un sac de dormit.

Nu e nimic atât de deranjant în a găsi un sac de dormit în podul cuiva. Dimpotrivă, este ceea ce te-ai putea aştepta să găseşti. Dar partea deranjantă este că totul în această mansardă este acoperit cu un strat de praf. Dar sacul de dormit nu este. Sacul de dormit este curat. Spălată recent.

Există şi o pernă blocată acolo, care pare să fie în aceeaşi stare. Pe ea este o faţă de pernă şi totul este curat. Nu este acoperit de murdărie şi praf ca orice altceva în pod. Există o singură concluzie pe care pot trage.

Cineva a folosit sacul de dormit foarte recent.

CAPITOLUL 27

Arunc sacul de dormit și perna acolo unde le-am găsit, cu inima bătând cu putere. Trebuie să ies din podul ăsta. Pentru că nu mai sunt sigur că mai sunt singur aici.

Fac paşi vioi către trapă. Mâinile îmi tremură atât de tare, că mi-e teamă că o să alunec şi să cad pe uşă. Trebuie să respir adânc de câteva ori ca să mă calmez. Nimeni nu mă va ataca în podul ăsta. Nu când Ethan este la îndemână.

Printr-un miracol, reuşesc să cobor scările până la al doilea nivel fără să cad. De îndată ce picioarele mele ating podeaua, mă întorc spre uşa dormitorului care este închisă şi încep să bat în ea. După o secundă, îmi dau seama că probabil nu este încuiat, aşa că încerc clanţa uşii şi se răsuceşte sub mână.

— Tricia?

Ethan stă la birou în cameră, cu mâinile poziţionate peste tastatura laptopului. Pare şocat să mă vadă stând acolo.

„Este cineva în pod!" icnesc.

Ethan sare în picioare. " *Ce?* "

„Eu..." încep să hiperventilez. Respiraţiile îmi vin prea repede. Ethan ocoleşte biroul şi mă înconjoară cu braţul. „Există o…"

Îmi strânge corpul aproape de al lui — protector. "Un barbat?"

Eu dau din cap. "Un sac de dormit."

„A..." Strângerea lui protectoare de pe umerii mei se slăbeşte uşor. "Un sac de dormit?"

"Da! Şi e curat!"

„Eu... nu înţeleg, Tricia."

Îi ridic din umeri din îmbrăţişare, supărat că nu mai pare îngrijorat. „Cineva doarme în pod!"

Îşi freacă mirişteа în creştere pe bărbie. Acasă, de obicei se rade în fiecare dimineaţă. „Doar pentru că acolo sus este un sac de dormit, nu înseamnă că cineva doarme în pod. Oamenii păstrează sacii de dormit în pod."

„Dar e curat!" Sunt disperat să-l fac să înţeleagă. „Totul în această casă este atât de praf, dar sacul de dormit a fost folosit recent. Nu este praf."

„Poate era sub ceva care îl împiedica să facă praf?"

Mă uit la el.

„Îmi pare rău, Tricia”, oftă el. „Nu cred că un sac de dormit în pod este o dovadă că există un străin în casă. Nu am văzut pe nimeni aici. Nu am văzut niciun semn că ar mai fi o altă persoană aici.”

"Glumeşti cu mine? Au existat un milion de semne că e cineva aici! Era o lumină aprinsă la etaj care se stingea în mod misterios. Toată mâncarea aceea din frigider. Urmele paşilor pe podea. Am auzit un accident când eram jos. Şi tabloul care s-a mişcat...”

Mă opresc din vorbit pentru că din privirea de pe chipul lui Ethan este evident că nimic din ceea ce spun nu îl convinge măcar puţin.

— Bine, mormăi eu. „Nu mă crede.”

„Nu este că nu te cred…”

„Hmm. Nu este exact asta?”

„Cred doar...” Se întinde din nou spre mine şi îi permit fără tragere de inimă să-şi pună braţul în jurul umerilor mei. „Sunteţi foarte stresat acum. Adică, suntem blocaţi aici fără serviciu telefonic. Şi corpul tău este în mijlocul transformării unei alte persoane. Nu te condamn că te simţi încordat. De asemenea... Îşi freacă mâna în sus şi în jos pe braţul meu, despre care acum îmi dau seama că este acoperit de piele de găină. „Încreţi.”

Cu entuziasmul de a găsi acel sac de dormit în pod, am uitat complet de motivul pentru care am venit aici. „Este foarte frig în casa asta.”

El dă din cap. "Ştiu. Din păcate, nu ştiu cât de mult va fi mai cald. Izolaţia este groaznică. Va trebui să investim nişte fonduri majore pentru a o repara.”

Grozav. Dinţii mei sunt pe punctul de a clănţăni. „Deci ce ar trebui să facem? Purtam paltoanele noastre?”

„Ei bine...” El aruncă o privire pe hol. „Dormitorul principal are un dressing complet plin cu haine. Trebuie să existe nişte chestii calde acolo, care să fie mai confortabile decât să porţi haina prin casă.”

Strâng din dinţi care clănţănesc. „Nu *port* hainele unei femei moarte.”

„Bine, dar ai două opţiuni. Fie purtaţi hainele ei, fie îmbrăcaţi haina dvs. Sau să fii rece, cred.”

Urăsc ideea de a trece prin dulapul lui Adrienne Hale şi de a căuta haine. Dar nu este confortabil să stau în casă în haina mea. Poate că sunt prost. Aş putea lua ceva din spatele dulapului. Ceva ce purta rar. La naiba, sunt dispus să pariez că o astfel de femeie probabil are câteva ţinute încă cu etichete de preţ pe ele.

— Bine, mormăi eu. „Voi verifica dulapul.”

Ethan mă sărută în vârful capului. "Bun. Şi după ce găseşti ceva cald de îmbrăcat, putem coborî să luăm prânzul.”

„Nu din nou Bologna. Vă rog."

Aruncă un zâmbet strâmb. „Am văzut și curcan”.

O să fiu atât de săturat de mezeluri până plecăm de aici.

Ethan se întoarce la laptop în timp ce eu merg pe hol până în dormitorul matrimonial. O să iau *un pulover* din dulapul ei și atât. Și doar o împrumut. O să-l pun înapoi înainte să plecăm de aici. In exact starea in care am gasit-o.

Când mă întorc la dressingul doctorului Hale, este chiar mai plin de haine decât îmi amintesc. Am multe haine — nu o să mint — dar hainele ei sunt *elegante* . Tot ceea ce poartă ea este la apogeul modei. Și nu doar atât, ea nu deține nimic casual. M-am uitat aseară prin unele dintre sertarele ei și mi s-a părut că doamna nici măcar nu deține o pereche de blugi.

Aș paria că nu există nicio piesă de îmbrăcăminte în acest dulap care să coste mai puțin de două sute de dolari.

Intenționam să găsesc ceva în spatele dulapului ei pe care ea purta rar. Dar atenția mea se îndreaptă înapoi la puloverul alb de cașmir pe care l-am bătut noaptea trecută. Iubesc cașmirul. Adică, toată lumea o face. Ce fel de ciudat nu-i place cașmirul?

Și puloverul este atât de alb. Ca zăpada fără pată.

Iau puloverul și îl trag de pe cuier. O arunc peste cap, aproape gemând de extaz de cât de frumos se simte materialul pe pielea mea. Iubesc cașmirul.

Bine, nu am făcut exact ceea ce am spus că voi face. Dar este aproape o crimă ca un pulover ca acesta să stea într-un dulap, fără să fie purtat niciodată. Este *implorat* să fie purtat. *Plâng* pentru a fi purtat.

Și nu e ca și cum Adrienne Hale se va întoarce aici și vrea să poarte puloverul, pentru numele lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 28

ADRIENNE

Inainte de

Îl văd pe Luke tocând cu pricepere legumele pe blatul din bucătărie. S-ar putea să fiu fără speranţă în bucătărie, dar el este un bucătar excelent. Încă primim o mulţime de mâncare la pachet, dar îi place să gătească pentru mine în nopţile în care este aici. Ceea ce devine din ce în ce mai frecvent.

Luke şi cu mine ne întâlnim de patru luni. Este un record pentru mine. După o lună de întâlniri, anxietatea mi-a scăzut până la punctul în care am fost în cele din urmă de acord să-l las să-şi petreacă noaptea. Şi acum e aici trei sau patru nopţi pe săptămână.

Există, desigur, reguli de bază. Trebuie să stea pe partea lui de pat – fără să se îmbrăţişeze în miezul nopţii. Şi dacă nu am chef să am companie, trebuie să plece fără ceartă. În prima lună, asta s-a întâmplat ori de câte ori nu. Dar nu i-am cerut să plece de săptămâni întregi.

Adevărul este că îmi place să împart patul cu el. În nopţile în care se află în propriul apartament, mă uit la locul gol de pe ceea ce a devenit acum partea lui a patului (stânga) şi simt o durere în piept.

„Miroase delicios", comentez.

Luke ridică o lingură cu mâner lung şi amestecă sosul care a fiert pe aragaz în ultimele douăzeci de minute. Este sexy când găteşte, poate pentru că este atât de priceput la asta. „Este o reţetă nouă. O să-ţi placă."

„Sunt sigur că voi face. Iubesc tot ce faci."

Si *te* iubesc .

Gândul îmi trece în cap împotriva voinţei mele. Aceste trei cuvinte continuă să apară şi să mă batjocorească. Nu pot să-i spun asta. În primul rând, nu mi-a spus-o. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu cred că aş putea spune asta. Nici măcar nu sunt sigur că este adevărat.

Nu i-am spus niciodată unui bărbat că l-am iubit până acum. Pare ciudat, sunt sigur, având în vedere vârsta mea. Bărbaţii mi-au spus că m-au iubit înainte, iar eu nu am spus-o înapoi – bărbaţii, în comparaţie cu femeile, sunt statistic mult mai rapid să-şi exprime sentimentele de dragoste, în ciuda

stereotipurilor care spun contrariul. Am mai consiliat pacienţii cu privire la asta şi îi sfătuiesc întotdeauna să nu spui „te iubesc” unei alte persoane decât dacă asta simţi.

Nu i-am spus niciodată unui bărbat că l-am iubit pentru că nu am simţit niciodată că-i iubesc pe vreunul dintre cei mai semnificativi mei anteriori.

Dacă aş vorbi cu un terapeut despre asta, sunt sigur că ar avea multe de spus despre lipsa de intimitate din viaţa mea. Nu am fost niciodată aproape de părinţii mei. Tatăl meu era poştaş, iar mama lucra ca recepţioner. Niciunul dintre ei nu a urmat facultatea, cu atât mai puţin a obţinut mai multe diplome avansate. Nu au ştiut niciodată ce să facă din mine.

Când eram mai mică, eram convinsă că fusesem schimbată cu un alt copil la naştere. Sau poate adoptată, pe baza faptului că mamei i s-a spus la douăzeci de ani că nu va avea niciodată copii, iar eu am fost concepută ca un copil miracol. Am visat să mă reîntâlnesc într-o zi cu părinţii mei biologici, care în sfârşit mă vor înţelege.

Dar, desigur, aceasta a fost o fantezie copilărească. În schimb, mama a făcut cancer ovarian când eram la facultate. Tatăl meu, care nu a înţeles niciodată scopul facultăţii de la început, m-a presat să renunţ pentru a-l ajuta să aibă grijă de ea în timpul unui curs brutal de chimioterapie. Am refuzat, iar ea a murit aproape exact la un an de la diagnostic. La şase luni după ce şi-a pierdut dragostea vieţii, tatăl meu a murit în urma unui atac de cord.

Luke a suferit de asemenea pierderi. Chiar dacă nu-i place să vorbească despre asta, i-am scos câteva detalii despre regretata lui soţie. Erau iubite de facultate. A avut loc un accident de maşină. Ea a murit pe loc.

Când mi-a povestit povestea accidentului de maşină, a vorbit într-un ton monoton, parcă şi-ar fi blocat emoţiile. L-am întrebat dacă a văzut vreodată un terapeut după accident şi mi-a spus că da, dar apoi nu a mai vorbit despre asta.

În unele privinţe, totuşi, este o uşurare că nu va vorbi despre fosta lui căsătorie. Pentru că, dacă ar fi să-mi spună despre asta, s-ar putea aştepta să fac acelaşi lucru cu privire la pierderea părinţilor mei. Şi nu am nicio dorinţă să fac asta. Aş prefera să nu-i recunosc că părinţilor mei nu le-a păsat niciodată de mine, iar sentimentul era reciproc.

„Poţi să îngrijeşti aragaz pentru câteva minute?” mă întreabă Luke.

mă încrezesc. În câteva minute, aş putea distruge cu uşurinţă această masă. "De ce?"

„Vreau să iau o haine de schimb din maşina mea. Nu o să vreau să fug acolo mai târziu.”

"Oh."

„Știi...” Îmi aruncă o privire ascuțită. „Nu trebuie *să* trăiesc ca un nomad tot timpul.”

Fac un pas înapoi, cu inima bătând cu putere. Vrea să se mute cu mine? A fost aici atât de des în ultima vreme, dar nu mă pot gândi la așa ceva. Chiar dacă nu i-am cerut de mult să plece, opțiunea există. Avem propriul nostru spațiu. Dacă s-ar muta, ar fi aici tot timpul. Da, este o casă mare, dar dintr-o dată se simte foarte mică.

— Relaxează-te, Adrienne, spune el repede. „Nu vreau să mă mut înăuntru. Vreau doar să spun, poate ai putea să-mi găsești un sertar sau așa ceva. Știi?"

"Oh." Respirația mea încetinește. "Da. As putea face asta. Eu... Îmi pare rău. Nu am vrut să...”

"E în regulă." Pune lingura în mână și mă trage mai aproape de el ca să mă sărute. Unul dintre acele sărutări persistente care îmi fac tot corpul furnicături. El încă ajunge la mine, chiar și după patru luni. „Știu că ești nebun. Este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.”

O face și el. Flirtând cu cuvântul „dragoste”. *Îmi place sosul tău. Îmi place că ești nebun.* O să mi-o spună — o văd pe toată fața lui. E doar o chestiune de timp.

În timp ce mă sărută, de la ușa din față se aude un sonerie. Soneria. La opt și jumătate seara.

„Cine dracu este acela?” întreabă Luke.

Îmi iau telefonul de unde l-am lăsat pe blatul din bucătărie. Aduc aplicația pentru cameră pentru a vedea cine e la ușa din față. Stomacul meu se scufundă. Este EJ.

Soneria sună din nou.

Luke se întoarce să răspundă la ușă, dar eu îl prind de braț. „Nu răspunde.”

Se încruntă. "Cine e?"

"Un pacient. Doar ignora-l. El va pleca.”

Fruntea lui Luke se încrețește. „De ce unul dintre pacienții tăi sună la ușă la ora opt seara?”

"Este bine." Eu inghit. „El are câteva probleme de limită. Este mai bine să-l ignori.”

Soneria sună din nou, iar fața lui Luke se întunecă. „Nu e bine. Mă duc să-i spun că acest lucru nu este potrivit și ar trebui să te lase în pace.”

"Nu. *Nu* ." Înainte ca Luke să poată părăsi bucătărie, îl prind de braț, cu telefonul încă strâns în cealaltă mână. Unghiile mele se înfig în pielea lui. „Aveți încredere în mine pentru asta. Doar ignora-l și va pleca. Iți promit."

Nu-i dau drumul brațului până nu se relaxează. El scoate un oftat. "Amenda. Tu ești psihiatru. Știi ce e mai bine."

Soneria nu sună din nou, dar nu glumesc că EJ a plecat. Mă uit în jos la ecranul telefonului meu în timp ce Luke se ocupă de cina noastră. După câteva secunde, pe ecran apare mesajul:

Știu că ești acasă.

Ridic privirea spre Luke, apoi scriu răspunsul: **Sunt ocupat.**

Ocupat cu iubitul tău?

Desigur, EJ ar şti despre Luke. Niciodată nu aş putea păstra nicio relaţie de-a mea secretă faţă de el. De obicei, totuşi, când apare târziu în noapte, alege nopţi în care Luke nu este aici. Devine din ce în ce mai îndrăzneţ.

Am nevoie de o întâlnire cu tine, dr. Hale.

Sunt ocupat acum. Ne vedem mâine după-amiază.

Nu. Mâine dimineaţă.

Îmi muşc buza inferioară. Întotdeauna face asta. Împinge limitele pentru a vedea ce mă poate face să fac. Va face public acel videoclip doar pentru că refuz să-l văd dimineaţa în loc de după-amiaza? Presupun că nu. Dar nu ştiu sigur. Și este atât de impulsiv, încât s-ar putea să o facă într-un moment de furie. Aşa că trebuie să joc jocul.

Sunt după capriciul lui. I-am promis întâlniri săptămânale, dar a devenit de două-trei ori pe săptămână. Nu sunt întâlniri productive. Adesea, mă face să-l ascult descriindu-şi isprăvile sexuale în detaliu dezgustător. Cel mai rău dintre toate, există întotdeauna sugestia că aş dori să mă alătur. Dar el nu a forţat problema.

Inca.

Bine , tastesc. **Mâine dimineaţă la 10. Vă rog să fiţi prompt.**

eu sunt mereu.

CAPITOLUL 29

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea 179 cu EJ, un bărbat de 29 de ani care suferă de tulburare de personalitate narcisică.

— Îţi mulţumesc că m-ai văzut cu un preaviz atât de scurt, doctore.

— Nu prea am avut de ales, nu-i aşa?

„Nu spune aşa. Îţi plac întâlnirile noastre la fel de mult ca şi mie."

„Cu ce te pot ajuta astăzi?"

„Iată chestia. Ieri am plecat la alergat. Acesta a fost sfatul tău, că ar trebui să fiu mai activ. Aşa că am încercat să fac ceea ce mi-ai sugerat."

"Grozav."

„Da, cu excepţia cazului în care alergam, mi-am răsucit genunchiul."

"Asta e regretabil."

"Doare foarte tare. Pe o scară de la unu la zece, durerea este ca un doisprezece."

„Nu părea să şchiopătai."

„Nu este genul ăsta de durere. Crede-mă, doare foarte mult. Adanc inauntru."

"Imi pare rau sa aud asta."

„Deci poate mă poţi ajuta. Mai ales că e vina ta. Adică, tu eşti cel care mi-a spus să alerg."

„Mă tem că nu ştiu multe despre durerile de genunchi. Poate ar trebui să faceţi o programare la medicul dumneavoastră primar?"

„Nu am un medic primar."

„Atunci, îngrijire urgentă."

„Ei bine, nu cred că este ceva grav. Am nevoie doar de ceva pentru durere. Speram să-mi poţi prescrie nişte oxicodonă.

„Oxy..."

„De parcă treizeci de tablete ar trebui să facă asta. Mă gândeam la zece mg tablete."

„Dacă aveţi o accidentare la genunchi, ar trebui să vedeţi un specialist care să o trateze. Sunt psihiatru. Nu sunt antrenat să gestionez durerea de genunchi."

— Ei bine, ai fost la facultatea de medicină, nu-i aşa?

„Da, dar asta a fost cu mult timp în urmă.”

"Nu contează. Genunchiul meu este bine. Am nevoie doar de nişte oxicodonă ca să trec prin asta. După cum am spus, treizeci de tablete ar trebui să fie perfecte.”

„Nu pot să-ţi dau doar o reţetă pentru un narcotic. Aceste medicamente sunt controlate.”

„Nu-mi da prostia aia. Îţi prescrii lucruri mult mai puternice decât oxicodona.”

„Medicamente psihiatrice. Nu narcotice. Nu vă pot da treizeci de tablete de oxicodonă. Aş putea avea probleme.”

„Mai multe sau mai puţine probleme decât dacă ar ieşi un videoclip din tine tăind cauciucurile cuiva?”

„Eu…”

„După cum am spus, treizeci de tablete ar trebui să fie bine. Nu le voi vinde sau altceva. Vreau doar să trec prin durerea asta de genunchi. Ai milă de mine, doctore.”

„Îţi voi da douăzeci de tablete. Cinci mg fiecare.”

„Nu mi-am dat seama că aceasta este o negociere.”

„Mi-aş putea pierde permisul.”

„Treizeci de tablete. Ai putea să le faci pe cele de cinci miligrame dacă asta te face să te simţi mai bine.”

"Amenda. Dar aceasta este singura dată.”

"Dreapta. Desigur, Doc. Nu am de gând să-ţi mai cer oxicodonă. Adică, dacă nu mă rănesc din nou la genunchi.”

CAPITOLUL 30

TRICIA

Ziua de azi

Ethan ne face prânzul. Am spus că o voi face, pentru că a făcut ultimele două mese, dar e atât de insistent. "Esti insarcinata. Trebuie să am grijă de tine."

Mă face să mă simt prost pentru că am aşteptat atât de mult să-i spun despre copil.

Scoate pachetul de curcan din frigider. Dar în loc să o pună pe pâine, pune bucăţile pe o farfurie şi le lipeşte în cuptorul cu microunde. Apoi o încălzeşte timp de treizeci de secunde.

"Ce faci?" întreb eu, nedumerită.

„Femeile însărcinate nu ar trebui să mănânce mezeluri", explică el. „Trebuie să fie încălzite. Pentru a ucide bacteriile."

"Într-adevăr?"

El dă din cap solemn. „Am citit că este foarte grav. Te-ai putea îmbolnăvi cu adevărat."

„Oh..." Mă gândesc la sandvişul cu bologna pe care l-am mâncat mai devreme. Şi s-ar putea să fi mâncat un sandviş cu roast beef la începutul săptămânii. Doamne, trebuie să fiu mai atent. Chestia asta cu sarcina este atât de complicată. „Mă bucur că ai verificat. Dar de unde ai ştiut asta? Nu avem internet."

El ezită pentru o bătaie. „Nu am citit-o azi, evident. Am citit-o înainte. Ca cu mult timp în urmă. Tocmai mi-am amintit."

"Oh."

Nu ştiu de ce soţul meu ar fi citit despre lucruri pe care femeile însărcinate ar trebui şi nu ar trebui să le facă cu ani în urmă. Dar nu am de gând să-l întreb. Poate a citit-o într-un articol şi i-a rămas în minte. Asta mi se întâmplă uneori. Aşa am aflat că pe Lună sunt cutremure. Şi se numesc cutremure de lună.

„Mă întreb dacă ai o fată sau un băiat", gândeşte el în timp ce scoate curcanul încălzit din cuptorul cu microunde.

„Am senzaţia că este o fată."

„Pe baza ce?"

îmi ridic umerii. "Nu știu. Este doar acest sentiment pe care îl am."

Zâmbește indulgent. Ethan ar putea fi un tip drăguț, dar nu este spiritual. El crede în știință și fapte și este genul de persoană care își va da ochii peste cap spunându-i că am un *sentiment* despre sexul copilului nostru.

„Dacă este o fată", spun eu, „am putea-o numi după mama ta. Și dacă este un băiat, i-am putea numi după tatăl tău."

E ca și cum o perdea i-ar fi căzut peste fața lui Ethan. Pune un bulgăre de maioneză pe unul dintre sandvișuri, fără să se deranjeze măcar să-l întindă. „Eu și părinții mei nu am fost apropiați."

Mă încruntă la marginea care s-a strecurat în vocea lui. "De ce nu?"

„Doar că nu am fost."

„Te-ai luptat?"

Ia un cuțit din bloc și începe să felieze sandvișurile. "Uneori. Nu știu."

„Pentru ce te-ai certat?"

"Nu-mi amintesc."

„Trebuie să-ți amintești *ceva* despre asta…"

Ethan trântește cuțitul pe tejghea suficient de tare încât să sar. — Am *spus* că nu-mi amintesc, Tricia.

Mă dau înapoi de la tejghea. "Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr."

Își ridică privirea spre mine, cu ochii lui albaștri de cristal sclipind. „De ce trebuie să fii mereu atât de al naibii de *curios* despre toate? De ce trebuie să știi totul despre toată lumea?"

„Eu doar..." Îmi strâng mâinile. „Nu trebuie să știu totul despre toată lumea. Vreau doar să știu despre *tine* . Pentru că ești soțul meu și te iubesc."

Nu știu de ce îi este atât de greu să-și înțeleagă asta. Adică, Ethan a cunoscut toți membrii familiei mele – chiar și mătușa mea mare Bertha, care are nouăzeci și nouă de ani, a fost la nunta noastră. Și nu am întâlnit *pe nimeni* din familia lui. Nici măcar o persoană.

Este atât de greșit să fii curios de unde a venit? La urma urmei, el va fi tatăl copilului meu.

„Nu vreau să vorbesc despre părinții mei." Vocea lui este liniștită acum, dar fermă. „Aceasta... aduce amintiri proaste, bine? Vreau să merg înainte... cu tine. Nu vreau să privesc înapoi."

„Bine", spun eu. "Am înțeles."

Ethan duce farfuriile care conțin sandvișurile noastre cu curcan la masa din bucătărie. Mă alătur lui, dar încă mă simt precaut după acea izbucnire. Noi doi ne mâncăm sandvișurile, dar suntem mai liniștiți decât suntem de obicei în timpul meselor. Evident, există câteva subiecte despre care Ethan simte că nu

poate vorbi cu mine. Dar el greșește. Am nevoie de el să vadă că îmi poate spune orice. *Orice* .

Deși poate nu chiar în acest moment, când suntem prinși într-o casă izolată, fără nicio ieșire în viitorul apropiat.

„Cum vom pleca de aici?” am scapat.

"Buna intrebare." Ethan aruncă o privire pe una dintre ferestrele cu tablou. Pătura de alb este încă fără pată. „Aș fi crezut că Judy va încerca să trimită pe cineva după noi până acum.”

„Dacă nu-și dă seama că suntem aici?” Mestec un bulgăre din sandvișul cu curcan. Cuptorul cu microunde l-a uscat, iar maioneza nu ajută prea mult. „Poate că ea a trimis un mesaj pentru a ne spune că nu vine și a presupus că nici noi nu am afișat?”

Își trece o mână prin părul auriu. „Da, asta e o posibilitate. Dar până luni, oamenii vor începe să ne lipsească. Familia ta, colegii mei... Vor descoperi că am plecat.”

"Luni!" am izbucnit. — Vrei să spui că trebuie să stăm aici încă o noapte?

„Este așa de mare lucru?”

Noaptea trecută, am dormit aproximativ trei ore, împărţit în bucăţi de treizeci de minute. Deci nu, nu sunt entuziasmat să mai petrec o noapte aici.

Și apoi Ethan face mult mai rău când adaugă: „La urma urmei, vom locui aici în curând”.

Tușesc în mâna mea liberă. „Hm, despre asta…”

Sprâncenele îi zboară în sus. "Ce?"

Cum pot să-i spun? Cum pot doborî casa lui de vis? Dar nu pot *locui* aici, nu-i așa? Aș avea coșmaruri în fiecare noapte, până când în cele din urmă aș fi fost ucisă în somn - sugrumat până la moarte de un pulover alb de caşmir.

„Sunt atâtea alte case acolo”, spun eu. „Doar că nu vreau să sar la acesta și să ratez ceva mai bun.”

"Mai bine? Tricia, ne uităm la case de luni de zile. Nu e *nimic* mai bun. Totul acolo este o porcărie.”

El nu greșește complet. Aceasta este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o până acum, iar prețul este atât de rezonabil. Dar nu pot locui aici. pur si simplu *nu pot* .

— Mă voi gândi la asta, mormăi.

„Cred că este atât de perfect.” Își arată un rând de dinți albi perfecti. Ani de bretele, sunt sigur. Dar nu pot să-l întreb, pentru că asta ar fi să întreb despre trecutul lui și, aparent, nu am voie să fac asta. „Îmi pot imagina că îmbătrânim aici și ne creștem copiii aici. Nu poți?”

„Da”, mint eu. "Eu pot."

CAPITOLUL 31

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea #183 cu PL, o femeie de 27 de ani care suferă de PTSD după ce a supraviețuit unui incident extrem de traumatizant, dar și-a revenit în mare măsură.

„Dr. Hale, sper că nu este nepotrivit, dar ţi-am adus un mic cadou. Ei bine, de fapt, un mare cadou."

"Oh. Vai."

„A fost ideea mamei mele. Ea spune mereu că fericirea nu rezultă din ceea ce primim, ci din ceea ce dăm."

"Oh. Da."

„Așa că ea a comandat acest artist și am folosit fotografia de pe spatele cărții tale. Sper sa nu fie prea mare! S-a gândit că va arăta grozav peste mantaua ta.

„Hm. Nu, este... foarte frumos."

„Ești sigur că îți place? Nu trebuie să-l închizi. Ai putea să-l ascunzi în subsol sau așa ceva."

„Nu, îmi place. Îl voi închide."

„Am vrut doar să facem ceva pentru tine. Eram atât de dezordonat când am început să te văd. Nu puteam dormi. Nu puteam gândi corect. M-ai ajutat atât de mult."

„Prin ce ai trecut a fost traumatizant. Ai văzut trei dintre cei mai apropiați oameni uciși chiar în fața ta. Demonstrează doar cât de puternic ești."

„Mă simt puternic acum. N-am făcut-o întotdeauna. Multumesc pentru aceasta."

"Da. Cu plăcere."

„Și mă bucur că ai putut-o include în noua ta carte. Sunt onorat. Sper că povestea mea îi inspiră pe alți oameni."

"Da…"

„După tot acest timp, sunt în sfârșit capabil să merg mai departe. Mă întâlnesc din nou. eu dorm bine. Încă mai simt un strop de vinovăție că pot să-mi trăiesc viața în continuare, în timp ce ceilalți nu pot. Este normal? Va dispărea vreodată?"

„Mmm."

„Dr. Hale?”

"Oh. Hm, da, cred... Da, este o idee bună. Uh-huh. Deci... atunci dormi bine?”

„Dr. Hale?”

"Da?"

„Știu că sună ciudat să întreb asta, dar ești bine?”

"Pe mine? Da, sunt bine."

„Arăți... Îmi pare rău, dar arăți doar puțin palid. Și te-ai desfășurat acolo pentru un minut. De obicei nu ești așa. Asculti mereu tot ce spun.”

"Sunt bine. Într-adevăr. Doar puțin... sunt bine. Iți promit. Și îmi place pictura. De fapt, o să-l atârn pe mantaua mea imediat după ce pleci.

CAPITOLUL 32

ADRIENNE

Inainte de

În timp ce stau în brațele lui Luke, nu mă pot opri să mă gândesc la rețeta pe care am scris-o pentru EJ.

Am crezut că petrec seara cu Luke mi-ar lua mintea de la asta. Și a făcut-o pentru puțin timp. Luke se pricepe să mă facă să râd, chiar și atunci când sunt într-o dispoziție groaznică. Dar seara asta este o cauză pierdută. EJ a susținut că ar fi singura rețetă pe care mi-o va cere, dar a mințit. Știam asta fără să-i văd măcar tresărirea de sub ochiul drept.

Va continua să ceară din ce în ce mai mult. Împingându-mă din ce în ce mai tare.

Trebuie să-l opresc.

Luke îmi strânge umerii, trăgându-mă mai aproape de corpul lui cald. Încerc să-mi alung gândurile despre EJ din cap și să mă bucur să stau întins lângă Luke. I-am degajat un sertar în urmă cu câteva zile și, în timp ce l-a umplut cu hainele lui, mi-a venit gândul că s-ar putea să nu fie atât de rău dacă ar locui cu mine. Ar fi frumos să-l avem în preajmă tot timpul.

Nu acum. Dar poate într-o zi.

„Portretul ăsta al tău este atât de grozav", comentează el. „Seamănă exact cu tine."

A fost amuzant felul în care gura lui Luke a rămas deschisă când a văzut portretul aproape comic al meu pe care l-am atârnat peste manta. L-am atârnat acolo parțial ca să-l fac să râdă. Dar am făcut-o și pentru pacientul meu. Experiența ei traumatizantă a format cheia celei mai noi cărți a mea. Ea a făcut multe progrese cu mine și bănuiesc că ne vom încheia sesiunile în curând.

„Nu crezi că este prea gigantic?" Întreb.

"În nici un caz!" Mă strânge din nou. „Este mai mare decât viața. Ca si tine."

"Ma bucur ca iti place."

"Îmi place." Buzele lui se apasă pe fruntea mea în timp ce mă ține aproape de corpul lui. „Și, de asemenea, te iubesc pe tine."

Iata. Cele trei cuvinte pe care le-am ocolit amândoi în ultimele câteva săptămâni. În cele din urmă, a spart și a spus-o așa cum știam că o va face. Am mai auzit acele cuvinte spuse de mai multe ori, dar de data aceasta fac ceva complet neașteptat și nepotrivit și diferit de mine.

am izbucnit în lacrimi.

Luke este zguduit de reacţia mea. Se îndepărtează de mine, luptându-se să se așeze în patul meu king-size. „Hei”, spune el. "Hei. Nu plânge."

„Nu plâng”, spun fără rost, în timp ce îmi trec o mână peste ochii mei scurți. "Sunt bine."

„Nu am spus-o pentru că...” Mă apucă de mână. „Uite, Adrienne, nu am spus-o ca să te supăr. Nu trebuie să spui înapoi. Am simţit-o chiar atunci, așa că am spus-o. Și nu îmi pare rău că am făcut-o, dar nu schimbă nimic. Eu doar... am vrut să știi. Dar nu sunt rănit dacă nu-mi spui înapoi. Iţi promit."

El este atât de bun. E atât de dulce. Mi-aș dori să fiu fericit cu el. Mi-aș dori viața mea să nu fie atât de complicată.

„Nu plâng din cauza... din cauza asta.” Îmi șterg nasul cu dosul mâinii, dorindu-mi să am un șervețel. Și apoi, în mod magic, Luke îmi produce un șervețel, pe care îl accept cu recunoștință. „Este altceva. Am o problema. Nu are nimic de-a face cu tine.”

„Problema intimităţii?”

Ridic ascuţit privirea. " *Nu* . Nu genul ăsta de problemă.”

Își freacă maxilarul. Acum se rade în fiecare dimineață pentru că știe că îmi place mai mult așa, dar este aproape ora de culcare și are o mirişte aspră pe bărbie. "Bine, îmi pare rău. Eu doar... ce fel de problemă?”

„Eu... sunt șantajat. De către un pacient.”

Maxilarul lui Luke se slăbește. Arată și mai uluit decât era de portretul uriaș de deasupra mantalei. „ *Șantajat* ?”

Dau din cap.

"Iisus Hristos." El dă din cap. „Este tipul acela care a apărut în miezul nopţii și îţi trimite mesaje tot timpul?”

dau din nou din cap.

Își trece o mână tremurătoare prin părul scurt. „Isuse”, spune el din nou. „Nu pot să cred asta... Pentru ce te șantajează?”

„Are un videoclip cu mine. Mi-ar putea distruge cariera.”

Ochii i se fac mari. "Un videoclip?"

„Nu este sexual”, spun, înainte ca el să-și dea drumul imaginației. „Dar este ceva de care nu sunt mândru.”

„E chiar atât de rău?”

Eu inghit. "Da. Este. Și o ține peste mine. Nu pot face nimic în privința asta. Dacă nu…."

„Doar dacă ce?"

„Ei bine..." Palmele îmi simt transpirate. Le șterg pe pătura de lângă mine. „Ai spus că, când erai în liceu, obișnuiai să te pricepi destul de bine la piratarea computerelor, nu?"

Luke tăce o clipă în timp ce își mijește ochii la mine. "Da…"

„Poate ai putea să-mi găsești videoclipul și să-l ștergi."

Se îndepărtează de mine, cu ochii încă precauți. „Nu pot face asta."

"De ce nu? Ai spus că știi cum."

"Nu este atât de simplu. Nu pot să accesez computerul de acasă al unui tip aleatoriu și să șterg un videoclip. Poate dacă aș fi în casa lui…"

— Și dacă aș putea să te bag în casa lui?

Inspiră brusc. „Adrienne, ce este în videoclipul ăla?"

„Ceva rău, bine?" Un val proaspăt de lacrimi iese la suprafață. „Nu poți să ai încredere în mine și să mă ajuți? Am *nevoie* de tine, Luke. Ești singurul care mă poate ajuta cu asta."

Se aplecă înainte în pat și își freacă tâmplele cu vârful degetelor. Nu-i place ce-i cer, dar știu deja că va spune da. Nu a spus niciodată nu la nimic din ce i-am cerut. S-ar putea să mă îndrăgostesc de el, dar el a căzut mult mai greu pentru mine.

„Deci ce vrei să fac mai exact?" spune el în cele din urmă.

Mă așez mai drept în pat. — Îți dau cheile apartamentului lui. Te duci la el acasă, intri în computerul lui și ștergi orice urmă din videoclip."

— Și cum ai de gând să-i iei cheile?

„Lasă-mă să-mi fac griji pentru asta."

„Știi…" El își ridică ochii. „Chiar dacă îl ștergem de pe telefonul lui și intru cumva în computerul lui și găsesc videoclipul acolo și șterg orice urmă din el, el poate avea încă o copie în altă parte."

„Nu cred că are." Îl cunosc pe EJ și nu este suficient de organizat pentru a face așa ceva.

Își lasă capul pe spate pe pernă. — Nu știu despre asta, Adrienne. Am putea avea multe probleme…"

— Te rog, ajută-mă, Luke. Întind mâna lui, întinzându-mi degetele în palma lui. Mâna lui este mult mai mare și mai caldă decât a mea. „Ești singurul care mă poate ajuta. Am nevoie de tine. Te iubesc."

Este un truc ieftin. Mi-a spus că mă iubește și o spun doar acum că am nevoie de ceva de la el. Îl iubesc, chiar îl iubesc, dar momentul declarației mele este mai mult decât suspect.

Dar uimitor, tactica mea neruşinată funcţionează. Faţa lui se înmoaie, iar acea expresie păzită dispare. Îmi strânge mâna în a lui.

„Bine”, spune el. "O să o fac."

CAPITOLUL 33

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea 181 cu EJ, un tânăr de 29 de ani care suferă de tulburare de personalitate narcisică.

„Îmi pare atât de rău că a trebuit să te fac să aştepţi astăzi."

— E în regulă, doctore. Apreciez că ai lăsat sticla de Cheval Blanc pe măsuța de cafea. Știi că ăsta e preferatul meu, nu? Cea mai bună sală de aşteptare a doctorilor din tot blestemul oraşului."

„Știam că ai aprecia asta."

"Ce pot sa spun? Apreciez o sticlă bună de vin. Ce an a fost?"

„Este 1948."

"Wow. Nu economisiţi cheltuieli."

„Plătiţi suficient pentru a fi aici. Ei bine, nu mai *tu* . Dar alţii o fac."

„Da. Prea rău…"

"Scuzaţi-mă?"

„Îmi pare rău, eu... tocmai am avut această senzaţie ciudată de ameţeală. Ca și cum toată camera se învârtea sau aşa ceva."

„Câte pahare de vin ai băut?"

„Nu știu. Tocmai l-am băut din sticlă."

"Totul?"

„Da…"

"Bun."

"Ce?"

"Nimic. Nu face nimic. Te simţi bine?"

„Eu, uh… Doc, simt…"

"Te simţi bine?"

„…"

CAPITOLUL 34

ADRIENNE

Inainte de

EJ este inconștient.

Sa întâmplat repede. Atât de repede, sunt îngrijorat că a luat prea mult din Ativan-ul pe care l-am măcinat şi l-am amestecat cu Cheval Blanc. Nu știam exact cât să pun înăuntru pentru că nu știam cât va bea, așa că am adăugat suficient încât chiar şi un pahar ar fi suficient pentru a-l doborî. Se pare că a băut toată chestia.

Mă ridic de la birou şi stau deasupra lui. Trăsăturile lui aproape prea frumoase sunt slăbite, cu puțină saliva în colțul gurii, iar părul lui striat de soare este gelificat la un centimetru din viață. Am o pereche de foarfece în sertarul biroului meu şi, pentru o clipă, sunt cuprins de dorința aproape iremediabil de a le scoate şi de a le cufunda în pieptul lui. Asta ar pune capăt șantajului odată pentru totdeauna.

Desigur, asta ar fi incredibil de stupid. Sunt sigur că poliția va afla că a venit aici pentru o întâlnire şi nu a plecat niciodată. Prefer să nu merg la închisoare pentru crimă. Nu contează că victima a meritat-o cu adevărat. Că lumea ar fi un loc mai bun fără el.

În schimb, îmi întind telefonul şi trimit un mesaj:

Vino jos.

Mă plimb pe partea laterală a biroului. Telefonul lui EJ iese din buzunar. Îl alunec uşor, deşi doarme atât de profund, mă îndoiesc că l-aş putea trezi dacă aş vrea. Are un iPhone care este un model puțin mai nou decât al meu. Îi ridic mâna dreaptă şi îi apăs degetul mare pe butonul de pornire. Îi citește amprenta şi ecranul se deblochează instantaneu. Îi eliberez mâna şi brațul lui cade moale înapoi pe canapea.

Intru în fotografiile lui. Nu are multe dintre ele. Am senzația că EJ este un pic singuratic – nu îşi menționează aproape niciodată prietenii. În mare parte, există câteva fotografii cu el stând în fața unei oglinzi cu cămașa dezbrăcată. Şi

încă câteva unde își flectează mușchii. Apoi încă câțiva dintre el complet goi. Parcurg rapid printre acestea.

După pozele goale, sunt unii dintre mine. Acestea au fost luate fără permisiunea mea. Unul dintre mine iese din casa mea. Urc în mașina mea. Și apoi unul neclar din ceea ce pare a fi fereastra dormitorului meu. Slavă Domnului, jaluzelele sunt în mare parte închise și nu se vede mare lucru.

Odată ce scap de acest videoclip stupid, acest om nu va mai veni niciodată pe proprietatea mea. Voi primi un ordin de restricție dacă va trebui.

În sfârșit, găsesc ceea ce caut. Videoclipul din parcare. Mă uit încă o dată, bila urcându-mi în gât. Am sperat că nu a fost atât de rău pe cât am crezut, dar este. E la fel de rău. Par atât de suspicios în timp ce ochii mei se învârt pentru a mă asigura că nimeni nu mă urmărește, apoi taie cauciucul. Expresia de pe chipul meu este aproape demonică.

Aproape că sar din piele când aud bătăi în ușa biroului meu. Îl deschid ușor — Luke stă acolo, cu o cută adâncă între sprâncene.

„Bine”, spune el. "Sunt aici."

Îi întin telefonul. „Acesta este videoclipul. Vreau să elimini orice urmă de pe acest telefon.”

Îmi ia telefonul, deși nu poate să-și șteargă privirea dezaprobatoare din ochi. Degetul lui arătător plutește deasupra ecranului, iar eu îl apuc de braț. „Nu te uita la videoclip”, spun eu.

„Nu aveam de gând”.

Îmi strâng buzele. „Păreai de parcă vei apăsa pe Play.”

El scoate un hohot. „Nu pot șterge acest videoclip de pe telefon dacă nu mă lași să ating ecranul, Adrienne.”

Amenda. Fac respectuos un pas înapoi și îi permit să-și facă treaba cu telefonul. În timp ce el lucrează la asta, mă întorc în birou, unde EJ încă stă prăbușit pe canapeaua mea de piele. M-am încruntat la el, încercând să-i disting ridicarea și coborârea pieptului. El este foarte, foarte nemișcat.

Doamne, nu l-am ucis eu, nu-i așa?

Foarte ușor, îmi așez degetele pe încheietura lui stângă, peste artera lui radială. Îmi țin respirația, simțind în jur pulsul lui.

Nu simt nimic. Oh nu.

Chiar înainte să încep să intru în panică, el dă să scape un fior și își schimbă poziția pe canapea, smulgându-și brațul din strânsoarea mea. Slavă Domnului, este în viață. Dar cu siguranță va trebui să-l ajut să ajungă acasă.

Îi pun mâna ușor în buzunar și îi scot cheile. Are cheia de pe inel pentru Porsche-ul lui, apoi alte două chei. Nu știu care îi deschide ușa de la intrare, dar nu sunt atât de mulți. Luke își poate da seama când ajunge acolo.

Când ies din birou, Luke stă acolo, cu brațele pe lângă el și telefonul lui EJ în mâna dreaptă. „S-a terminat”, spune el.

„Și nu te-ai uitat la videoclip?”

"Nu."

"Juri."

"Jur."

Îmi întinde telefonul, iar eu îi pun cheile casei în palmă. Respiră când îi vede. „Adrienne”, spune el încet. „Chiar nu vreau să fac asta.”

Nu asta din nou. Am presupus că, când a apărut aici, a terminat să protesteze. „Nu este o problemă atât de mare.”

„Este *o* mare afacere.” Are ochii mari în spatele ochelarilor. „L-am drogat, iar acum îi spargem casa și îi spargem computerul. Este o afacere foarte mare.”

Există un experiment celebru al unui psiholog de la Yale pe nume Stanley Milgram – sau ar trebui să spun, *infam* . Experimentul a măsurat dorința participanților la studiu de a efectua acte groaznice atunci când au fost instruiți să facă acest lucru de către o persoană de autoritate. Subiecții au fost făcuți să creadă că participau la un experiment în care au fost un „profesor” care administra șocuri electrice unui alt subiect – „învățătorului” – de fiecare dată când a primit greșit răspunsul la o întrebare.

În realitate, „învățatul” era un actor. Iar șocurile electrice erau false.

În timpul experimentului, elevul ar implora milă. El ar pleda ca experimentul să se oprească. S-ar plânge de o boală cardiacă. Dar experimentatorul care supraveghea studiul i-ar spune subiectului să continue să administreze șocurile de intensitate crescândă. Subiecții au devenit din ce în ce mai incomod pe măsură ce experimentul a continuat, dar iată partea uimitoare:

Fiecare subiect a administrat șocuri de cel puțin 300 V. Și mai mult de jumătate dintre ei au administrat un șoc de 450 V — un șoc fatal dacă ar fi fost real.

Scopul experimentului a fost de a explica psihologia genocidului. Că naziștii au făcut lucruri groaznice doar pentru că li s-a spus să facă asta. Dar am o interpretare diferită.

Cred că orice ființă umană este capabilă de lucruri groaznice dacă le împingi suficient de tare.

La fel și Luke.

— Te rog, fă asta pentru mine, Luke. Ochii mi se umplu de lacrimi — nu sunt sigur dacă sunt reale sau nu. „Ești singurul care mă poate ajuta. Este o

persoană groaznică. O să mă distrugă dacă nu scot acest videoclip de pe computerul lui."

El dă din cap. „Orice este în acel videoclip... Poate ar trebui să te ocupi de el."

"Nu *pot* ."

„Ei bine, nu cred că pot face asta."

fac un pas înapoi. "Deci asta este. O să-l laşi pe acest om să-mi distrugă întreaga viaţă când vei avea şansa să-l opreşti."

„Adrienne…"

Lacrimile îmi curg acum pe obraji. „Nu ai încredere în mine. Chiar şi după tot acest timp."

"Am încredere în tine…"

„Atunci de ce nu mă ajuţi?"

Luke se uită în jos la setul de chei din mână. Expiră încet. "Bine. Voi face tot ce pot. Dar fără promisiuni."

„Mulţumesc, Luke."

Îmi arunc braţele în jurul lui într-un gest neobişnuit de afectuos. De obicei, el este cel afectuos. Dar de data asta doar stă acolo ţeapăn sub îmbrăţişarea mea.

Luke conectează adresa pe care i-am dat-o pentru casa lui EJ în GPS-ul lui şi apoi pleacă, cu promisiunea că îmi va trimite mesaj când se întoarce. Nu ştiu ce o să fac dacă spune că nu poate intra în acel computer. Deocamdată, nu am un plan B. Dar cred în Luke. El poate face asta.

———

A trecut mai bine de o oră de când Luke a plecat.

L-am îngrijit pe EJ în tot acest timp în timp ce el doarme pe canapeaua mea. Când devine prea tăcut, vin să mă asigur că încă respiră. El este bine totuşi. Îmi făcusem griji că se trezise prea devreme, dar nu mai sunt îngrijorat de asta. El este cu adevărat înnebunit. Cea mai mare preocupare a mea acum este cum îl voi duce acasă. Luke nu va fi încântat să mă ajute, dar nu cred că o pot face singur.

Luke. Ce îi ia atât de mult?

Îmi mestec unghia mare în timp ce mă gândesc la lucruri care ar fi putut merge prost. Poate că Luke nu a putut intra în computer, care este, fără îndoială, protejat prin parolă. Poate un vecin l-a văzut intrând în casă şi a chemat poliţia. Sau, cel mai probabil, a decis să nu treacă până la urmă şi nu o să-l mai văd niciodată.

Apoi telefonul meu sună. Numele lui Luke clipeşte pe ecran.

O scot și apăs pe butonul verde. "Buna ziua? Luke?”

"Este gata."

Toată anxietatea se scurge din corpul meu și simt că o să leșin. "Într-adevăr? L-ai șters de pe computerul lui?”

"Da."

„O, Doamne,” respir. "Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. A fost... a fost dificil?”

E o tăcere lungă pe cealaltă linie. "Nu vreau să vorbesc despre asta."

„Bine...” îmi dresesc glasul. — Te întorci la mine acasă?

Vocea lui este monotonă. "Da."

"Bine." Strâng telefonul până îmi furnică degetele. — Îţi mulţumesc că faci asta, Luke.

„Da.”

"Te iubesc."

„Ne vedem mai târziu”, spune el. Și mă închide.

Cobor telefonul și mă uit la ecranul gol, cu o senzaţie de rău în stomac. Luke este supărat pe mine. Și-a pierdut respectul pentru mine. Nu sunt sigur dacă a vizionat videoclipul sau nu, dar nu știu dacă contează. Este supărat că l-am pus să facă asta.

Am făcut asta pentru a-l scoate pe EJ din viaţa mea. Dar s-ar putea să l-am eliminat din neatenţie și pe Luke din viaţa mea.

Ochii mi se umplu de lacrimi foarte reale. Nu vreau să-l pierd pe Luke. Nu îmi pare rău că i-am cerut să facă asta, pentru că nu am avut de ales. Nu vreau să încetez să-l văd. Nu vreau să golească sertarul pe care i l-am dat în dormitorul meu. Vreau să-i dau *mai multe* sertare.

Vreau să se mute cu mine. Nu m-am simţit niciodată așa, dar îmi dau seama acum. Îl vreau aici în fiecare seară. Pentru tot restul vietii mele.

Nu pot să-l pierd din cauza asta. Nu *pot* .

CAPITOLUL 35

TRICIA

Ziua de azi

Ultima casetă EJ se apropie de final. La scurt timp după prânz, am recuperat restul casetelor EJ din camera ascunsă, iar acum le-am terminat pe toate. Această ultimă bandă este etichetată cu negru, nu roşu ca toate celelalte sesiuni finale, dar nu există alte casete după aceasta. Şi durează doar aproximativ douăzeci de minute.

Cel mai ciudat lucru este cum sună EJ spre sfârşitul casetei. Vocea îi este aproape neclară, dar doctorul Hale nu pare deloc îngrijorat. E doctor, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ar trebui să-şi facă griji că pacientul ei îi strică vorbirea?

EJ a menţionat că a băut nişte vin. Dar dacă se aseamănă cu Ethan, nici măcar o sticlă de vin nu este suficientă pentru a-l face să-şi zădărnicească vorbirea.

E ciudat.

Acum că am terminat teancul de casete EJ, decid să iau o pauză. Am ascultat casete aici toată după-amiaza şi acum soarele a căzut pe cer. Se pare că cu siguranţă vom petrece încă o noapte aici.

Nu ştiu ce să-i spun lui Ethan. Vrea să cumpere această casă, dar nu îmi pot imagina. Îl iubesc, dar nu suficient pentru a trăi *aici* .

Îmi alunec verigheta de aur, amintindu-mi prima dată când Ethan mi-a strecurat-o pe deget. Cu ani în urmă, înainte să-l cunosc pe Ethan, m-am logodit cu un alt bărbat şi plănuisem o nuntă uriaşă, dar nu a mers. De data aceasta, tot ce mi-am dorit a fost o ceremonie mică, perfectă. A fost atât de intim şi pentru o clipă, în timp ce ochii noştri s-au fixat la altar, a fost ca şi cum noi doi am fi singurii oameni din lume.

Ethan şi cu mine suntem meniţi unul pentru celălalt. Ştiu. Vreau să-i dau tot ce vrea, dar nu ştiu dacă pot să-i dau asta. Aceasta *casa* .

Înclin puţin inelul ca să pot citi inscripţia. Ethan + Tricia pentru totdeauna. Iubesc acea inscripţie... O citesc uneori pentru a mă consola. O cred din toată inima. Eu şi Ethan suntem făcuţi unul pentru celălalt şi vom fi împreună pentru totdeauna. Până când moartea ne va despărţi.

Un zgomot din afara biroului mă tresare, iar inelul îmi alunecă de pe degete. Din păcate, aterizează pe o parte și începe să se rostogolească. Se rostogolește pe birou, pe podea și, înainte să-l pot opri, s-a rostogolit sub canapeaua din piele.

Grozav. Doar norocul meu.

Ma dau in genunchi si cu coatele pe podea. Baza canapelei este joasă până la podea, cu mai puțin de un centimetru de spațiu între ele. De asemenea, este împins în sus de perete. Strâng ochii dedesubt, dar totul este întunecat. Nici măcar nu-mi pot spune unde ar fi putut merge inelul meu acolo.

Geanta mea este pe birou, așa că îmi iau telefonul din interior și pornesc funcția lanternă. Văd puțin, dar mai ales iepurași de praf. Nu văd niciun semn de inel care să reflecte lumina de pe telefonul meu.

La naiba.

Încerc să ajung sub canapea, dar nu este suficient spațiu acolo jos. Îmi pot pune mâna dedesubt până la încheietura mâinii și atunci nu va merge mai departe.

Mă îndrept, realizând prea târziu că ar fi trebuit să-mi dau jos puloverul alb de cașmir înainte de a mă da pe coate. Fac tot posibilul să îndepărtez praful, apoi mă gândesc la opțiunile mele.

Nu am cum să ajung la acel inel fără să mut canapeaua. Aș putea încerca să o mut singură, dar nu știu dacă este o idee bună în timp ce sunt însărcinată. Am auzit că nu ar trebui să faci multe sarcini grele.

Asta lasă o opțiune. Trebuie să-l fac pe Ethan să mă ajute să-l mut.

Probabil că încă lucrează la etaj. Sau sunetul care m-a tresărit a fost el coborând la cină. Oricum, va fi bucuros să mă ajute cu canapeaua. Îi place să facă astfel de lucruri. Domnică în primejdie etc., etc.

Când ies din biroul doctorului Hale, primul etaj este tăcut. Ethan nu este aici jos. Nu aud pe nimeni aici jos. Trebuie să lucreze în continuare la etaj.

Și apoi aud un scârțâit de la etaj. Și apoi ceva care aproape sună ca o ușă care se trântește.

Trebuie să fi fost Ethan. Știu deja că lucrează acolo sus. Probabil că s-a dus la baie sau așa ceva. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

Urc scara în spirală, iritat că lumina holului este stinsă la etaj. Sunt prea multe întrerupătoare de lumină în această casă. Desigur, Ethan ar argumenta că este ceva ușor de remediat. Am putea pune un comutator la parter care ar putea controla lumina holului de la etaj. Sau am putea avea un senzor care să-l pornească automat pe măsură ce urcăm scările.

Când ajung în vârful treptelor, primul lucru pe care îl fac este să aprind lumina. Respir uşurat în timp ce holul se umple de lumină, deşi slabă. Urăsc casa asta când e întuneric. Mă simt mult mai bine când luminile sunt aprinse.

Până când observ că snurul pentru pod, atârnat de tavan, se legănă. Ca şi cum trapa de la pod a fost recent în mişcare.

Ar putea fi vântul. Dar în casă nu bate atât de vânt. Şi chiar dacă era o adiere uşoară, tot se leagănă destul de puţin.

Nu mă pot gândi la asta chiar acum. Îi voi spune lui Ethan despre inel, îl vom primi înapoi şi apoi îl voi pune să verifice podul. Nu este negociabil. Nu mă mut în casa lui decât dacă el verifică acolo.

Bat la uşa camerei pe care o foloseşte Ethan, mâna mea simţindu-mă ciudat goală fără verigheta. O am doar de şase luni, dar a devenit o parte din mine. Deja mi-e dor.

"Intraţi!" strigă el.

Deschid uşa şi îl găsesc din nou pe Ethan la birou, stând la computer în aceeaşi poziţie în care l-am găsit mai devreme. Parcă nu s-a clintit niciun centimetru.

„Îţi este foame?" el intreaba.

„De fapt", spun, „am nevoie de ajutorul tău".

Îşi arcuieşte o sprânceană. "Oh?"

Îmi ridic mâna stângă. „Verigheta mea s-a rostogolit sub canapea. Am nevoie să-l muţi ca să-l pot recupera."

Îşi înclină capul în lateral. „De ce l-ai scos în primul rând? Te prefaci că eşti singură?"

pufnesc. "Nu. Tocmai mă uitam la inscripţie."

Un zâmbet se întinde pe buze. „Ethan şi Tricia pentru totdeauna."

"Dreapta."

Ethan se întinde în timp ce se ridică de pe scaun, astfel încât eu să zăresc părul auriu de pe burta lui. Îşi trânteşte capacul laptopului, dar îl lasă acolo. În mod evident, plănuieşte să lucreze mai târziu. A dat totul în această companie startup. A avut unul în trecut care nu a făcut bine, dar acesta este un succes în devenire.

„Apropo", spun eu, „chiar înainte să intru aici, ai fost întâmplător în altă cameră? Poate baia?"

Te rog spune da. Vă rog.

Se încruntă. „Nu, am stat aici lucrând cel puţin în ultima oră."

Desigur. Nu sunt nici măcar surprins.

Mă urmăreşte în jos pe scări până la biroul doctorului Hale. Îmi ţine respiraţia pentru o clipă când încerc să-mi amintesc dacă pun benzile înapoi în

sertar înainte de a părăsi biroul. Mă ușurează când intrăm în birou și constatăm că mi-am amintit să le ascund din vedere. Nu-mi pot imagina reacția lui Ethan dacă ar afla ce am făcut aici.

Se uită în jos la canapea și își încrucișează brațele. „Aici l-ai pierdut?”

Dau din cap. "Destul de sigur. L-am văzut rostogolindu-se acolo.”

"Bine atunci."

Se aplecă și apucă marginea canapelei. Bănuiesc că nu este atât de greu pe cât credeam că este, pentru că îl ridică ușor din drum. Aproape imediat, observ micul cerc de aur de pe podea.

"Iata!" Plâng.

Mă aplec să ridic inelul, dar când sunt aproape de podea, îmi dau seama că mai e ceva acolo jos. Este un fel de mâner. De ce există un mâner pe podea?

Instinctiv, îmi lovesc călcâiul piciorului gol de scândurile de lemn. Atunci îmi dau seama.

Podeaua este goală.

"Ce s-a întâmplat?" întreabă Ethan.

Îmi scot inelul de pe pământ și îl fixez rapid pe deget. Când mă îndrept, bat din nou pe podea cu piciorul. „Este un fel de compartiment sau ceva aici jos. Este gol.”

"Într-adevăr?"

Ethan mi se alătură și bate cu piciorul în podea. Sunetul nu este greșit.

„Este ceva aici jos”, spun eu, uitându-mă la scândurile de lemn.

"Cred ca ai dreptate."

Ethan apucă din nou canapeaua și o mută în cealaltă parte a camerei. Acum că este în afara drumului, pot vedea conturul dreptunghiular complet pe podea. Este un fel de compartiment mare sub podea.

Ce ar putea fi acolo jos? Mai multe casete? Presupun că este o posibilitate, dar am sentimentul că nu este ceea ce este acolo jos. De asemenea, am senzația că suntem primii oameni care au descoperit acest compartiment ascuns de când Dr. Hale locuia aici.

"Ce crezi?" Ethan îmi rânjește. "Comoara ascunsa?"

"Nu știu…"

„Ei bine”, spune el. „Hai să-l deschidem și să vedem.”

Se apleacă să apuce mânerul, dar înainte de a putea, îl apuc de braț. „Poate că nu ar trebui. Poate ar trebui să spunem poliției și să-i lăsăm să verifice.”

"Glumești cu mine? Chiar nu vrei să te uiți? Cine *ești* și ce ai făcut cu soția mea?”

mă strâmb. "Îmi pare rău. Eu doar... nu știu dacă este o scenă a crimei sau așa ceva. Nu vrem să-l deranjăm. Cum ar fi, dacă există amprente pe care trebuie să le păstrăm?"

„Nu. Probabil că tocmai acolo i-a ascuns doctorul bijuteriile sau așa ceva." Îmi face cu ochiul. „Ați putea alege din ea."

Crede sincer că i-aș atinge vreodată bijuteriile? nu aș face-o. Îmi pare rău că i-am luat puloverul deși îmi era frig. Îmi arde pielea.

"Nu e mare lucru." El ridică din umeri. „Hai să-l deschidem."

"Nu vă rog-"

Dar Ethan nu mă ascultă. Se întinde în jos, apucă mânerul și deschide capacul către compartimentul ascuns.

Și când văd ce este înăuntru, inima îmi cade.

CAPITOLUL 36

ADRIENNE

Inainte de

Când Luke se întoarce cu cheile, eu deja aștept la ușa din față. O deschid înainte ca el să aibă ocazia să bată. Clipește surprins, cu mâna înghețată în aer.

„Bună”, spun eu.

Pentru prima dată, îmi dau seama că nu s-a bărbierit astăzi. Are acea miriște pe bărbie pe care o avea mereu când lucra la clinică. Odată ce am început să ne întâlnim, a început să se bărbierească zilnic, pentru că știe că o prefer.

"Hei." Își bagă mâna în buzunar și scoate cheile. Îmi scăpa în mână ca și cum ar fi făcute din ceva murdar. "Aici."

"Iti multumesc din nou."

„Uh-huh.”

„Tu, uh…” mă scarpin pe gât. — Ai luat totul de pe computer?

„Am spus că da, nu?” Există o margine în vocea lui care este necunoscută. Este întotdeauna atât de amabil și de temperament egal, încât este greu să-l aud vorbindu-mi așa. „Dar așa cum ți-am spus, nu pot fi sigur că nu există alte copii în altă parte în casa lui.”

„Te-ai uitat în jur?”

" *Nu* ." Se uită la mine. "Nu eu am."

"Oh." Eu tusesc. „Și, um, nu ai... urmărit videoclipul, nu?”

„Nu, l-am urmărit.”

Fața mea arde. „Luke, ai promis că nu o vei face!”

„Ei bine, e prea târziu. L-am urmărit.” Se încruntă. „Trebuia să aflu ce era atât de rău încât ai fost dispus să faci atâtea probleme ca să scapi de el.”

imi atarn capul. „Nu am vrut să vezi.”

„Ce naiba făceai?” Ochii lui căprui, de obicei blândi, sclipesc. „Ai tăiat cauciucurile unui tip? De ce ai face asta?"

„Am avut o zi proastă.” Îmi feresc privirea, incapabil să mă uit la el. Nu mai contează ce spun. L-am pierdut. „Nu ți s-a întâmplat vreodată asta? Ai avut o zi proastă și ai făcut o prostie?”

„Nu am tăiat niciodată cauciucurile nimănui.”

„Ei bine, atunci poate eşti mai bun decât mine.”

E tăcut pentru o clipă, uitându-se în jos la pantofii lui. În cele din urmă, el spune: „Oricum, ce ţi-a făcut tipul din Jetta?”

„Mi-a furat locul de parcare. Şi mă grăbeam să ajung la timp la clinică.”

Buzele lui se desfac şi se uită fix la mine pentru o secundă. "Glumeşti *cu* mine?"

Dau din cap încet. „Am avut un pacient programat. Nu am vrut să întârzii.”

Totul sună ridicol de inadecvat când o spun cu voce tare.

"Iisus." Isi sparge degetele. „Eşti cu adevărat ceva. Toate astea peste un loc de parcare furat. Eşti de necrezut."

Mi-e frică să spun altceva. De obicei, sunt extrem de priceput să ştiu ce să spun pentru a face pe altcineva să se simtă mai bine. La urma urmei, e treaba mea. Dar niciodată nu a însemnat atât de mult. Încerc să-mi ţin gura, dar nu mă pot abţine. În cele din urmă, am izbucnit: „Mă urăşti acum?”

Sprâncenele i se ridică. "Te urăsc?"

„Ei bine...” Îmi strâng mâinile transpirate împreună. „Se pare că eşti supărat pe mine. Şi abia te uiţi la mine.”

„Da…” Oftă el. „Nu am de gând să mint – nu sunt încântat de tine acum. Dar înţeleg de ce ai vrut să scapi de acel videoclip. Şi... mă bucur că te-am putut ajuta.” Un zâmbet deformat se strecoară pe chipul lui. „De asemenea, este bine să ştii că nici tu nu eşti atât de perfect.”

Îi întorc un zâmbet la fel de strâmb. „Nu am pretins niciodată că sunt.”

„Bine, acum că am stabilit asta...” Ochii lui Luke pâlpâie în direcţia biroului meu. „Hai să-l ducem pe ticălosul ăsta înapoi la maşina lui.”

———

Sunt într-o dispoziţie incredibil de bună în timp ce mă întorc de la casa lui EJ cu Lexus-ul meu, cu Luke pe scaunul pasagerului. În urmă cu aproximativ o oră, m-a ajutat să încarc EJ pe scaunul pasagerului al lui Porsche. A insistat să fie cel care să conducă maşina cu EJ înăuntru, pentru că nu m-a vrut acolo în caz că EJ s-a trezit în timpul unei jumătăţi de oră de condus. Deşi o parte din mine simte că şi-ar fi dorit doar o scuză pentru a conduce un Porsche.

Când am ajuns la casa lui EJ (plătită de părinţii lui), Luke a parcat Porsche-ul pe alee. L-a lăsat pe EJ leşinat pe scaunul pasagerului, apoi s-a urcat în maşina mea – iar acum suntem pe drum spre casă.

Am muzica pusă în maşină – o operă la care am fost recent în oraş – fereastra este în jos şi aerul se simte minunat pe faţa mea. Timp de patru luni, EJ ţinea acel videoclip oribil deasupra capului meu şi l-a folosit pentru a mă manipula. Acum m-am ocupat de problema. Toate mulţumim lui Luke.

Dacă opera ar fi în engleză şi aş şti cuvintele, aş cânta împreună.

Luke este legat de scaunul pasagerului, privind absent pe geamul lateral. A făcut absolut tot ce i-am cerut şi, deşi nu a fost încântat de asta, mi-a rezolvat problema. În timp ce îi studiez profilul la un semafor roşu, simt un val de afecţiune.

„Te iubesc”, spun din nou.

Se întoarce de la fereastră. Întind mâna şi el o ia. Strângerea pe care mi-o dă este cu jumătate de inimă, dar nu-l pot învinovăţi în totalitate după ziua pe care am avut-o. "Şi eu te iubesc."

„Şi poate”, spun, „te putem uita la mutarea ta? Ca, în curând.”

Ochii i se fac mari. "Într-adevăr?"

Fluturii îmi flutură în stomac. "Într-adevăr."

Pentru prima dată de când l-am convins să facă asta, îi fac să scoată un zâmbet sincer. „Bine”, spune el.

Cotesc pe drumul mic care duce la casa mea. Drumul este asfaltat, dar abia. Întotdeauna am iubit singurătatea regatului meu izolat, dar sunt gata să împărtăşesc acel regat. La urma urmei, ce rost au şase dormitoare dacă foloseşti doar unul dintre ele?

Când parchez maşina, telefonul îmi sună în buzunar. Un mesaj text. De când EJ a început să mă şantajeze, zgomotul unui mesaj text mă umplea de groază. Dar acum sunt ciudat de calm când îmi scot telefonul din buzunar şi mă uit în jos la ecran.

târfă. Ai intrat în casa mea.

Din punct de vedere tehnic, afirmaţia nu este exactă din două puncte de vedere. În primul rând, Luke a intrat în casa lui. Nu eu. În al doilea rând, nu am pătruns pentru că aveam o copie a cheilor lui. Dar EJ nu ar aprecia ca eu să scot în evidenţă aceste lucruri, deşi sunt tentat să o fac.

Un al doilea mesaj apare pe ecran:

Am de gând să te omor.

"Ce s-a întâmplat?" mă întreabă Luke. A coborât din maşină, dar eu sunt încă pe scaunul şoferului. Se uită la mine prin fereastra deschisă.

EJ nu intenţionează să mă omoare. Este supărat pentru că l-am învins pentru o schimbare. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă omoare, şi-ar ţine gura. Nu trimiteţi cuiva un mesaj text prin care vă exprimaţi intenţia de a comite o crimă dacă intenţionaţi cu adevărat să o faceţi.

Dar dacă îi arăt acest mesaj lui Luke, el nu va vedea așa. Cu siguranță îl va îngrijora și îl va face să creadă că am făcut o greșeală teribilă. El nu îi înțelege pe bărbați ca EJ — eu înțeleg.

„Nimic”, spun eu. „Nimic nu este în neregulă.”

Dau clic pe numărul lui EJ și îl blochez pe telefon. Apoi cobor din mașină și îl urmăresc pe Luke în casă.

CAPITOLUL 37

TRICIA

Ziua de azi

Am de gând să vomit.

Îmi pun o mână peste gură, dar este de neoprit. Îl împing pe Ethan deoparte și merg nebunește spre bucătărie, tocmai la timp să mă arunc în chiuvetă. Mă apuc de marginile blatului din bucătărie, vederea înceţoşându-mi în faţa ochilor.

— Tricia?

Mâna lui Ethan îmi atinge spatele şi mă înfior la atingerea lui, şi nu într-un sens bun. Închid ochii, încercând să blochez ceea ce tocmai am văzut în compartimentul de sub podea. Dar nu pot. Voi vedea acea imagine până în ziua în care voi muri.

Îmi pare rău că am venit aici. Ne pare rău că am început cu toate astea.

„Bănuiesc că ştim ce sa întâmplat cu dr. Hale acum", spune Ethan cu o voce răguşită.

„Bănuiesc că da", mă sufoc.

Nu ştiam la ce să mă aştept când Ethan a deschis acel compartiment. Dar asta nu semăna cu nimic din ce mai văzusem până acum. Un cadavru putrezit, îndesat sub scânduri. Nu ştiu cât durează un om să se transforme în nimic altceva decât oase după moarte, dar acest corp nu ajunsese încă în acel stadiu. Încă mai era piele neagră uscată, lipită de oase.

Şi resturi de îmbrăcăminte. Ceea ce posibil a fost o cămaşă albastră. Pantaloni din denim. Dovada că odată ca niciodată, acel cadavru deshidratat a fost o persoană reală. Şi-au pus pantaloni şi o cămaşă în acea dimineaţă, fără să bănuiască niciodată cum se va termina ziua lor.

„Am nevoie de aer", răsuflesc.

Înainte ca Ethan să poată protesta, trec pe lângă el şi mă împiedic spre uşa din faţă. Îmi ia o secundă să bâjbâi cu încuietorile, dar când în sfârşit o deschid, aproape că plâng de uşurare. Ies pe veranda din faţă, cu şosetele scufundate în zăpada care s-a acumulat acolo aseară.

Acum că soarele a apus, temperatura este cu siguranţă sub zero. Şi tot ce port sunt o pereche de blugi albaştri, o bluză subţire, puloverul alb de caşmir

şi şosetele mele. Cu toate drepturile, ar trebui să-mi îngheţ fundul. Dar se simte bine. Îmi distrage atenţia de la imaginea oribilă pe care nu o voi scăpa niciodată din cap.

„Doamne, Tricia, este ger aici!”

Desigur, Ethan m-a urmărit până pe veranda din faţă. Cel puţin era destul de deştept încât să-şi pună cizmele şi să-şi tragă haina. Îmi ţine şi haina în braţe.

„Pune asta”, îmi ordonă el.

L-am lăsat să-mi dantelă braţele în haină, deşi probabil că i se simte ca şi cum ar îmbrăca o păpuşă de cârpă. Îmi aruncă un braţ în jurul umerilor, dar eu îl ridic din umeri. Nu vreau să mă atingă acum.

„Ar trebui să-ţi pui pantofi”, spune el încet. „O să faci degerături.”

Mă uit în depărtare. Zăpadă, din câte văd. Cum vom pleca vreodată de aici? Şi suntem blocaţi aici, *cu un cadavru* .

„Tricia? Te simţi bine?"

" *Nu* ."

Ethan se strâmbă. „Îmi pare atât de rău că a trebuit să vezi asta. Nu ar fi trebuit să deschid niciodată compartimentul.”

„Nu am văzut niciodată un cadavru până acum.” Mă uit la el. "Ai?"

El ezită o secundă prea mult. "Nu."

" *Ai* ?"

„Ei bine...” îşi bagă mâinile în buzunarele hainei. „La înmormântări, evident că uneori există un sicriu deschis. Asa de…"

Eu inghit. „Chiar trebuie să petrecem noaptea aici?”

Ethan se uită în depărtare. „Bănuiesc că aş putea să mă întorc pe drum pe jos. Vezi dacă aş putea semnaliza o maşină şi să chem un camion care să ne arunce afară.

— Şi lasă-mă în pace cu acel cadavru?

Oftă. „Nu avem prea multe opţiuni. Încă cred că ar trebui să aşteptăm dimineaţa. Cel puţin, nu va fi atât de frig.”

La cuvintele lui, îmi dau seama că picioarele mi-au amorţit complet. Chiar voi avea degerături dacă stau aici mult mai mult timp. „Hai să ne întoarcem înăuntru.”

"Este o idee buna."

Ethan îşi pune mâna pe partea mică a spatelui meu şi mă conduce uşor înapoi în casă, deşi un val de greaţă mă loveşte când intru în sufragerie. Sosetele mele sunt complet udate de zăpadă şi încă nu-mi simt picioarele. Ethan mă conduce la canapea şi mă aşează uşor.

„Trebuie să te încălzeşti”, spune el ferm.

— Da, mormăi eu.

Se pare că nu mă pot opri din tremur. Tremur aproape violent când el îmi smulge șosetele înghețate. Picioarele mele au căpătat o culoare roșie furioasă. Ethan clacă pe limbă. „O să iau un castron cu apă caldă."

E atât de calm în legătură cu toată treaba. Cum poate fi atât de calm? Ceea ce am văzut în acel compartiment a fost unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le-am văzut vreodată în viața mea. A fost ca ceva dintr-un film de groază. Cu toate acestea, Ethan nu pare deloc supărat de asta. Nu ar trebui să fie *supărat* ?

Dar, în același timp, îi sunt recunoscător că este atât de calm. Va fi un soț atât de grozav. Și un tată grozav. Ai nevoie de cineva ca acesta – cineva care să fie atât de liniștit într-o perioadă de criză. Acesta este Ethan.

Închid ochii, ascultând sunetul apei care curge în bucătărie. Respir adânc, încercând să-mi controlez tremurul. Aud pași, iar când deschid din nou ochii, Ethan stă în fața mea, ținând în mână un vas mare de sticlă umplut cu apă.

„Pune picioarele înăuntru", mă îndrumă el.

sunt obligat. Senzația revine încet la degetele de la picioare și mi se pare aproape că ar ard în timp ce le scufund în lichidul călduț. Cumva mă calmează totuși. Tremuratul se atenuează doar puțin.

"Mai bine?" el intreaba.

dau din cap fără cuvinte.

Ethan se lasă jos lângă mine pe canapea. Își pune brațul în jurul umerilor mei și de data asta i-am lăsat. Îmi sprijin capul de el în timp ce tremururile din corpul meu se potolesc treptat. Înainte să mă pot calma complet, ceva îmi face capul să se ridice.

Este un accident. Venind din biroul doctorului Hale.

Ethan o aude și el. Se ridică, cu tot corpul rigid. A negat asta tot timpul când am fost aici, spunând că sunt nebun, dar acum știe că am dreptate. Mai e cineva în casa asta. E cineva în biroul doctorului Hale.

Acela sau cadavrul a revenit la viață.

CAPITOLUL 38

ADRIENNE

Inainte de

Luke și cu mine facem cumpărături împreună.

Magazinele alimentare sunt un exercițiu de manipulare psihologică. Este practic imposibil să intri într-un supermarket cu intenția de a cumpăra un litru de lapte și să ieși doar cu laptele. În primul rând, luați în considerare intrarea. Odată ce intri în magazin, trebuie să traversezi întregul magazin pentru a ajunge la linia de casă.

Și unde te lasă de obicei intrările în magazinele alimentare? În departamentul de produse. Sunteți înconjurat de arome, texturi și culori strălucitoare care au ca rezultat un val de endorfine. Iluminatul magazinului este manipulat pentru a face ca fructele și legumele să pară cel mai bine și mai strălucitoare. Și, desigur, culoarul de produse lactate - una dintre cele mai populare locații de vizitat - este întotdeauna ascuns în spatele magazinului, așa că ești forțat să treci printr-o mulțime de produse tentante înainte de a ajunge la el.

Chiar și modul în care sunt organizate rafturile este o capcană psihologică. Cele mai scumpe articole sunt întotdeauna plasate convenabil la nivelul ochilor adulților, cu mărcile generice plasate în jos de genunchi. Cerealele cu zahăr sau alte articole menite să atragă copiii sunt plasate la nivelul ochilor pentru copii. Chiar și dimensiunea uriașă a coșurilor de cumpărături este menită să încurajeze mai multe achiziții.

„Până și muzica este menită să ne manipuleze", îi explic lui Luke. „Un studiu asupra cumpărătorilor din supermarketuri a constatat că oamenii petrec mai mult timp la cumpărături atunci când magazinele pun muzică. Veți observa că nu există ferestre sau ceasuri sau lucarne care să vă ofere indicii de timp extern."

„Este fascinant", spune Luke în timp ce aruncă o cutie de fulgi de porumb în căruciorul nostru. „Nu mi-am dat seama niciodată cât de întortocheate sunt supermarketurile."

„Așadar, cheia este să nu vă lăsați păcăliți de tacticile lor subtile." Apuc mânerul căruciorului și ne îndepărtez de cutiile luminoase ale culoarului

pentru cereale. „Avem o listă de cumpărături. Trebuie să rămânem exact la ceea ce este pe listă. Fără achiziții impulsive."

El îmi rânjește. „Ești atât de înțelept."

"Sunt serios. Cu cât rămânem mai mult timp în supermarket, cu atât vom cumpăra mai multe articole inutile."

El dă din cap gânditor. „Deci... ar fi un mare nu-nu atunci?"

Cu aceste cuvinte, el mă apucă și buzele lui le găsesc pe ale mele. Chiar în mijlocul supermarketului. Și în ciuda hotărârii mele de a nu zăbovi aici, nu mă deranjează deloc.

În săptămâna de când am șters videoclipul de pe telefonul lui EJ și de pe computerul de acasă, Luke și cu mine ne-am apropiat mai mult decât oricând. Era îngrijorat că EJ va răzbuna, așa că a insistat să petreacă următoarele nopți la mine acasă. Dar EJ nu a încercat să mă contacteze – l-am blocat pe telefonul meu și nu a apărut niciodată la ușa mea din față așa cum mi-am făcut griji că ar putea. Chiar și după acele prime zile, Luke nu s-a dus acasă. Ei bine, doar o dată pentru a lua mai multe haine, dar apoi s-a întors imediat.

Când îi permit lui Luke să mă sărute chiar în mijlocul culoarului șase la magazinul alimentar, îmi dau seama că acesta este cel mai fericit pe care l-am avut vreodată. Am un om minunat în viața mea, cartea mea apare în curând și am difuzat situația EJ. Și am acest sentiment că mai multe lucruri bune vor veni în curând.

„Dr. Hale!"

Mă îndepărtez de Luke, vinovat pentru manifestarea mea de afecțiune într-un loc public. A fost cu totul neprofesionist. Deși Luke nu pare să-i pare deloc rău. Are un rânjet idiot pe față.

Când mă întorc, recunosc unul dintre pacienții mei. GW. Femeia care a fost mai întâi convinsă că poștașul ei încerca să o omoare, apoi farmacistul și, mai nou, fiul ei. Când sunt singur cu pacienții în cabinetul meu și le aud cele mai negre gânduri, uneori mă întreb cum reușesc să funcționeze în viața lor. Dar iată-o pe Gail, care arată foarte îmbrăcată într-un pulover roz atrăgător și pantaloni kaki, cu machiajul ei aplicat mai perfect decât al meu după ce Luke mi-a pătat rujul cu acel sărut. Mă întreb dacă și-a luat medicamentele.

„Bună, Gail." Îmi șterg buzele în mod conștient, ignorând senzația de arsură de pe față. „Mă bucur să te văd."

— O, dragă, murmură Gail. „Nu am vrut să te întrerup pe tine și pe domnul tău prieten. Tocmai m-am entuziasmat când te-am văzut."

„Este în regulă." Îmi trag de gulerul bluzei și mă uit la Luke, care mă privește nerăbdător. „Luke, aceasta este Gail, o pacientă a mea. Gail, el este Luke. Prietenul meu."

Luke zâmbește la descrierea „prietenului”, iar Gail pare amuzată și ea. Dar când am ajuns la treizeci de ani, termenul de iubit mi s-a părut ciudat pe buzele mele. La urma urmei, Luke nu este un *băiat* .

— Nu te-am văzut de puțin, Gail, spun eu, încercând să atenueze stinghereala. "Este totul în regulă?"

"Totul e minunat!" Gălcile îi tremură în timp ce zâmbește. „Am urmat sfatul tău și m-am așezat cu fiul meu și am avut o discuție minunată. M-a făcut să realizez câtă dreptate ai avut în privința gândurilor paranoice stupide pe care le aveam despre toată lumea. A schimbat complet lucrurile.” Ea mi-a radiat. „M-ai ajutat cu adevărat.”

Arată mult *mai* bine. Obișnuia să apară uneori la întâlnirile noastre ușor dezordonată de parfumul alcoolului care emana din ea – un fapt pe care am încercat cu blândețe să-l amintesc de câteva ori și ea râdea mereu și schimba subiectul. Dar astăzi, ea doar miroase a parfum. Liliac, cred.

„Mă bucur atât de mult că te descurci bine.” Telefonul meu bâzâie în interiorul poșetei mele. Un mesaj text. "A fost placerea mea."

Gail își îndreaptă atenția către Luke. „Prietenul tău de aici este un doctor minunat. Are o minte *atât de strălucitoare.”*

El îmi rânjește. "Știu."

În timp ce Gail continuă la nesfârșit, lăudându-mi virtuțile, mă plimb în geantă pentru a-mi recupera telefonul, pentru a mă asigura că nu primesc mesaje despre orice urgență pentru pacienții mei. Mă uit în jos la ecran și văd un mesaj de la un număr necunoscut.

Este un videoclip.

Nu trebuie să dau clic pe el ca să știu ce este. Îmi recunosc propria imagine chiar în afara acelui Jetta roșu. Am văzut acest videoclip de atâtea ori, îl văd în somn. Dar am crezut că a dispărut pentru totdeauna.

L-am trimis pe Luke să scape de acel videoclip de pe computerul lui EJ. Dar se pare că avea un alt exemplar ascuns undeva.

Ridic privirea către Luke și Gail, care încă vorbesc. Scriu în telefon cu degetele tremurânde:

Ce vrei?

Mă uit la ecran, așteptând răspunsul lui. Apar trei bule și îmi imaginez că degetul lui bate litere de pe telefon. În cele din urmă, pe ecran apar două cuvinte:

Vorbește în seara asta.

Tocmai am înrăutăţit lucrurile mult.

CAPITOLUL 39

ADRIENNE

După ce despachetăm cumpărăturile, îl trimit pe Luke înapoi în apartamentul lui, prefăcându-mă că doare capul. Nu-i spun despre videoclip. Dacă o fac, va fi furios pe mine. În primul rând, nu a vrut să o facă şi m-a avertizat că ar putea exista şi alte copii.

Şi cu siguranţă nu vreau să ştie că EJ vrea să mă cunoască în seara asta. Ar vrea să fie acolo. Şi chiar dacă la un anumit nivel, îmi doresc cu disperare să fie acolo, aceasta este mizeria mea. Trebuie să-mi dau seama singură.

Planul meu este să-i ofer bani. O *multime* de bani. Am venit cu o sumă care cred că va fi suficientă pentru a-l determina să mă lase în pace şi sunt dispus să ajung de două ori această sumă dacă trebuie. Sau chiar mai mult dacă pot să garantez cumva că va ieşi definitiv din viaţa mea.

Frigiderul meu este plin cu mâncare, dar nu am poftă de mâncare. În mod ironic, tot ce pot suporta la cină sunt câteva dintre sărăturile pe care le-am mâncat în prima seară, Luke a venit să mă ajute să instalez sistemul de securitate. Şi chiar şi acelea se învârte în burta mea.

Abia după nouă sună soneria.

Clopoţeii răsună în toată casa. Am stat pe canapeaua, mestecându-mi cea mai mare parte a unghiilor şi, la sunetul acelor clopoţei, vreau să regurgit toate sărăturile pe care le-am mâncat. Deodată, mi-aş fi dorit să-l fi rugat pe Luke să rămână. Nu vreau să fac asta singur.

Dar nu am de ales. EJ nu pleacă. Nu până când nu obţine ceea ce îşi doreşte.

Deschid aplicaţia pentru cameră de pe uşa mea şi îl văd stând acolo. Părul lui blond străluceşte în luminile verandei, iar mâinile îi sunt băgate în buzunare. Încerc să-i citesc expresia, dar unghiul camerei este greşit. Respir adânc şi mă forţesc să mă ridic. Mă îndrept spre uşă, ştergându-mi mâinile transpirate de pantaloni.

Desfac încet încuietorile. Deschid uşa şi iată-l. Stând pe veranda mea din faţă, cu un rânjet mare despicandu-i faţa. Sunt cuprins de nevoia bruscă de a-i scărpina ochii până când nu mai rămân decât două orbite goale. Îmi pun mâna dreaptă în pumn.

— Nu ai de gând să-mi ceri să intru, doctore?

Mă dau deoparte, permițând ușii să se deschidă. El intră în casa mea și stomacul meu se scufundă. M-am gândit că nu va trebui să-l mai văd niciodată. contasem pe asta.

„Nu arăți atât de bine, doctore", spune el. — Vii cu o răceală sau ceva?

"Ce vrei de la mine?" șuier la el.

Își dă capul pe spate și râde. „Te porți de parcă nu mă placi prea mult."

Ca toți narcisiștii, EJ poate fi incredibil de fermecător atunci când vrea să fie. Majoritatea oamenilor îl plac atunci când îl întâlnesc prima dată, dar toți în cele din urmă îl văd prin actul lui. Mi-a plăcut imediat. Am continuat ședințele noastre doar pentru că mama lui m-a implorat. Acum regret.

"Hai să terminăm cu asta." Îmi încrucișez brațele pe piept, încercând să nu văd cât de mult tremur. „Îți voi scrie un cec chiar acum. Cât de mult vrei?"

„Oh, nu mă mai preocupă banii." El flutură cu mâna. „Nu sunt sigur dacă ai auzit, dar părinții mei au fost într-o epavă groaznică de mașină luna trecută. Nu au supraviețuit." Trage o față exagerată de tristă. „Și eu sunt singurul lor moștenitor, așa că... știi."

Îmi îmbrățișez pieptul. Este exact ceea ce mi-a descris când își imagina moartea părinților săi. *Mama mea este un șofer groaznic. Într-una din aceste zile, va conduce cu tatăl meu în mașină și va intra direct într-un camion Mack și vor fi amândoi uciși.* Și acum s-a întâmplat.

Chiar dacă nu mi-a plăcut niciodată EJ, mereu am crezut că este inofensiv. Mi-e rușine că, chiar și ca psihiatru, l-am diagnosticat complet greșit, ceea ce poate să fi fost cea mai costisitoare greșeală pe care am făcut-o în cariera mea. Dar acum știu adevărul.

Omul este un psihopat.

"Ce vrei?" cronesc.

Zâmbetul care se joacă pe buzele lui EJ mă face să vreau să-l lovesc. „Oh, m-am gândit mult și mult la asta, doctore Hale."

Eu inghit. „Îți voi da o altă rețetă pentru oxicodonă. Încă una."

El pufnește. „Îmi pare rău, doctore. Asta nu o va mai face. Nu după rahatul pe care l-ai tras."

„Spune-mi doar ce vrei."

"Ce vreau?" El face un pas spre mine, iar eu mă dau înapoi, îmbrățișându-mă în continuare la piept. „ *Te* vreau , Adrienne."

Mă simt amețit. „Vrei să spui mai multe sesiuni?"

„Spune-i cum vrei." Mai face un pas spre mine, acel zâmbet încă întinzându-și buzele grotesc. „Vreau să te dezbraci goală și să mă lași să fac orice vreau să-ți fac. *Orice* ."

Mi se clătina genunchii. "Nu. Indiscutabil."

„Nu exclude asta atât de repede.” Întinde mâna să mă atingă și eu mă smucim. „S-ar putea să-ți placă – sigur că o voi face. Pun pariu că te-ai săturat de acel iubit tocilar al tău. Pun pariu că e groaznic în pat.”

„Ieși din casa mea”, mârâi eu la el. „Ieși afară sau chem poliția.”

Își arcuiește o sprânceană. „Ești sigur că vrei să faci asta?”

"Da." îmi scot bărbia. „Dacă simți că trebuie să mă distrugi cu acel videoclip, continuă. Nu mai merg de acord cu asta. Nu voi juca jocurile tale.”

„Oh, Adrienne”, oftă el. „Din păcate, nu mai este vorba doar despre tine.”

Își scoate telefonul din buzunar. Mă uit la el în timp ce el lovește ecranul. După o secundă, îmi întinde telefonul. Eu dau din cap.

"Ia-l." Îmi împinge telefonul în piept. „O să vrei să vezi asta. Iți promit."

Oh Doamne. Ce se întâmplă?

Mâinile îmi tremură atât de tare încât aproape că scap telefonul. Mă uit în jos la ecran, unde rulează un videoclip. Dar acesta nu este un videoclip cu mine în parcare. Este un videoclip diferit.

Este o imagine a exteriorului casei lui EJ. După o secundă, apare o figură familiară. Este Luke. Își sapă în buzunar, scoate cheile și descuie ușa din față. Videoclipul trece apoi în interiorul casei. Luke — căutând prin camere, căutând laptopul. Folosind un deschizător de scrisori pentru a deschide încuietoarea unui sertar de birou, apoi scoateți laptopul. Stai la laptop pentru a începe procesul de spargere în computerul lui EJ.

Totul este acolo în video.

„Acest lucru nu ar fi prea bun pentru cariera iubitului tău, nu-i așa?”

o să fiu bolnav. Mă aplec în față și am voma, dar nu am suficient în stomac. EJ se uită amuzat, apoi izbucnește în râs. „Băiete, chiar nu ești prea încântat să te întâlnești cu mine, nu?”

„Te rog să nu-i faci asta”, icnesc eu.

„E vina ta. Tu ești cel care l-a târât în ea.” El dă din cap. „Asta este ceea ce mi-am dorit cu adevărat tot timpul. Din momentul în care am intrat prima oară în biroul tău și te-am văzut în costumul ăla sexy, arătând atât de strâmt, cu părul prins pe spate. Comportându-te de parcă ai fi știut totul, mai mult decât oricine altcineva – mai mult decât mine, oricum. Și mereu am avut o chestie pentru roșcate.” Se uită cu atenție la telefonul încă în mână. „Dar primul videoclip nu a fost suficient. Știam că n-o să mergi. Nu decât dacă aveam ceva mai mare. Deci... mulțumesc pentru asta.”

„Te rog”, șoptesc eu. „Îți dau orice altceva. Pastile, bani…”

„Am un tip care să-mi ia pastile acum.” Îmi smulge telefonul din mână. "Tot ce vreau esti tu."

Eu doar dau din cap.

"Ce sa-ti spun." Își bagă telefonul înapoi în buzunar. „De ce nu te gândești la asta câteva zile? Gândiți-vă dacă a evita o noapte de plăcere cu mine merită să vă distrugeți amândoi."

„Nu mă voi răzgândi", șoptesc eu.

Își înclină capul. „Nu sunt atât de sigur de asta."

Cu aceste cuvinte, se întoarce pe călcâie și iese din casa mea. Ușa se închide trântind în urma lui și abia atunci mă afund pe canapea, cu tot corpul tremurând.

Ce urmeaza sa fac?

CAPITOLUL 40

TRICIA

Ziua de azi

„Nu te mișca”, spune Ethan.

Se năpustește în bucătărie, iar eu îmi întins gâtul exact la timp să-l văd trăgând un cuțit din blocul de cuțite. El caută cel mai mare cuțit pe care îl poate găsi, care se dovedește a fi un fel de cuțit de sculptat care arată aproximativ opt inci lungime. Strălucește în lumina de deasupra bucătăriei și de aici arată destul de înfricoșător. Apoi, din nou, nu știm ce împachetează intrusul. Dacă intrusul are o armă, cuțitul nu ne va ajuta prea mult.

Mi-a spus să nu mă mișc, dar nu am cum să stau aici pe canapea în timp ce soțul meu este posibil să fie împușcat. Îmi smulg picioarele din vasul cu apă caldă și alerg după el, lăsând o dâră de bălți în urma mea.

Ethan ajunge la ușa biroului cu o secundă înaintea mea. Ochii i se umflă la orice vede în cameră, iar degetele se albesc pe mânerul cuțitului. „Îngheață”, îl aud spunând. "Mainile sus!"

Mă uit în birou peste umărul lui. Chiar dacă mă așteptam la un anumit nivel, sunt șocat să văd un bărbat stând în mijlocul camerei, cu mâinile tremurătoare ridicate în aer. Are părul întunecat zdrobit, are mare nevoie de o tunsoare și o barbă de câteva săptămâni pe față. Poartă o pereche de blugi uzați și un hanorac cu o gaură în mânecă. Arată într-un fel ca un vagabond, doar că poartă ochelari de vedere, care par ciudat de deplasați.

"Cine ești tu?" Ethan șuieră.

„Eu...” Vocea bărbatului trosnește de parcă nu ar fi vorbit de mult. „Eu…”

" *Cine ești tu?* "

„Aveam nevoie doar de un loc unde să stau peste noapte”, spune el cu o voce stricată. „Nu am unde să locuiesc și eu... nu știam că va fi cineva aici.”

Ethan și străinul se privesc unul pe celălalt cu expresii precaute pe fețele lor. Dar mă simt mai bine. Este ceea ce bănuisem. Un drifter stă ghemuit în casă pentru că a crezut că e goală. Și nu pare să fie înarmat sau beat sau înnebunit. Și, deși este mai înalt decât Ethan, nu pare deosebit de musculos sau de înfricoșător – este subțire ca un băț, ca și cum n-ar fi mâncat decent de ani de zile.

Dar e ceva în vocea lui. Ceva ciudat de familiar.

"Îmi pare rău." Bărbatul își îndepărtează o flegmă care sună urât din gât. „A fost foarte frig afară, așa că... Oricum, îmi pare rău că am intrat aici. Eu... voi pleca."

Pentru o clipă, simt un val de simpatie. Nu poate fi ușor să fii fără adăpost în mijlocul iernii. O parte din mine vrea să insiste să rămână în loc să-l arunce în frig. Dar o altă parte din mine simte că e ceva neplăcut în povestea lui.

Ethan pare că gândește același lucru. Strânsoarea lui pe cuțitul de sculptat nu s-a mai ușurat deloc. — Atunci ce faci în biroul ăsta?

El face un punct excelent. Dacă omul ăsta stătea ghemuit aici, de ce nu ar rămâne ascuns? De ce pândea într-un loc unde putea fi găsit cu ușurință? Și apoi observ cât de aproape este de deschiderea compartimentului de pe podea, care acum este, din fericire, închis. Mă simt ce a fost accidentul pe care l-am auzit:

Era zgomotul compartimentului care se închidea trântind.

„Eu... am vrut să văd despre ce este toată agitația", se bâlbâie bărbatul.

Poate că asta ar putea explica de ce era în birou. Dar nu explică de ce portretul lui Adrienne Hale s-a materializat înapoi pe perete în miezul nopții de aseară. Un singur lucru explică asta.

„Tu ești Luke", spun eu. „Ești iubitul lui Adrienne Hale."

CAPITOLUL 41

ADRIENNE

Inainte de

Luke ne-a gătit cina în seara asta. Este pui marsala. Felii de piept de pui fierte în sos de vin Marsala, unt şi usturoi. Miroase incredibil, dar nu am luat nicio guşcătură. Mi-am petrecut ultimele cincisprezece minute împingându-l în farfurie, prefăcându-mă că mănânc, deşi nu am poftă de mâncare.

„Este puiul tău prea gătit?" Luke îşi întinde gâtul să se uite la bucăţica pe care am tăiat-o. „Al meu este perfect, dar al tău a fost puţin mai subţire. Este prea uscat?"

"Deloc." Forţez un zâmbet. "Este delicios. Într-adevăr."

„Atunci cum de abia ai mâncat din ea?" Se încruntă. „Te simţi rău? Este o migrenă?"

Au trecut două zile de când EJ mi-a spus ce vrea să fac. Nu l-am lăsat pe Luke să vină din nou aseară, plângându-mă că încă mă deranjează capul. Dar nu l-am putut amâna pentru totdeauna, aşa că iată-l.

Încerc să-mi scot EJ din cap, dar nu pot. Tot ce mă pot gândi este cum ne va distruge EJ pe amândoi dacă nu fac ce vrea el. Dar cum pot? Gândul de a-l lăsa pe acel bărbat să mă atingă mă îmbolnăveşte fizic. Ca să nu mai spun de faptul că nici măcar nu pot să mă gândesc să fiu cu cineva în afară de Luke. Cu câteva zile în urmă, mă gândeam că ar putea fi persoana cu care îmi voi petrece restul vieţii...

Nu m-am gândit la nimic altceva în afară de dilema mea în ultimele două zile. Şi am ajuns la concluzia că există o singură soluţie la această problemă.

Îmi întind furculiţa, îmi împing farfuria şi mă uit peste masă la Luke. Îşi împinge ochelarii în sus, cu o expresie curioasă pe faţă. Îmi încrucişez mâinile în faţa mea pe masă.

„Avem o problemă", spun eu.

El dă din cap gânditor. „Nu vrei să mă mut."

Doamne, asta crede el? „Luke..."

„Este în regulă", spune el repede. „Ştiu că este rapid. Înţeleg. Nu am vrut să te împing. Adică, mi-ar plăcea să trăiesc cu tine, dar sunt bine dacă vrei să aştepţi."

Îmi frânge inima, pentru că tot ce vreau este să trăiesc cu acest bărbat. Să-mi petrec viața cu el. Nu m-am simțit niciodată așa până acum – nu mi-am imaginat niciodată că o voi face vreodată – și mă ucide faptul că un monstru răzbunător distruge singura relație din viața mea care a contat vreodată pentru mine. „Luke..."

Întinde mâna peste masă și îmi apucă una dintre mâini, smulgându-le. — Trebuie să-ți spun, Adrienne. După ce a murit Darcy, sincer nu mi-am putut imagina să mă îndrăgostesc de altcineva vreodată. Și apoi te-am cunoscut și... am știut imediat." Îmi strânge mâna. „După cum am spus, dacă vrei să o iei mai încet, e în regulă. Voi aștepta atâta timp cât va trebui."

Mi se umplu ochii de lacrimi. „Nu este deloc asta. Vreau să te muți și tu. Dar…"

Sprânceana i se încrețește. "Dar ce?"

„Există o altă copie a videoclipului", am spus eu.

Pentru o secundă, este atât de liniștit încât poți auzi zâmbetul aerului condiționat. Maxilarul lui Luke se strânge în timp ce absoarbe această informație. "Ce?"

— Trebuie să fi avut o altă copie salvată undeva. Îmi muşc buza inferioară. „Mi-a trimis-o. Și... e destul de supărat."

Luke își smulge mâna de pe a mea, afecțiunea dispărându-i de pe față. „Ei bine, ți-am spus că este o posibilitate. Tot ce puteam face a fost să scăpăm de copia de pe computerul lui și de pe telefon."

Nu asta a fost tot ce a făcut Luke. Mi-a spus că nu a căutat alte copii, dar a făcut-o. L-am văzut căutând prin sertarele biroului din înregistrarea pe care mi-a arătat-o EJ.

„Oricum", spun eu, „își face din nou cereri. Mă șantajează." Nu mă pot decide să-i spun lui Luke ce vrea. Este umilitor. Lasă-l să creadă că sunt doar bani. „Nu se va opri niciodată."

El oftă. „Da. Eu... nu știu ce să spun. Nu cred că ar trebui să cedezi în fața lui."

„Videoclipul acela m-ar distruge."

„ *El* te distruge. El îți controlează viața. Nu-l poți lăsa să-ți facă asta."

trag aer în piept. "Știu. Ai dreptate. O să țină asta peste mine pentru totdeauna. Atâta timp cât este în viață…"

Am lăsat această ultimă declarație să stea acolo. Fața lui Luke se înnebunește de confuzie. „Ce... ce spui, Adrienne?"

"Cred că știi."

„Vrei să spui…?" El dă din cap. „Uite, trebuie să-l lași să publice videoclipul dacă dorește. Acceptați consecințele."

„Deci ar trebui să-l las să-mi distrugă viața?”

„Nu... Adică, nu cred că acel videoclip îți va distruge viața.” Se schimbă pe scaun. „Îl poți învârti.”

"Nu. Nu pot."

Se strâmbă. „Nu știu ce să spun. Nu ai de ales. Nu există alternativă.”

„Mai este un lucru.” Îmi îndrept umerii, știind că am ajuns la momentul fără întoarcere. „Are un alt videoclip.”

Genele lungi îi flutură. "O alta…?"

„Un videoclip cu tine.”

"De *mine* ?"

„Are o înregistrare în care ai intrat în casa lui și i-ai spart laptopul.” Cuvintele ies în grabă. Vreau să termin cu asta. „Arată chiar că intri în biroul lui cu un deschizător de scrisori.”

Culoarea se scurge încet de pe fața lui Luke. "Sfânt…"

„Îmi pare atât de rău, Luke.”

„ *Îmi pare rău* ?” Culoarea care îi părăsise fața apare acum în două pete pe obraji. „ Ți *-am spus* că nu vreau să fac asta. Ți- am *spus* că a fost un lucru greșit. Am spus că am putea avea multe probleme. Nu am spus asta?”

— Da, spun eu cu o voce mică.

Își lasă capul în mâini și își masează tâmplele. "Necrezut. Acest lucru este atât de incredibil.”

"Știu. Îmi pare atât de rău." Îmi schimb scaunul în jurul mesei pentru a fi mai aproape de el. „Acest tip este o persoană groaznică. Urăsc că ne face asta.”

Luke mormăie ca răspuns.

îmi las vocea jos. „Dacă am scăpat de el...”

Urmăresc expresia lui Luke. Va merge pentru ea? În experimentul de la Milgram, mai mult de jumătate dintre subiecți au administrat șocul electric de 450 V - o doză de electricitate care s-ar fi dovedit fatală dacă ar fi fost reală. Nu au vrut s-o facă, dar au făcut-o. Totul pentru că li s-a spus să o facă.

Își ridică fața din mâini. „Nu știu ce sugerezi.”

„Cred că faci.” fac o pauză semnificativă. — Este singura noastră alegere, Luke.

"Nu este. Chiar nu este.”

„Atâta timp cât este în viață, el va ține asta asupra noastră”, spun eu. „Nu vrei asta, nu? Există o singură modalitate de a ne asigura că nu ne poate distruge.”

"Nu. În nici un caz."

"Gandeste-te la asta. Ce altceva putem face?”

Luke pare bolnav. "Te rog oprește."

„Este singura noastră alegere.”

Își lovește palmele de masă atât de tare încât toate felurile de mâncare se scutură. — Nu omor pe nimeni, Adrienne, bine?

tresari pe scaunul meu. Mă întâlnesc cu Luke de patru luni și nu l-am auzit niciodată ridicând vocea așa. Nu cred că l-am văzut vreodată atât de supărat, dar nu pot spune că nu are dreptul să fie.

Își împinge scaunul înapoi, cu picioarele zgâriind podeaua. Fața lui este roșu aprins și are un vas de sânge bombat în tâmplă. Nici măcar nu se va uita la mine. „Trebuie să plec de aici.”

„Luke...”

Încerc să mă întind după el, dar el mă scutură brusc. Se îndreaptă spre ușa mea de la intrare și toată casa tremură când o trântește. Fug spre ușă tocmai la timp ca să aud motorul mașinii lui turandu-se. Deschid ușa și văd grinzile cozii lui dispărând în depărtare.

Asta este. Ar putea să mă ierte că i-am cerut să spargă computerul lui EJ, dar nu mă va ierta pentru asta. L-am văzut în ochii lui — l-am împins prea departe. Nu sunt sigur că îl voi mai vedea vreodată. Nici măcar nu-l pot învinovăți.

L-am pierdut. Primul tip pe care l-am iubit vreodată și am dat peste cap totul.

Îmi închid ușa din față și mă sprijin pe spate de ea. Mi-am lăsat lacrimile să curgă pe față, blestemând momentul în care am pus ochii pe EJ. Ar fi trebuit să-i spun mamei lui că nu. Știam că el are probleme. Am știut din clipa în care l-am văzut.

Mi-am distrus relația cu Luke, dar nu-l voi lăsa să fie o victimă a acestui monstru. Am de gând să mă ocup de această problemă. Și o să mă ocup eu de asta.

CAPITOLUL 42

TRICIA

Ziua de azi

Un mincinos mai priceput ar fi putut să nege. Dar acest om nu este un mincinos priceput. Îmi dau seama după cum se adâncesc cutele de pe față și ce puțină culoare avea în obraji dispare complet. Am lovit cuiul pe cap. Omul acesta este aceeași persoană pe care am auzit-o pe bandă. Cel care a vrut să o sărute pe Adrienne Hale.

„Tu ești iubitul?" Ethan scutură cuțitul în pumn. „Tu ești cel care a ucis acel psihiatru?"

Bărbatul, Luke, dă din cap cu putere. „Nu, eu... Adică, da, bine, Adrienne era prietena mea. Dar nu am ucis-o. Am *iubit*- o. N-aș fi niciodată…"

Ethan își mijește ochii. „Așa că spune-mi ce cauți aici."

Își freacă mâinile de blugii albaștri. „Asta am spus. Nu am unde să merg și această casă era goală, așa că am stat aici."

„De ce nu ai unde să mergi?"

„Pentru că viața mea a mers la rahat după ce ziarele m-au numit ucigaș." El își ridică ochii — nu mi-am dat seama cât de injectați de sânge arată. „Mi-au târât numele prin noroi. Peste *nimic* . Nu am ucis-o. Dar compania mea mi-a dat drumul și nu am găsit nimic altceva. Și nici familia mea nu m-ar ajuta. Chiar și ei au crezut că eu... Vocea i se rupe. „Deci sunt șomer și am frânt. Asta e povestea mea."

Ethan se uită la celălalt bărbat, cu buzele încruntate. "Eu nu te cred."

Luke își lasă brațele în jos. „Nu mă crezi? Ce crezi că eu..."

„ *Mâinile sus în aer* ."

Luke îngheață în mijlocul unei propoziții. E ceva în vocea lui Ethan și își ridică repede mâinile în aer. "Amenda. Îmi pare rău. Dar îți spun adevărul."

„Sau poate..." O venă pulsa în tâmpla lui Ethan. „Poate că ai venit aici aseară cu un scop. Poate când ai aflat că casa a fost scoasă la vânzare, ai știut că trebuie să scapi de cadavrul lui Adrienne Hale înainte ca cineva să-l găsească."

Maxilarul lui Luke se deschide. "Ce? Nu. Nu aveam idee că...

„Și când am ieșit din casă”, continuă Ethan, „ai sperat că poți scăpa rapid de cadavru înainte să ne întoarcem.”

Luke pare aproape bolnav. "Nu. Asta nu e... uite, nici măcar nu știam că cadavrul este aici.”

"Da, sigur."

"Nu eu am!" Luke începe să-și coboare mâinile, dar la expresia feței lui Ethan, le ridică mai sus. "N-am avut nici o idee. Dar când am auzit strigătele, m-am gândit că trebuie să văd. Adrienne... Tocmai a dispărut. Trebuia să ne vedem în noaptea aceea. Eu nu... Ea nu ar fi plecat. Ea nu era așa.” Se uită în jos la podea, trăsăturile lui răsucindu-se de angoasă. "Am iubit-o. Și nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea.”

Lacrimile îmi curg în ochi. Spune adevărul – asta sau abilitățile sale de actorie s-au îmbunătățit semnificativ în ultimele zece minute. Dar chipul soțului meu rămâne impasibil. "Rahat. Nu cred o vorbă din asta.”

— Ethan, spun eu. „Îl cred.”

"Într-adevăr?" Vocea îi picură de condescendență. Aceasta este partea soțului meu pe care am văzut-o doar de câteva ori și nu-mi place în mod deosebit. „Așa că spunem că ne îndrăznim minciunile lui. Atunci ce? Îl lăsăm să rătăcească prin casă și să avem încredere că este un tip atât de drăguț, încât nu ne va ucide în timp ce dormim?”

Are rost. Cred că Luke este inofensiv. Dar sunt dispus să-mi pariez viața pe asta?

Nu, nu sunt.

"Deci ce ar trebui sa facem?" Întreb.

Ochii lui Ethan trec peste bărbatul care stă în fața noastră. „Îl legăm.”

Luke se împiedică înapoi la această revelație în timp ce panica îi umple ochii. Mă întreb dacă se gândește să încerce să scape. Nu cred că ar putea. Ethan are cuțitul și chiar dacă nu ar exista un cuțit, Ethan l-ar putea lua pe Luke într-o luptă. Soțul meu se antrenează. Are armele mari, pe care le poți vedea uitându-se sub mânecile acelui tricou de la Yankees.

„Există bandă adezivă în birou”, îmi amintesc. „Vrei să-l iau?” Nu vreau ca Ethan să cerceteze biroul și să găsească casetele.

"Da." Ethan scutură cuțitul către Luke. „Întinde-te pe canapea. *Acum* .”

Un fior îmi trece pe coloana vertebrală la felul în care soțul meu preia această situație. Nu mi-am imaginat niciodată cum va reacționa Ethan într-o situație de mare intensitate ca aceasta. Sunt impresionat.

Luke poate spune că Ethan nu se încurcă. Se poticnește cu bunăvoință spre canapea și se întinde pe spate. Iau banda adezivă din sertar și încep prin a-i lega picioarele. Îi înfășoară banda adezivă în jurul gleznelor, chiar deasupra

vechilor lui adidasi Nike, care arată de parcă erau cândva albi şi acum sunt o nuanţă mocioasă de gri.

„Acum întinde-ţi braţele”, îl răstește Ethan.

Ochii lui Luke se umplu de groază. „Te rog să nu faci asta.”

" *Ţine mâinile întinse* ." Ethan dă din cap în direcţia mea. — Tricia, asigură-te că e suficient de strâns încât să nu poată ieşi.

Mă ghemuiesc lângă Luke în timp ce îi leg mâinile împreună cu banda adezivă. Risc să arunc o privire la chipul lui şi, pentru o fracţiune de secundă, privirile ni se întâlnesc. Clătinarea capului este abia perceptibilă. *Te rog nu face asta.*

Privesc în altă parte. Nu am de ales. Ethan are dreptate — nu-l putem lăsa să rătăcească prin casă cât suntem prinşi aici.

Pot să respir mai uşor odată ce Luke este legat pe canapea. Nu vor mai fi accidente misterioase prin casă. Nu va trebui să-mi fac griji că cineva va coborî din pod să ne ucidă.

"Ce vei face acum?" întreabă Luke. Chiar dacă stă întins, arată incredibil de inconfortabil – aşa cum ţi-ai imagina că ar fi cineva cu încheieturile şi gleznele lipite împreună. Se zvârcoleşte, încercând să-şi ajusteze poziţia, dar îi este greu.

„Nu e treaba ta,” replică Ethan. „Hai, Tricia. Să mergem."

Îl urmăresc pe Ethan din birou, iar el închide uşa în urma noastră. Abia când uşa este închisă scapă braţul care ţine cuţitul, pe care îl aşează pe un raft de cărţi din apropiere. Toată tensiunea pare să se scurgă dintr-o dată din corpul lui.

„Trebuie să plecăm de aici”, spune el. „Ca, în seara asta. Nu vreau să aştept până dimineaţă. Nu vreau să dorm sub acelaşi acoperiş cu tipul ăla.”

"Nici eu." Gândul unui bărbat legat împotriva voinţei lui în camera de sub noi este foarte neliniştitor. Nu voi putea niciodată să dorm. „Dar ce putem face?”

„Pot merge după ajutor.”

Stomacul meu se scufundă. "Ethan, nu..."

"Ascultă-mă." El ridică un deget. „Este doar aproximativ o milă pentru a ajunge la drumul principal. Pot merge atât de departe, apoi pot semnala o maşină pentru ajutor. Sau, de fapt, s-ar putea să am o recepţie telefonică acolo. S-ar putea să nu trebuiască nici măcar să merg până la drumul principal dacă îmi pot face telefonul să funcţioneze.”

Privesc cu îndoială pe una dintre ferestrele cu imagini. E *multă* zăpadă acolo. Mai mult, s-a făcut foarte întuneric în ultima oră. Întuneric beznă. Nu

există lumini stradale sau lumini de la casele din apropiere sau orice fel de iluminat oriunde în afara sediului. Dacă se pierde?

Dacă moare înghețat?

Îl apuc de brațul lui Ethan, înfigându-mi unghiile în pielea lui. „Te rog să nu mergi."

„Voi fi bine", mă asigură el cu încrederea pe care nu o simt. „Am o haină caldă și o pereche bună de cizme. Pun pariu că îmi va lua doar o jumătate de oră să ajung la drumul principal.

— Și pur și simplu m-ai lăsa aici? Mi se ridică un nod în gât. "Cu *el* ?"

„El este cuprins. Pentru acum."

Dau din cap, dar deja văd în ochii lui Ethan cât de hotărât este. Nu am cum să-l pot convinge să nu facă asta.

„Mă întorc într-o oră – două, top", spune el. "Iți promit."

Îmi pun palma pe abdomen. Este încă plat – încă nu există semne de umflătură. În lunile următoare, va crește din ce în ce mai mare odată cu viața pe care am făcut-o să înflorească în mine. Oricât de entuziasmat sunt de această călătorie, nu vreau să o fac singur. Nu-mi pot imagina viața fără Ethan.

„Te rog să fii atent", murmur eu.

„Nu-ți face griji", spune el. „Mă întorc într-o oră."

Se aplecă să mă sărute și, în timp ce îi simt respirația fierbinte, rostesc o rugăciune tăcută. Te rog să nu lași ca asta să fie ultima dată când îl văd. Mă voi învinovăți întotdeauna dacă i se întâmplă ceva.

„Nu intrați în cameră din niciun motiv." Vocea lui Ethan este severă. "Indiferent de situatie. Bine, Tricia?"

„Bine", sunt de acord.

„Este legat. Singurul mod în care te poate răni este dacă îi scoți banda de pe încheieturi și glezne."

"Știu."

Un fulger de îndoială trece peste chipul lui Ethan, dar apoi clătină din cap. „Bine, ne vedem curând."

Începe să treacă pe lângă mine, dar apoi încremeni în pași. Ceva i-a atras atenția. Ceva lângă casa scării.

Îmi întorc capul, urmărindu-i privirea. Atunci văd la ce se uită. Este biblioteca de lângă scări. Cel care ascundea camera ascunsă.

Și acum e întredeschisă.

CAPITOLUL 43

Vreau să fac ceva pentru a încerca să-l distrag pe Ethan de la camera ascunsă, dar ochii lui sunt concentraţi asupra ei ca un fascicul laser.

"Ce este *asta* ?" el spune.

„Eu... nu ştiu. Probabil doar un dulap."

Dar nu mă ascultă. Se îndreaptă cu paşi mari spre bibliotecă în timp ce inima mea sărită în piept. Cum am putut să fiu atât de prost încât să-l las deschis? Eram sigur că l-am închis ultima dată când am intrat să iau nişte casete, dar am observat că zăvorul nu se prinde întotdeauna. Trebuie să se fi deschis din nou după ce l-am închis.

Şi într-o clipită, Ethan deschide uşa. Cel puţin am stins lumina, ceea ce îl întârzie cu cinci secunde în timp ce bâjbâie după cablu. Când în sfârşit o găseşte şi camera se luminează, aud inhalarea ascuţită a respiraţiei lui. "Ce…?"

Stau la intrarea în cameră, strângându-mi mâinile. Vreau să mă prefac că nu ştiu nimic despre asta, dar el va vedea prin mine.

Ethan alege o bandă de pe un raft. El examinează scrisul de pe coloană. „Ea şi-a înregistrat toate interviurile cu pacienţii…"

„Da..." spun eu.

„Trebuie să fie mii de astea..." Ochii lui trec peste rafturile şi rafturile pline de benzi. „Când ai găsit locul ăsta?"

Obrajii mei simt ca ar fi în flăcări. „Hm…"

„Tricia…"

"Ieri. L-am găsit ieri."

„Şi nu mi-ai spus?"

Evident nu. „Păreai ocupat cu munca. Nu credeam că ţi-ar păsa."

— E o grămadă de prostii şi ştii asta, Tricia. Roşu aprins i se strecoară pe faţă de la gât. „Ai ascultat aceste casete?"

„Nu", răspund eu repede.

El ridică din sprâncene. — Ce zici dacă îmi spui adevărul de data asta?

„Poate câteva…"

„ *Nu minţi* ." Vocea lui este ascuţită acum, nu tocmai ţipând, ci doar pe un pas. Există o sclipire în ochii lui care mă face să fac un pas înapoi. „Ai ascultat aceste casete?"

„Nu atât de multe. Poate cinci sau şase."

încă mint. Am ascultat mult mai multe casete decât atât. Dacă Ethan se întorcea în biroul doctorului Hale și se uita în sertarul biroului ei, ar vedea mai multe benzi decât atât. Îmi asum riscul să nu facă asta.

„Nu mai asculta casete”, spune el cu o voce care nu seamănă cu bărbatul cu care m-am căsătorit. „Promite-mi că nu vei face”.

— Îți promit, icnesc.

El stă acolo o clipă, studiindu-mi chipul. Încerc să nu mă zvârcolesc sub privirea lui. Este încă o amintire că îl cunosc pe acest bărbat doar de puțin peste un an. Sunt atât de multe pe care încă nu știu despre el, deși m-am angajat să-mi petrec viața cu el și am copilul lui care crește în mine. Nu vrea să-mi împărtășească trecutul și ori de câte ori îl aduc în discuție, se închide.

Eu sunt sotia lui. Ar trebui să se simtă confortabil să-mi spună orice. Este supărător că simte că sunt lucruri pe care nu mi le poate spune. Asta trebuie schimbat. Poate nu în acest moment, dar totul trebuie să fie așezat pe masă. *Curând* . Dacă întemeiem o familie împreună, nu pot exista secrete.

Ethan își smulge în cele din urmă ochii de pe fața mea. Se întoarce și închide ușa camerei ascunse. Aud pocnetul când se închide. Când se întoarce să mă privească, culoarea feței lui a revenit la normal.

„Ies acum să încerc să găsesc ajutor”, spune el. „Mă întorc curând, bine?”

Dau din cap, nu vreau să plece, deși îmi dau seama că trebuie să fie așa.

Întinde mâna și mă apucă de braț suficient de tare încât să mă doară. Dar nu suficient pentru a lăsa în urmă vânătăi. „Nu mai intra în camera aceea.”

"Nu voi..."

"Sunt serios." Strânsoarea lui se strânge. „Aceasta sunt informații private despre pacient. Am putea avea multe probleme pentru a-l asculta. Ar trebui să o predăm poliției.”

"Da, desigur." Dar există ceva în ochii lui care îmi spune că nu acesta este motivul pentru care nu vrea să ascult casetele alea. El nu este pe deplin sincer cu mine.

Își trece limba peste buze. „Cum l-ai deschis, oricum?

" *Strălucirea* . Aveam de gând să o citesc, dar a descuiat ușa când am încercat să o deschid.

Se gândește la asta pentru o clipă, apoi dă din cap. Își scoate căciula neagră din buzunarul hainei și o împinge pe părul auriu. Se îmbracă cu cizmele negre și trece cu picioarele pe sufragerie în drum spre ușa din față. Îmi aruncă o ultimă privire înainte să trântească ușa în urma lui.

Zgomotul ușii care se trântește răsună prin sufrageria gigantică. Timp de un minut după ce a plecat, stau acolo. Încerc să-mi dau seama următoarea mișcare.

Ethan știe despre camera ascunsă cu casetele în ea. Nu știu dacă își va respecta promisiunea de a spune poliției despre asta, dar dacă există vreo șansă, trebuie să pun înapoi toate casetele pe care le-am scos din cameră. Nu vreau să fiu acuzat că am manipulat dovezi.

Există o singură problemă:

Dacă vreau casetele alea înapoi, trebuie să mă întorc în biroul doctorului Hale.

CAPITOLUL 44

Aceasta nu este mare lucru. Tot ce trebuie să fac este să intru în birou, să scot benzile de pe birou și să le pun în buzunarul hainei, apoi să ies din cameră.

Nu trebuie să vorbesc cu Luke. Nu trebuie să interacționez cu el. E legat — nu are cum să mă rănească.

Urăsc ideea de a face asta cât timp Ethan este plecat. Și nu e ca și cum ar fi sus sau așa ceva. Nici măcar nu e în casă. Nu este contactat prin telefon. Dacă Luke încearcă să mă atace, vom fi doar el și eu în casă.

Dar nu mă va ataca. Am folosit o mulțime de bandă adezivă. Probabil că este exact ca atunci când l-am părăsit. Întins pe canapea, neputincios. Mi-aș paria viața pe asta.

Și abia aștept să se întoarcă Ethan. Dacă se întoarce cu poliția? Am senzația că nu o va face, dar dacă o face, sunt înnebunit.

Mă apropii de ușa biroului. Îmi apăs urechea de ea, ascultând orice sunet de rău augur. Nu aud nimic. Dar asta nu înseamnă neapărat nimic.

Ethan a lăsat acel cuțit pe una dintre rafturi. Dezbat aducându-l cu mine în cameră, dar apoi decid împotriva. Luke este legat. Ar trebui să fiu bine.

Îmi pun mâna pe clanța ușii, prea pui ca să o învârt. Număr până la trei, respir adânc și răsucesc butonul. Apoi împing ușa.

Camera este în mare parte așa cum am lăsat-o. Compartimentul de pe podea este încă închis. Canapeaua este încă oblică în cealaltă parte a camerei. Și Luke este încă pe canapea, cu încheieturile și gleznele legate cu bandă adezivă. Singura diferență este că a reușit să treacă într-o poziție șezând.

Mă face neliniștit. Dacă ar putea să treacă de la mințit la șezut, atunci ar putea trece de la așezat la stat în picioare. Si apoi, ce? Ethan a avut dreptate să meargă după ajutor. Nu mă simt confortabil să petrec noaptea cu acest om sub același acoperiș.

Luke ridică capul când intru în cameră. Se uită la mine cu acei ochi injectați de sânge, cu cercuri purpurii adânci dedesubt.

— Trebuie doar să iau ceva, mormăi eu. Nu știu sigur de ce am simțit nevoia să-i ofer o explicație.

„Nu voi sta în cale”, spune el.

eu mormăiesc ca răspuns.

Amenajarea camerei este incomodă. După cum a fost mutată canapeaua, trebuie să trec pe lângă Luke pentru a ajunge la birou. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea, privindu-mă în timp ce mă apropii de el.

„Numele tău este Tricia, nu?” el spune.

Nu fac contact vizual și nu răspund la întrebarea lui.

— Ascultă, Tricia. Își drese glasul trosnitor. „Degetele încep să-mi furnică. Nu știu dacă ai putea să-mi faci o favoare și să slăbești puțin banda?

pufnesc. „Trebuie să crezi că sunt cea mai proastă persoană de pe planetă.”

În ciuda tuturor lucrurilor, Luke lasă să chicoti puțin. "Merita o incercare."

Mă uit în direcția lui și o parte a buzelor lui este trasă în sus într-un zâmbet deformat. Nu este la fel de chipeș ca soțul meu, dar am putut vedea cât de drăguț ar fi dacă s-ar bărbieri și s-ar tuns – și ar face un duș lung. Pentru o secundă, văd o privire pe Luke care era pe caseta pe care am ascultat-o. Cel de care s-a îndrăgostit dr. Adrienne Hale.

Dacă nu ar fi făcut-o. Poate totul ar fi fost diferit.

Trec pe lângă el ca să ajung la birou. Deschid sertarul unde am ascuns benzile și, desigur, sunt încă acolo. Vreau să le bag în buzunarul hainei, dar Luke se uită la mine, abia clipind. El nu va privi în altă parte.

„Este ceva de spus?” ma repez la el.

"Defapt da."

Îmi încrucișez brațele pe piept. „Nu scot banda adezivă. Nu te obosi să întrebi. Vei sta chiar acolo până când poliția va ajunge aici și poți explica cum a intrat cadavrul lui Adrienne Hale sub podeaua biroului ei.

„Da, asta e treaba.” Luke se lasă pe spate de canapea. „Nu cred... Adică, sunt destul de sigur că nu e Adrienne sub podea.”

eu inghet. "Ce?"

"M-ai auzit."

Nu știe despre ce vorbește. Doar încearcă să mă sperie. Știe că suntem doar noi doi în casă și încearcă să mă manipuleze. Asta este. Nici nu ar trebui să mă angajez cu el.

„Am crezut că a fost ea la început”, spune el. „Vreau să spun, cine altcineva ar putea fi? Nici nu voiam să mă uit pentru că... pur și simplu nu puteam suporta. Nu-mi pasă ce spunea ziarul despre mine — o *iubeam* pe Adrienne. M-aș fi căsătorit cu ea, dacă nu...”

„De ce crezi că nu este ea?”

Nu știu cum ar putea cineva să spună. Corpul ăla dinăuntru — nici măcar nu poți spune dacă era bărbat sau femeie, cu atât mai puțin identitatea lor specifică.

„Ei încă mai purtau haine." Se strâmbă. „Fărâmături din el oricum... Presupun că cea mai mare parte a materialului s-a dezintegrat. Și puteai spune că purtau o pereche de blugi albaștri. Dar Adrienne nu a purtat niciodată blugi albaștri. Ea îi ura. Ea nu ar fi fost prinsă... ei bine, știi. Deci nu văd cum ar putea fi ea."

Eu inghit. „Poate că avea o zi de spălat rufe și a decis să poarte blugi albaștri."

„Nici măcar nu *deținea* niciunul." El dă din cap. „Nici cămașa nu mi s-a părut cunoscută. Nu e ea sub podea. Aș paria orice."

Ambele seturi de ochi sunt atrase de conturul dreptunghiular de pe podea. Are dreptate în privința blugilor. M-am uitat printr-o grămadă de sertare ale ei și nu părea să dețină niciunul.

„Atunci știi cine este?"

Luke ezită. "Da. Cred că fac."

Un fior îmi curge pe coloana vertebrală. Nu-mi pasă dacă Luke vede sau nu ce fac în acest moment – trebuie doar să ies din această cameră. Deschid sertarul și încep să bag benzile în buzunare. Mă privește cum fac, dar nu comentează.

— Nu am omorât-o, Tricia, spune el încet. „Nu aș face niciodată așa ceva."

Închid sertarul. „Asta o hotărăște poliția, nu eu."

Trec pe lângă el, cu buzunarele bombate de toate casetele pe care le-am furat din camera ascunsă. Mai am destul timp până se întoarce Ethan, dar nu vreau să risc. Până se întoarce, vreau ca camera să fie exact așa cum am găsit-o.

M-am obișnuit cu burghiul până acum. Înclin înainte copia din *The Shining* și aud un clic în timp ce ușa se descuie. Îl deschid și trag de cablu pentru a aprinde lumina.

Una câte una, înlocuiesc benzile de pe rafturi. Am o mână întreagă de benzi EJ și trebuie să le organizez înapoi în ordinea în care le-am găsit. Mai am și alte câteva aleatorii și mă asigur că sunt puse și ele înapoi. Când termin, mai am o singură bandă în buzunar.

Îmi bag mâna în buzunar și simt obiectul dreptunghiular înăuntru. Îl strâng atât de tare încât carcasa îmi crapă sub strânsoarea.

Voi părăsi această cameră exact așa cum am găsit-o. Fiecare casetă este în același loc în care era când am intrat prima oară aici.

Fiecare bandă, cu excepția uneia.

CAPITOLUL 45

Transcrierea înregistrării

Aceasta este sesiunea #185 cu PL, o femeie de 27 de ani care suferă de PTSD după ce a supraviețuit unui incident extrem de traumatizant.

„Dr. Hale, am vrut doar să te anunț că mă mut în curând. „

"Oh? Unde te muți?"

„Am un loc de muncă în Manhattan."

"Oh wow. Nici nu mi-am dat seama că iei un interviu."

„Ei bine, mama spune mereu, dacă ocazia nu bate, construiește o ușă."

„Mama ta sigur are niște vorbe grozave."

„Da, sigur că face! Oricum, mă uit la niște apartamente acolo, sperând să găsesc un dormitor decent.

"Asta e minunat. Felicitări."

"Mulțumesc foarte mult. Am vrut doar să vă spun pentru că asta va însemna că nu vom mai putea avea ședințele noastre."

"Desigur. Am înțeles. Aceasta este o mișcare mare pentru tine."

"Este. Și nu aș fi putut face asta fără tine. Ai fost extraordinar, doctore Hale."

„Mă bucur că te-am ajutat."

„Chiar ai. Abia puteam să părăsesc casa mea când te-am cunoscut prima dată, iar acum mă mut în Manhattan. Simt că în sfârșit pot lăsa totul în urmă."

"Da. Este foarte sănătos."

„Și poate într-o zi îl vor prinde pe nenorocitul care mi-a ucis logodnicul și prietenii".

„Hmm. Eu nu cred acest lucru."

"Poate ai dreptate. Adică, după tot acest timp, ar fi prea mult să speri..."

"Nu. Nu de asta nu-l vor prinde."

"Oh. Ei bine, atunci de ce nu?"

„Motivul pentru care nu îl vor prinde este că nu există."

"Ce?"

„Este greu să arestezi un bărbat care este complet fictiv, nu-i așa?"

" *Scuzați* -mă?"

"M-ai auzit."

„Eu... ce spui, doctore Hale?"

„Cred că știi ce spun.”

„Mi-e teamă că nu”.

„Spun că ai inventat totul. Nu a fost niciodată un bărbat la cabană. Ți-ai ucis logodnicul și prietenii tăi și ai inventat un atacator fictiv.”

„Am fost *înjunghiat* !”

"De abia. Ți-ai făcut-o singură, astfel încât să pară realist. Nimeni nu ar crede că un bărbat a intrat în cabină și i-a înjunghiat pe toți, în afară de tine, așa că nu ai avut de ales.”

„Acesta este... este o nebunie. Cum ai putut să crezi că am inventat totul?”

„Pentru că ai făcut-o. Crezi că nu pot depista un mincinos la o milă depărtare?

„Dar de ce aș face așa ceva?”

„Nu am rezolvat în totalitate. Bănuiesc că Cody te înșela cu Alexis și ai decis să le dai o lecție amândoi. Și Megan a fost o victimă nefericită a întregii chestii. Aceasta este suspiciunea mea bazată pe faptul că ea a murit mult mai repede decât celelalte două.”

„Eu…”

„Am ghicit bine, nu?”

„Aceasta este... Adică, vin aici de *trei ani* . M-ai inclus în cartea ta...”

„Ei bine, a fost o poveste bună. Incredibil de convingător. Aș spune că nu poți inventa chestiile astea, dar evident că poți.”

„Este o nebunie.”

„Nu te uita așa la mine. Nu sunt singurul care te-a suspectat. Detectivul Gardner a crezut că ai făcut-o și tu, dar nu a putut dovedi. Doar că nu a avut o fereastră în gândurile tale așa cum am eu. Nu a strâns mici inconsecvențe în ultimii trei ani.”

"Acest lucru este ridicol. Plec."

„Da, ar trebui să pleci. Aș dori puțină intimitate pentru a da un telefon detectivului.”

"Aștepta. Rezistă."

„Credeam că pleci?”

"Bine. *Bine* ."

„Deci recunoști?”

— Ce vrei, doctore Hale?

„Am o mică problemă. Și am nevoie de ajutorul tău.”

"Ce fel de problemă?"

„Este cineva care mi-a făcut probleme. Mi-ar plăcea să mă ocup de asta, dar nu o pot face singur.”

„Ei bine, ce vrei să *fac* ?”

„Oh, cred că ştii, Patricia.”

CAPITOLUL 46

(PA)TRICIA

Ziua de azi

Nu sunt un criminal.

Bine, tehnic sunt. Dar când îmi imaginez că cineva este un criminal, îmi imaginez ceva diferit. Îmi imaginez pe cineva rău, care ucide oameni buni fără motiv.

Mi-am ucis logodnicul, Cody. Dar nu era o persoană bună.

Trebuia să ne căsătorim în două luni. Două luni! Invitaţiile de nuntă plecaseră deja. Pe Instagram aveam fotografii cu mine ţinând în sus superbul meu inel cu diamante. Ne-am înscris deja la o jumătate de duzină de locuri şi unele dintre cadouri chiar au venit deja.

Apoi am aflat că Cody se culca cu cel mai bun prieten al meu, Alexis.

Ştii cum se simte când cineva te trădează aşa? Iubirea vieţii mele şi cel mai bun prieten al meu. Mergând la ea ca iepurii. Chiar sub nasul meu, pentru că au crezut că sunt prea proastă ca să aflu despre asta. Şi s-ar putea să nu am... dacă acel mesaj text de la Alexis nu ar apărea pe telefonul lui Cody în timp ce era în baie. Da, au fost atât de neglijenţi.

Ştiam codul telefonului lui şi l-am tastat în noaptea următoare, în timp ce el dormea. Am aflat că Alexis şi Cody se încurcau împreună de la scurt timp după logodnă. Că a fost *grav* . Plănuia să rupă logodna pentru a fi cu ea, dar era îngrijorat de cum aş putea să o accept.

Nu este cea mai stabilă persoană din lume , i-a scris el.

A fost nedrept. eram stabil. Oricine ar fi crapat dacă ar afla că logodnicul lor se gândeşte să pună capăt logodnei lor pentru a fi cu cea mai bună prietenă a ei cu doar două luni înainte de nuntă. Nu-mi pot imagina ceva mai umilitor decât atât. Ar fi trebuit să-mi sun pe toţi oaspeţii şi să le explic că nunta a fost oprită şi, desigur, mulţi dintre ei ar fi întrebat ce s-a întâmplat, iar eu ar fi trebuit să mint şi să spun că nu suntem potriviţi unul pentru celălalt. Dar, desigur, toată lumea online ar şopti despre asta.

Aşa că nimeni nu m-ar putea învinovăţi că am făcut ceea ce am făcut. Sincer, oricine într-o situaţie similară probabil şi *-ar fi dorit* să fi făcut ceea ce am făcut eu.

Alexis probabil chicotea în sinea ei când i-am spus despre cabana pe care Cody și cu mine am închiriat-o, care avea două dormitoare în plus. *De ce nu veniți tu și Megan?* Am sugerat.

A trebuit să o invit pe Megan, deși ea nu făcuse nimic rău din punct de vedere tehnic. Ar fi fost suspect dacă l-aș invita doar pe Alexis. Și să fiu corect, nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Megan. Ea a fost unul dintre acei oameni care i-au pus mereu jos pe toată lumea cu fiecare șansă pe care o avea. Lumea e mai bine fără ea. Aveți încredere în mine.

Am adus o sticlă de tequila, niște lime și o sare. Am adus și o pungă de cenți de iarbă. M-am asigurat că toți cei din cameră se simt bine și irosesc. Altfel n-aș avea șansa să le dau jos pe toate. La urma urmei, a fost unul împotriva trei.

Am ales o noapte în care știam că va ploua. Eram îngrijorat că, dacă nu vedeau un al cincilea set de urme, nimeni nu ar crede povestea mea. Dar dacă ploua, pământul din jurul cabanei se transforma în noroi.

A trebuit să o fac unul câte unul. M-am ocupat mai întâi de Megan, pe verandă, pentru că nu voiam să o scot pe aia. I-am spus că trebuie să vorbesc cu ea despre ceva afară, iar apoi, în clipa în care am fost în pădure, am scos cuțitul din jachetă și i-am tăiat gâtul.

Cody a fost următorul. Am făcut-o chiar în patul în care dormeam. A urmat un moment după ce l-am înjunghiat de trei ori, chiar înainte să-și piardă cunoștința, când i-am șoptit la ureche: *Asta e ceea ce primești pentru că te încurci la spatele meu.* Am vrut ca el să știe de ce am făcut-o – am vrut să fie ultimul lui gând înainte de a muri.

Apoi a venit Alexis. Am fost cel mai supărat pe ea. Ea a fost cea mai bună prietenă a mea de când aveam *cinci ani* . Cum a putut să mi-o facă? Am lăsat-o să moară încet, sângerând pe tot podea în timp ce ea implora ajutor.

Am fost ultimul. Nimeni nu mi-ar crede povestea dacă aș fi complet nerănită, așa că am citit despre unde să așez cuțitul pentru a evita rănirea gravă. Când am apărut la secția de poliție, ud și plângând în hohote de intrusul din cabină, cea mai mare parte din sângele în care eram înghesuit nu era al meu.

Am jucat rolul atât de bine. Sincer, merit un premiu al Academiei pentru acea performanță. Părinții și sora mei nu s-au îndoit nicio clipă că am fost victima unui atac răutăcios al unui psihopat în pădure. Doar acel detectiv îngrozitor bănuia că aș putea minți, dar nu a putut dovedi. În ceea ce-i privea pe toată lumea, eu am fost victima.

Nu, am fost un *erou* . Pentru că am supraviețuit.

Mama a fost cea care a insistat asupra şedinţelor cu dr. Hale. *Dr. Hale este cel mai bun.* Şi ea a spus întotdeauna că nimic nu este mai important decât sănătatea mintală.

Aşa că am fost de acord să plec. Şi a fost distractiv. Chiar dacă nu am fost victima unui psihopat în pădure, am fost totuşi traumatizat de întreaga experienţă. Adică, a trebui să-ţi omori iubitul şi cel mai bun prieten îţi face un număr pe cap, deşi nu mi-au lăsat prea multe de ales. Dr. Hale ştia totuşi ce să spună. Şi mi-a plăcut jocul până în acel moment. Înşelăciunea.

Habar n-aveam că a văzut-o prin toată şarada mea.

Aşa că vă puteţi imagina ce m-am simţit când ea mi-a spus că era cu mine. Ea a menţionat că ne-am înregistrat şedinţele la începutul terapiei şi cred că chiar am semnat un fel de formular de consimţământ. Nu mi s-a părut mare lucru. Dar odată ce a dezvăluit ceea ce ştia, m-am gândit la toate şedinţele mele, revizuind mental toate derapajele mele.

A trebuit să fac ceea ce mi-a cerut ea. Nu am avut de ales.

CAPITOLUL 47

ADRIENNE

Inainte de

E bine trecut de miezul nopţii când Audi opreşte în faţa casei mele.

Este aceeaşi maşină pe care o conducea fostul meu agent Paige, dar maşina îi aparţine Patriciei. Sunt sigur că părinţii ei i-au cumpărat-o – au răsfăţat-o îngrozitor de când s-a întors din acea cabină, picurând udă şi plină de sânge. Mă uit de la fereastră cum Patricia coboară din maşină, îmbrăcată într-o rochie roşie, strânsă, care abia îi acoperă lenjeria. Ea trânteşte uşa cu mai multă forţă decât trebuia să folosească. Am demontat permanent camera cu privirea în jos pe uşa din faţă, astfel încât să nu existe nicio înregistrare despre cine intră şi iese din casă în seara asta.

Mi-am dat seama că Patricia mă minţea chiar de la prima ei întâlnire. Ca să nu spun că nu a fost o mincinoasă pricepută pentru că este. Ea face spectacol. Dar sunt şi mai priceput să aleg indicii că cineva este neadevărat. La fel ca EJ, Patricia are o idee. Când are de gând să mintă, îşi încrucişează piciorul drept peste stânga.

Bănuiesc că detectivul implicat în caz ştia că şi ea minte. Dar una este să ştii asta în intestine şi alta e să dovedeşti asta. Detectivul Gardner nu a putut dovedi că Patricia şi-a ucis logodnicul şi doi dintre cei mai apropiaţi prieteni ai ei. Aşa că a scăpat cu asta. Nu numai asta, dar a fost lăudată ca fiind victima care a scăpat.

Dar Patricia Lawton nu este o victimă. Când a aflat că cea mai bună prietenă a ei o înşela cu logodnicul ei, nu i-a lăsat pe niciunul dintre ei să scape. În ultimii trei ani, am diagnosticat-o în mod informal cu tulburare de personalitate antisocială, pe baza empatiei ei afectate pentru alţi oameni, a comportamentului ei agresiv şi criminal, precum şi a istoriei sale de minciună şi înşelăciune. La fel ca multe alte persoane cu tulburare de personalitate antisocială, Patricia este fermecătoare şi atrăgătoare, cu o inteligenţă peste medie. Dacă nu ar fi avut aşa ceva pentru ea, s-ar putea să nu fi scăpat cu asta.

Au existat mai multe indicii de-a lungul anilor pentru diagnosticul ei. Când bunica ei a murit în urma unui atac de cord anul trecut, a plâns lacrimi foarte convingătoare în timpul şedinţei noastre, dar nu a menţionat că ea a

fost cea responsabilă pentru a-l ajuta pe Grammy cu medicamentele ei pentru inimă – am aflat abia când am sunat-o pe doamna. Lawton pentru a-mi exprima condoleanțe. De asemenea, ea nu a menționat despre averea considerabilă pe care a moștenit-o. Când am întrebat-o pe Patricia despre asta la următoarea ei ședință, ea și-a încrucișat piciorul drept peste stânga și mi-a spus cât de groaznic se simțea că ar fi putut amesteca medicamentele bunicii ei.

Doamna Lawton a fost întotdeauna o mulțime de informații despre istoria tulbure a fiicei ei. Tovarăși de joacă cu răni misterioase. Animale de companie care au murit brusc. *Biata Tricia a avut atât de ghinion.*

La un anumit nivel, sunt sigur că doamna Lawton știe care este fiica ei. Nu este o femeie proastă. Dar negarea este un mecanism de apărare puternic. Am auzit ușurarea în vocea ei când mi-a povestit poveștile — în cele din urmă dezbrăcându-se și dându-mi banii.

Și știam exact ce să fac cu aceste informații.

Când deschid ușa de la intrare să o salut pe Patricia, ea nu pare fericită. Își trage de tivul prea scurt al fustei și mă aruncă cu privirea sub luminile de verandă. „Este în mașină."

„Încă ai leșinat?"

"Da. Dar se trezește."

„Ai avut probleme?"

"Nu. A fost ușor."

În ciuda faptului că era atât de supărată pe mine, cred că la un anumit nivel, Patricia i-a plăcut provocarea pe care i-am oferit-o. Ea s-a îmbrăcat, a mers cu mașina la cazinou și s-a apropiat de EJ la masa de poker. La fel ca în fantezia lui, ea nici măcar nu i-a spus numele ei. Apoi l-a ademenit la vehiculul ei, cu promisiunea că se va întoarce la ea. I-am spus exact ce să spună.

În timpul plimbării cu mașina, ar fi devenit din ce în ce mai somnoros de ceea ce Patricia își strecurase în băutura de la cazinou, până când și-a pierdut cunoștința. Jur, devine mai ușor de fiecare dată când drogez EJ. Ai crede că o va vedea venind până acum.

— L-ai verificat afară din hotel? Întreb.

"Da. I-am folosit telefonul." Ea își privește în jos la unghiile, care sunt vopsite în roșu sânge. „Și i-am mutat Porsche-ul într-un alt lot cu parcare pe termen lung. E plătit pentru o lună."

EJ nu are prieteni și nu are de lucru. Părinții lui au plecat. Nimeni nu îl va observa dispărut timp de săptămâni, dacă nu luni.

O urmăresc pe Patricia la Audiul ei. O umbră întunecată a unui bărbat ocupă bancheta din spate. El este. A facut-o. Ea chiar a făcut-o. Ea a făcut ceea ce Luke nu putea – sau nu ar fi vrut – să facă.

„I-am lipit mâinile împreună", îmi spune ea. „Și i-am făcut picioarele, dar mai e ceva mai mult ca să poată merge. I-am înfipt o bucată peste gură, dar nu o poţi vedea pentru că are sacul pe cap."

Are curaj — o să-i dau asta. Ea a condus până aici din Connecticut cu un bărbat legat pe bancheta din spate. Da, era miezul nopții. Dar dacă ar fi fost oprită, acesta ar fi fost sfârșitul.

„L-am legat doar acum vreo douăzeci de minute", spune ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile. „A început să se agite şi nu am vrut să risc."

„Telefonul lui?"

Patricia își pune mâna în poșetă și o scoate. Ea mi-o aruncă în mâna mea de așteptare. Îmi închid ochii spre ecranul negru în întuneric. „L-ai oprit?"

"Am facut. Dar am auzit că uneori pot urmări un telefon atâta timp cât are încă o baterie. Asa ca fii atent."

Voi fi foarte atent. Intenționez pe deplin să pulverizez acest telefon până nu devine de nerecunoscut.

Când ne apropiem, văd sacul de hârtie pe capul lui EJ. Hârtia se sifonează ușor în timp ce el se mișcă pe scaun. Este greu de spus cât de treaz este de când este imobilizat. Sper că este treaz pentru următoarea parte.

Patricia deschide ușa din spate. Acum văd banda adezivă care fixează mâinile lui EJ împreună. Îl lovește cu piciorul în gambe cu tocuri înalte, suficient de tare încât să lase în urmă o vânătaie.

"Scoală-te!" ea latră la el.

Capul i se ridică, dar nu poate să iasă din mașină fără ajutor. Ea îl lovește din nou, iar el geme, dar tot nu se mișcă.

Sfârşesc prin a-i apuca picioarele şi le-am mutat în afara vehiculului. Încă nu se poate ridica singur fără ca noi doi să-l ridicăm în picioare. Zgomotele înfundate vin din interiorul pungii de hârtie. Tricoul lui gri deschis are pete de transpirație sub axile.

Îl ducem în casa mea și în biroul meu. Deoarece gleznele îi sunt parțial legate între ele, are un echilibru teribil și trebuie să meargă cu pași mici târâiți. Când intrăm în birou, Patricia se oprește scurt. Ea se uită în jur. — Ai schimbat ceva aici?

„Nu", spun eu.

Ea lasă capul în lateral. Ea este sigură că ceva este diferit, dar nu poate pune degetul pe ce este. Știu totuși ce este. Am mutat canapeaua. Dar ea nu trebuie să știe acea parte. Mai bine ea nu știe.

Odată intrat în birou, încerc să-l fac pe EJ să stea pe canapea, dar între banda adezivă de pe încheietura mâinii şi glezne şi geanta de pe cap, îi dor cu totul. Se prăbuşeşte pe podea — greu. Patricia se încruntă.

— Vrei să te ajut să-l ridici? ea intreaba.

Eu dau din cap. E mai uşor că e pe podea. "Sunt bine. Poti pleca acum."

Ea îngustă ochii. "Ceea ce ai de gând să faci?"

„Nu vă interesează nimic."

Îşi bate unul dintre călcâiele pe podeaua de lemn. Dacă ar fi fost la doar doi metri la stânga, ar fi auzit diferenţa de sunet pe care o făcea podeaua şi mi-ar fi descoperit secretul. „Cred că este parţial preocuparea mea. La urma urmei, eu sunt cel care l-a adus aici."

„Nu-ţi face griji", spun eu. "Voi avea grijă de asta."

„Nu mă deranjează să ajut. După cum spune întotdeauna mama mea, dacă ne-am ajuta mereu unul pe altul, nimeni nu ar avea nevoie de noroc."

Pun pariu că nu o deranjează. "Este bine. Am totul sub control."

O sclipire de curiozitate trece peste trăsăturile ei frumoase. „Ce ai de gând să faci cu el?"

„Promit, nimeni nu-l va găsi."

Ea se bocică pentru o secundă, dar apoi îşi ridică mâinile. "Amenda. Fă ce vrei, doctore Hale."

Îşi aruncă părul blond miere peste umăr, apoi iese furtunos din birou. La ieşire, îşi ridică privirea la portretul pe care mi l-a dat, care atârnă peste manta. Îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

„Nu pot să cred că ai atârnat acel portret uriaş al tău chiar în camera ta de zi." Ea batjocoreşte la mine. „Eşti la fel de arogant pe cât credeam că eşti."

„Îmi place", spun plăcut. Îmi permit să fiu plăcut în acest moment, când sursa tuturor problemelor mele este întinsă într-o grămadă mototolită pe podeaua biroului meu.

O conduc pe Patricia la uşa mea din faţă şi o încui în spatele ei când pleacă. Patricia a fost la mine acasă de multe ori în ultimii trei ani, dar aceasta va fi ultima dată. Nu am de gând să cer alte favoruri de la această fată. Se poartă drăguţ, dar ştiu adevărul – este periculoasă.

Şi acum că ea a plecat, pot să termin aici.

Când mă întorc la birou, EJ este încă întins pe podea. Este treaz acum, zvârcolindu-se să iasă din reţinerile de bandă adezivă, deşi Patricia l-a legat foarte bine. Mă apropii de el, stând deasupra corpului lui zvârcolit. În cele din urmă, mă întind şi îi smulg punga de hârtie de pe cap.

Adrenalina a depăşit orice medicamente i-a dat Patricia. Ochii lui albaştri sunt larg deschişi, iar tricoul lui este acum udat de sudoare, deşi aici este puţin

frig. Buzele lui se mișcă sub banda adezivă, dar nu ies niciun sunet inteligibil. Mă uit cum o pată întunecată se răspândește pe picioarele lui.

Mă ghemuiesc lângă el. "Salutare."

Scoate un sunet înăbușit în spatele banda adezivă de pe buze.

Mă uit în ochii lui cenușii, incapabil să-mi reţin un zâmbet. „M-am gândit la oferta ta. Şi am decis că ai dreptate. Mi *-ar* plăcea ca noi doi să petrecem puţin timp împreună." rânjesc. „Și cred că *va* fi distractiv pentru mine."

Ochii lui aproape ies din orbite. Mă întreb dacă Luke s-ar bucura de asta la fel de mult ca mine dacă ar fi aici. Dacă ar fi stat lângă mine chiar acum, care ar fi reacția lui?

Închid ochii pentru o clipă, imaginându-mi asta. Îmi imaginez chipul lui Luke, privind în jos la EJ, întins neajutorat pe podea. Chiar și în imaginația mea, Luke nu zâmbește. El nu ar fi de acord cu asta. Nu are stomac pentru asta.

„Tipul ăla s-a despărţit de mine din cauza ta, ştii", îi spun lui EJ. Luke nu a întrerupt-o oficial cu mine, dar a trecut o săptămână şi nu va ridica telefonul când îl sun şi nu mi-a răspuns la niciunul dintre mesajele mele text. Nu trebuie să ai un doctorat şi un doctorat pentru a-ţi da seama.

Nu mai vrea nimic de-a face cu mine. Se pare că a-i cere să comită o crimă a fost o problemă. Dar presupun că nu ar trebui să fiu surprins. Oamenii ca mine sunt sortiți să ajungă singuri.

„Era un tip grozav", îi spun, deși nici nu sunt sigur că mai vorbesc cu el. „Era dulce și deștept și a trecut cu vederea toate greșelile mele. Nu, nu le-a trecut cu vederea – îi *plăceau* . M-a iubit pentru toate lucrurile despre mine care nu erau perfecte." Respir înghiţit, împingând lacrimile care mi se adună în ochi. Nu îi voi oferi satisfacţia. „Mi-a plăcut foarte mult de el. L-am *iubit* . Şi din cauza ta l-am pierdut. Pentru că eşti un nemernic egoist care a decis să-mi strici toată viața."

EJ încearcă să spună ceva. Ar putea fi „îmi pare rău". Dar ar putea fi și „du-te în iad". E greu de spus cu banda adezivă pe gură.

Sincer, nu-mi pasă ce spune. Nu contează.

mă îndrept. Îmi dau înapoi piciorul drept și EJ tresări, realizând că sunt pe cale să-l lovesc cu piciorul în stomac. Dar apoi, în ultima secundă, nu o fac.

În schimb, mă îndrept spre colţul camerei unde a fost odinioară canapeaua din piele. L-am mutat azi dimineață. Un lucru care m-a fermecat la această casă când am cumpărat-o prima dată a fost panoul ascuns sub podea din această cameră. Agentul imobiliar mi-a povestit despre asta cu un zâmbet mândru. *Ai putea ascunde obiecte de valoare acolo jos.*

Am ţinut lucrurile acolo jos de-a lungul anilor, dar am curăţat totul în această dimineață. Am nevoie de toată camera de acolo pe care o pot obține.

Există un cârlig minuscul în podea care abia se vede cu ochiul liber - se amestecă direct cu restul podelei. Îmi prind degetele în el și îl trag pentru a dezvălui spațiul din interior. Doar suficient de mare pentru a încăpea un corp uman. Mi-a spus și agentul imobiliar, dar glumea. Ea a râs despre asta.

Știam când am cumpărat această casă că în cele din urmă voi folosi spațiul pentru a ascunde un corp uman? Nu știu. La un anumit nivel, trebuie să fi luat în considerare asta.

Ochii lui EJ se umflă. El știe ce urmează să se întâmple și nu poate face nimic pentru a o opri. Îi zâmbesc.

„De fapt", spun eu, „nu cred că vom petrece atât de mult timp împreună. Veți petrece mult timp singur, după cum se dovedește."

Sunt necesare trei role ca să-l pun pe EJ în spațiul de sub podea. Se zvârcolește și lovește tot timpul, dar Patricia l-a legat prea strâns. Nu se poate elibera. De îndată ce cade în spațiu, văd panica din ochii lui crescând câteva crestături. Nu știu dacă a crezut până în acest moment că chiar o voi face.

Acum țipă, deși sunetul este atenuat de banda adezivă de pe buze. Îl privesc pentru o clipă, apoi cobor din nou panoul, ascunzând spațiul de ascuns sub podea. Încă o dată, nici nu-ți poți da seama că este acolo. Cu excepția sunetelor înăbușite care vin de la scânduri.

Asta nu va fi deloc.

Intenționam să-l las acolo și să permit naturii să-și urmeze cursul. Dar acesta este un risc prea mare. E prea zgomotos. Așa că iau restul rolului de bandă adezivă pe care mi-a dat-o Patricia și încep să lipesc marginile panoului. Întreruperea efectivă a aportului de oxigen.

Mă așez pe canapea și ascult. Sunetele înfundate devin mai domoale. Nu mai sună ca niște țipete. scâncete, poate. Plâng, posibil. Sunetele devin din ce în ce mai liniștite. Până când se opresc complet.

„La revedere, Edward", spun eu.

CAPITOLUL 48

TRICIA

Ziua de azi

Nu știam sigur că Dr. Hale avea să-l omoare pe Edward Jamison. Când cineva te obligă să droghezi un tip, să-i lege încheieturile și gleznele și să-i bagi o pungă peste cap, știi că nu plănuiesc nimic *bun* . Dar m-am gândit... ei bine, poate că a vrut doar să-i sperie tipul.

M-am obișnuit să verific online dacă sunt menționate numele lui. Jamison avea o pagină publică de Facebook și în fiecare zi căutam actualizări, dar nu am văzut niciodată. Peste o lună am găsit articolul de știri despre dispariția lui. Și atunci am știut.

Ea l-a ucis.

Nu am fost complet surprins să aflu că dr. Adrienne Hale era capabilă de crimă. Era ceva la ea. Ceva în acei ochi verzi intens. La naiba, părea că dacă s-ar concentra suficient de mult, te-ar putea ucide cu mintea ei singură.

Ironic este că am fost la Dr. Hale plângându-mă de probleme de somn, dar asta s-a înrăutățit mult după ce m-a pus să fac pentru ea. Da, am ucis deja mai multe persoane, dar am făcut-o în propriile mele condiții. Habar n-aveam ce i-a făcut lui Edward Jamison și asta m-a înnebunit. Nici măcar nu știam unde este cadavrul.

M-a încurcat deja o dată. Nu am avut încredere în ea. Stăteam treaz noaptea, obsedat de Dr. Adrienne Hale.

In sfarsit nu am mai suportat.

CAPITOLUL 49

ADRIENNE

Inainte de

Nu am deloc probleme să găsesc azi parcare la clinica gratuită.

Este un lucru bun pentru că am un program încărcat astăzi. Nici măcar nu este ziua mea obișnuită să fiu aici și văd pacienți până aproape de ora șapte noaptea. Sunt plecat de peste o lună, într-un turneu de promovare *a The Anatomy of Fear* , care a ajuns recent pe locul opt pe lista de bestseller-uri *din New York Times* . Nimeni nu știe că relatarea femeii care a supraviețuit unei înjunghieri într-o cabină izolată este în întregime o minciună.

Au trecut aproape patru luni de când EJ, cunoscut și sub numele de Edward Jamison, mi-a părăsit viața. Sau, mai degrabă, ar trebui să spun că a devenit o parte permanentă a vieții mele. Am desprins banda adezivă de pe podea mai târziu în acea zi, i-am distrus telefonul și i-am mutat canapeaua la loc, dar în următoarele câteva zile, duhoarea care venea de pe podea a devenit insuportabilă. A trebuit să închid camera și să-mi anulez toți pacienții. N-am intrat în biroul meu timp de două luni.

Chiar dacă mă apropiam de ușa fostului meu birou, mirosul era suficient pentru a-mi întoarce stomacul. Dar apoi, când m-am întors acasă din turneul meu de carte, am fost ușurat să constat că mirosul se diminuase semnificativ, deși era încă foarte prezent.

În cele din urmă, am intrat online și am achiziționat un spray care a fost promovat pentru a „neutraliza chimic mirosurile de la cadavre". Am deschis toate ferestrele, am pulverizat agresiv substanța chimică neutralizantă și, spre surprinderea și ușurarea mea imensă, a funcționat - mirosul a dispărut. N-ai știi niciodată că e un cadavru acolo jos.

Am presupus că la un moment dat va veni poliția, punând întrebări despre dispariția lui. Chiar aveam o poveste pregătită. Au fost momente în timpul turneului meu în care semnam cărți și eram sigur că poliția mă va aborda cu cătușe și mă va trage. Dar nu sa întâmplat niciodată. Nici măcar nu mi-a pus nimeni întrebări despre el. Și acum, patru luni mai târziu, încep să cred că s-ar putea să nu vină niciodată. La urma urmei, nu a existat nicio urmă

de bani pentru vizitele lui EJ la cabinetul meu. Singura persoană în afară de el care știa că a venit să mă vadă a fost mama lui și ea a plecat.

Am scăpat cu asta. Am ucis un bărbat, el stă întins sub podeaua casei mele și nimeni nu știe asta, în afară de mine. Patricia știe probabil că l-am ucis, dar nu știe unde este cadavrul.

Patricia. Până acum, ea nu a fost o problemă. Dar mă îngrijorează că știe ce am făcut. Că împărtășim acest secret. L-ar putea folosi cândva împotriva mea? Nu stiu. Secretul pe care îl știu despre ea este la fel de rău, poate și mai rău. Nu pot să mă obsedez, oricum. În acest moment, trebuie să-i prind pe pacienții pe care nu i-am putut vedea în timpul turneului meu de carte și încă mai am o mulțime de semnături și apariții la televiziune în cărți în următoarele câteva săptămâni.

Când intru în clinică, Gloria stă la recepție, fredonând pentru ea însăși, așa cum face adesea. Când mă vede, toată fața ei se luminează. — Am o surpriză pentru tine, doctore Hale.

"Oh?" Probabil este mâncare. Pacienților le place să aducă dulciuri pentru mine. Le mănânc rar. În cea mai mare parte, sunt articole de casă sau ciocolată ieftină. Nu-mi pasă câte comentarii face Gloria despre nevoia mea să-mi pun carne pe oase — nu mănânc produse de casă, pregătite de pacienții psihiatri.

„Este în biroul de documentare", spune ea. Și îmi face cu ochiul. „Ar trebui să mergi acolo chiar acum."

Urmează instrucțiunile criptice ale Gloriei și mă îndrept spre camera de documentare. Bănuiesc că sunt gogoși. Pacienților le place să aducă gogoși. Am sărit peste micul dejun azi dimineață, așa că presupun că nu m-ar supăra vreun ciupercă sau două. Doar de data aceasta, voi trăi periculos.

Dar când ajung în cameră, descopăr de ce era încântată Gloria. Nu sunt gogoși.

Este Luke.

Mă uit la el pentru o clipă, cu inima bătând cu putere. Nu l-am văzut de aproape cinci luni, din ziua aceea a ieșit cu furtună din casa mea după ce i-am cerut să... Ei bine, știm cu toții ce i-am cerut să facă. Uitasem cât de frumos este. E bărbierit, părul castaniu închis proaspăt tuns, poartă o cămașă de rochie proaspăt călcată și o cravată maro. Și poartă din nou acel aftershave. Aceeași marcă pe care a purtat-o în prima seară în care am fost împreună.

Luke ridică privirea de pe computer la sunetul pașilor mei pe intrarea în cameră. Respiră când mă vede. „Adrienne…"

"Oh." Îmi bag o șuviță de păr în spatele urechii. „Eu... nu mă așteptam să fii aici."

„A trebuit doar să fac o actualizare de software.” Tușește în mână. „De obicei vii marți. Așa că m-am gândit că joi nu vei fi aici...”

„Lucrez o zi în plus.” Urăsc cât de formal sunăm când vorbim unul cu celălalt. De parcă am fi străini. De parcă aproape că nu ne-am mutat împreună. De parcă nu era primul bărbat de care m-am îndrăgostit vreodată. „Ma joc să recuperez din urmă după turneul meu de carte.”

"Dreapta." Își dă capul. „Am văzut că a apărut cartea ta. Felicitări."

"Mulțumesc. Nu ai... L-ai citit?”

El ezită pentru o bătaie. "Da. Am facut. A fost foarte bine. Mai bine decât ultima ta carte.”

"Asa crezi?"

„Nu aș minți.”

"Bine." Îmi pun un zâmbet pe buze. "Mulțumesc."

"Cu plăcere."

Ne privim amândoi o clipă, aerul dintre noi plin de tot ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am văzut. Când a ieșit cu furtună din casa mea.

În cele din urmă, scapă: „Mi-e dor de tine”.

Mi se ridică un nod în gât. "Tu faci?"

"Eu într-adevăr." Se ridică și se sprijină de birou. "Mult. Nu ai nici o idee…"

Încerc să înghit nodul. „M-am ocupat de acea... situație. L-am plătit.”

O minciună, desigur. Mă întreb dacă Luke știe asta. Poate că a decis să nu-i pese.

„N-ar fi trebuit să fug cu tine așa.” Își aranjează ochelarii pe nas. „Știu că nu ai vrut să spui cu adevărat că ar trebui să... Adică, ar fi trebuit să te ajut să-ți dai seama de situație. Tocmai m-am speriat. Îmi pare rău."

"Te iert." îmi dresesc glasul. „Și... și mie mi-e dor de tine. Mult . ”

Umerii i se lasă. „Sunt atât de bucuros să aud asta. Sincer, nu am reușit să mă opresc să mă gândesc la tine în ultimele luni. Am încercat, crede-mă, am încercat. Dar nu are rost. Nici măcar nu pot să dorm noaptea pentru că mă tot răsturn și mă întorc, gândindu-mă la felul în care am suflat cu cea mai bună femeie pe care am întâlnit-o vreodată.”

îmi arcuiesc o sprânceană. „Aș putea cere o rețetă pentru niște Ambien.”

Se întinde și îmi ia mâna în mâinile lui mai mari. Mi-a fost dor de acest sentiment. — Sau ai putea lua cina cu mine diseară.

Buzele mele se întind într-un zâmbet. „Voi avea o noapte târziu la clinică în seara asta.”

„Pot să aștept.” Se aplecă spre mine. „De asemenea, am o mărturisire de făcut. Nu am fost pe deplin sincer cu tine.”

Stomacul mi se răstoarnă. Știe el ce i-am făcut lui EJ? „Nu ai fost?”

El rânjește. „Adevărul este că știam că vei lucra astăzi. mi-a spus Gloria. Am întrebat-o în ce zile ai fi săptămâna aceasta înainte să-mi planific programul.”

Aceasta este mărturisirea lui – că încerca să mă vadă. Genunchii îmi clătinesc de ușurare. Îi prind gulerul cămășii și îl trag spre mine, apoi îmi apăs buzele de ale lui. În felul în care mă sărută înapoi, știu că i-a fost dor de mine la fel de mult pe cât mi-a fost dor de el.

El nu va ști niciodată ce am făcut. O să o țin așa.

———

Luke și cu mine ne întâlnim diseară, la ora nouă. Am încercat să termin clinica cât de repede am putut, lăsând în urmă un teanc de hârtii la sfârșit. Probabil că va trebui să mă întorc mâine, dar Gloria a fost drăguță. Ea știa că am făcut planuri cu Luke și practic mă împingea pe ușă.

Luke vine să mă ia de la mine acasă, apoi mergem la un restaurant. Oricât de mult mi-ar plăcea să-l am în casă, nu am cum să-i permit să intre cât timp acel cadavru este încă sub podeaua mea. Chiar dacă mirosul pare să se fi atenuat, jur că încă mai pot detecta o mică miros de moarte, mai ales în biroul meu. Nu pot risca să-l am în casă. Dacă știe ce am făcut, nu mă va ierta niciodată.

În cele din urmă, trebuie să scap de cadavru. Mi-e frică. E ca și când eram copil și obișnuiam să zdrobesc o insectă mare cu o carte grea. Știam că în cele din urmă va trebui să iau cartea și să curăț insecta zdrobită. Dar mereu mi-a fost teamă.

Poate că nu sunt perfect, dar nu sunt un psihopat. Nu am vrut să-l ucid pe EJ. Nu mi-a dat de ales.

Conduc pe poteca întunecată spre casa mea, ținându-mă cu ochii pe ceas. Am o oră să fac duș și să mă schimb înainte să vină Luke. O să vin cu o scuză de ce nu poate intra în casă. Poate că l-am vopsit nou. Sunt sigur că va crede orice scuză cu care voi găsi. S-ar putea să mă pricep să detectez minciunile, dar el nu este.

Și în cele din urmă, va trebui să scap definitiv de corp. Poate peste câteva luni. Nimeni nu-l va căuta până atunci.

Pe măsură ce mă apropii de casa mea, văd un Audi parcat în față. Mașina agentului meu Paige. Mă întreb dacă a venit să mă roage să o iau înapoi. Dacă a făcut-o, își pierde timpul. E mult prea târziu pentru asta.

Dar apoi văd o siluetă întunecată rezemată de mașină – una pe care nu am mai văzut-o de patru luni și pe care speram să nu o mai văd niciodată. O

siluetă cu picioare lungi și pline de formă și păr blond mătăsos care strălucește în lumina lunii. Sunt Patricia Lawton. Am uitat că a condus același tip de mașină ca fostul meu agent.

Îmi parc mașina lângă Audi și opresc motorul. Îmi bag cheile în poșetă și cobor din mașină. Nu știu ce vrea Patricia, dar nu am timp de asta. Am nevoie de timp să arăt bine pentru Luke.

„Bună, doctore Hale", spune ea. — A trecut ceva timp, nu-i așa?

"Da..."

Dinții ei aproape strălucesc în lumina lunii în timp ce zâmbește. „Speram să putem vorbi."

Mă uit în jos la ceas cu atenție. „Sunt puțin grăbit."

„Va dura doar un moment."

Dau din cap. „Putem vorbi aici. Ai un minut la dispozitie."

„Eu doar..." Ea își mestecă unghia mare, care este roată până la viteză. „Sunt nervos pentru ceea ce am făcut. Ce se întâmplă dacă cineva ne urmărește?

„Asta nu se va întâmpla. Au trecut luni de zile. Nimeni nu-l caută."

„S-ar putea. Dacă găsesc cadavrul."

„Nu vor."

„Nu știi sigur. Și m-am gândit la asta..." Buzele ei se răsucesc în jos. „Există filmări video în cazinou. Dacă află când a dispărut, ar putea să se uite la filmare și să-și dea seama că eu sunt cel care vorbea cu el chiar înainte. S-ar putea să ne vadă plecând împreună. Sau poate vor avea filmări din garaj."

S-ar putea să aibă dreptate. Este un alt motiv pentru care Patricia a devenit o răspundere. Va trebui să fac ceva în privința asta. Dar nu acum. „Nu mi-aș face griji pentru asta."

„Vreau doar să știu..." Ochii ei se întâlnesc cu ai mei. „Ce ai făcut cu trupul lui?"

"Ce?" Aproape că mă sufoc. „Patricia, nu am de gând să am această discuție cu tine. Aveți încredere în mine. Totul e bine."

„Vreau să știu unde este cadavrul. Trebuie să știu. Vă rog spuneți-mi."

mormăi dezgustat. „Minutul tău a trecut. Trebuie să plec."

„Este în casă undeva?"

Ezit prea mult timp, iar ochii ei se fac mari. — Ai cadavrul în casă? gâfâie ea. "Dumnezeul meu. Unde este?"

„Nu pot discuta asta cu tine."

— Dar, doctore Hale...

"Uite." Mai fac o pauză pentru a mă adresa ei. Atât primește — nu mai pot să o îngrijesc pe fata asta. „Singurii oameni care știu despre asta suntem noi doi. Tot ce trebuie să facem este să păstrăm secretul."

Ochii Patriciei nu clipesc o dată când se uită în ai mei. „Mama spune întotdeauna că singurul mod în care doi oameni pot păstra un secret", spune ea, „este dacă unul dintre ei este mort".

Și apoi degetele ei mă mușcă de braț. O senzație de frig mă cuprinde și îmi dau seama că am făcut o greșeală groaznică. Nu ar fi trebuit să o implic pe Patricia în asta. Știam exact cât de periculoasă era.

Și acum o să plătesc prețul.

Te rog, iartă-mă, Luke...

CAPITOLUL 50

TRICIA

Ziua de azi

Adrienne Hale nu este prima persoană pe care am ucis-o. Nici măcar pe aproape.

Prima a fost o fată pe nume Whitney Young. M-a chinuit când aveam șaisprezece ani, așa cum fac doar adolescentele. Ea a răspândit zvonuri despre mine în toată școala și mi-a furat cel mai bun prieten. A convins chiar și un băiat drăguț pe nume Victor (pe care am descoperit mai târziu că era iubitul lui Whitney) să mă invite la o întâlnire, apoi i-a adus pe toți la cafenea unde trebuia să ne întâlnim, ca să poată râde de umilința mea când m-a ridicat. . Partea amuzantă este că *Victor a fost cel* care a căzut când trupul lui Whitney a fost spălat într-un râu din apropiere. Cu toții am putea fi de acord că amândoi au meritat totuși.

Apoi Cody și Alexis — Megan a fost nefericit, dar nu a putut fi ajutat. Și apoi Grammy, desigur. Dar era atât de bătrână, încât nu prea putem spune dacă pastilele pentru inimă ar fi salvat-o, chiar dacă i le-aș fi dat.

Cu toată atitudinea ei pompoasă, Adrienne a căzut ușor. Nu la fel de ușor ca Grammy, desigur, dar, doamne, chiar și *Whitney* s-a luptat mai mult – fata aceea a luptat ca o banshee.

Am îngropat cadavrul lui Adrienne chiar lângă un drum de pământ pustiu, la vreo două ore de mers cu mașina de aici – undeva unde nimeni nu o va găsi vreodată. Am fost mai inteligent decât ea în privința asta. Nu aș pune un cadavru *în propria mea casă* , pentru numele lui Dumnezeu. Chiar sub scânduri. Cât de prost ai putea fi? Nu trebuie să fii doctor în medicină sau doctorat pentru a ști să nu te pui în pericol așa.

După ce ea a plecat, am știut că trebuie să găsesc și să arunc corpul lui Jamison. Doar că încă nu știam unde l-a ascuns. Am vrut să-i percheziționez casa imediat după ce am avut grijă de ea. Chiar i-am păstrat cheile. Dar n-a fost timp în acea noapte, pentru că avea întâlnirea ei, iar în dimineața următoare, casa ei era plină de polițiști.

Am crezut că poliția va găsi cadavrul lui Jamison. Dar nu au făcut-o niciodată.

Nu conta însă. Singurul lucru important a fost că nimeni nu a venit să mă caute. Până atunci, locuiam deja în Manhattan. Poliţia nici nu m-a chestionat.

După ce m-am ocupat de problema Dr. Hale, am mers mai departe cu viaţa mea. Mi-a plăcut viaţa în oraşul mare şi noul meu loc de muncă. L-am cunoscut pe Ethan, care nu ştia nimic despre trecutul meu, şi ne-am căsătorit. Am fost fericit.

Numai întâmplător am observat că vechea casă a doctorului Hale a fost scoasă la vânzare. Am întrebat-o pe Judy despre asta când am văzut casa pe site-ul ei şi mi-a spus că o va curăţa chiar acum, dar va fi gata de prezentare în curând. Mi-a dat frig pe şira spinării la gândul că Judy are frâu liber în casa aceea. Apoi m-am gândit la numărul de oameni care vor intra şi ieşi din acea casă înainte de a fi vândută. Am calculat şansele ca cineva să treacă peste cadavrul lui Jamison, oriunde l-a ascuns Dr. Hale.

Nu ştiu cât timp se păstrează înregistrările video ale cazinourilor, dar eram convins că există o modalitate de a ne conecta pe mine şi pe Jamison. Nu eram pe cale să risc să-mi nasc copilul în închisoare.

Atunci am ştiut ce trebuie să fac. A trebuit să percheziţionez casa şi să scap de cadavru. Înainte ca oricine altcineva să-l găsească. Aşa că am ales noaptea de viscol să ies acolo, în speranţa că Judy s-ar fi eliberat din cauza vremii, ştiind că voi avea câteva zile solide pentru a percheziţiona casa.

Când am găsit camera ascunsă, m-am gândit sigur că am lovit jackpot-ul. Nu am avut. Dar am găsit ceva şi mai important. Dacă ar auzi cineva caseta aceea cu Dr. Hale şantajându-mă, aş fi terminat. M-ar face responsabil pentru uciderea ei şi a lui Jamison. Nimeni nu poate auzi vreodată această casetă în afară de mine.

Şi acum ştiu unde a ascuns cadavrul. Dar, din păcate, nu cred că o pot muta. Un lucru a fost să o arunc pe Adrienne Hale în portbagajul maşinii mele imediat după ce am ucis-o, dar nu cred că mă pot apropia de acel cadavru putrezit. Varsatul nu a fost un act. Era răutăcios.

Şi apoi este Luke Strauss. Iubitul, despre care nu ştiam, stătea ghemuit în casa asta. Sunt singurul care ştie sigur că nu a fost cel care l-a ucis pe dr. Hale. Probabil că o iubea cu adevărat.

El ştie despre cadavrul. Şi ştie că nu este cadavrul lui Adrienne Hale. Luke este un tip inteligent.

Trebuie să-mi planific cu multă atenţie următoarea mişcare.

CAPITOLUL 51

A trecut cu mult peste o oră și Ethan încă nu s-a întors.

devin îngrijorat. Temperatura a scăzut brusc în ultima oră, iar zăpada se transformă în gheață. Dacă ar aluneca și s-a rănit? Dacă stă întins acolo, în zăpadă, incapabil să meargă după ajutor?

Și ar fi toată vina mea. La urma urmei, eu sunt cel care ne-a adus aici. Și nici nu am făcut ceea ce am vrut să realizez. Corpul lui Jamison este încă întins sub podea.

Partea cea mai proastă este că nu am niciun serviciu telefonic sau o modalitate de a găsi ajutor. Știam deja că serviciul de aici era groaznic și mă bazam pe asta. Dacă Ethan ar fi putut suna, ar fi sunat-o pe Judy și ar fi aflat că nu avem niciodată o întâlnire pentru noaptea trecută. Sau ar fi chemat un plug și nu aș fi avut timp să caut trupul.

Acum, ceea ce părea un avantaj a revenit să mă muște. Nu știu ce sa întâmplat cu Ethan. Și nu pot face nimic. Mă simt atât de neajutorat. Am plănuit lucrurile atât de perfect la acea cabină și în noaptea în care am ucis-o pe Adrienne. Cum am încurcat asta așa de rău? Trebuie să fie creierul sarcinii.

Mă plimb prin bucătărie, alungând valurile de greață. Nu știu de ce îi numesc greturi de dimineață când e tot timpul nenorocit. Ce am de gând să fac cu Ethan? Dacă nu se mai întoarce niciodată?

S-ar putea să am nevoie de Luke să mă ajute în această situație. Dar nu am încredere în el. Nu l-a ucis pe doctorul Hale, dar faptul că îi păsa atât de mult la ea îl face periculos. Plus că e inteligent. Dacă își dă seama ce am făcut...

Tocmai când sunt pe cale să-mi ies din minți, aud o bătaie la ușa din față. Nu știu dacă este Ethan sau dacă poliția îmi spune că a avut loc un accident oribil, dar oricum, e cineva. E mai bine decât să fii prins aici, să nu știi ce se întâmplă.

Aproape că leșin de ușurare când îl văd pe Ethan stând la ușa din față, cu căciula neagră încă acoperindu-i părul auriu. Îmi arunc brațele în jurul lui, iar el râde și mă îmbrățișează. Dar nu râd.

„Am fost atât de îngrijorat!” Îmi îngrop fața în jacheta lui întunecată, care este ușor umedă. „Ai fost plecat atât de mult timp.”

— Îmi pare rău, Tricia. Brațele lui se simt calde și reconfortante în jurul meu. „A durat mai mult decât am crezut. Zăpada era greu de pășit.”

"Deci ce s-a întâmplat?"

Își scoate telefonul din buzunar. „Am primit recepție chiar înainte de a merge pe drumul principal. Am găsit numărul unui loc local care ara. Vor veni la prima oră dimineață."

"Dimineața?" Plâng.

„Știu..." Oftă el. „Dar viscolul a lovit puternic acest oraș. Chiar și drumul principal a fost un dezastru. Probabil că nici măcar nu ar fi sigur să conduci până dimineață."

El are dreptate. Dar urăsc ideea de a dormi aici cu un bărbat legat la parter.

— Dar vrei să auzi cel mai ciudat lucru? el spune.

"Ce?"

Își smulge pălăria de pe păr, care este dezordonat în cel mai sexy mod posibil. În ciuda tuturor, simt o mișcare în interiorul meu. „Locul de arat era plin când i-am sunat. Dar ia asta – aveau deja o rezervare pentru ei să vină aici mâine dimineață.

"Asta e ciudat..."

Mint. Eu am sunat si am rezervat plugul pentru duminica dimineata. Am făcut-o chiar înainte de a pleca în călătoria noastră, știind că vom rămâne blocați aici. Eram sigur că aș fi găsit cadavrul până atunci și aș fi avut grijă de el. Din păcate, acest lucru nu a funcționat conform planului.

Ethan încreți din sprâncene. — Crezi că Judy a chemat plugul?

Puțin probabil, având în vedere că Judy nici măcar nu știe că suntem aici. Cheile suplimentare pe care Ethan le-a „descoperit" sub plantă i-au aparținut lui Adrienne. "Probabil."

„În orice caz, a fost deja plătit."

Da, a avut. În numerar.

Încep să-mi mușc unghia mare, dar am pus-o deoparte. Mama a spus mereu că e un obicei urât. "Ai sunat la poliție?"

El clătină din cap și am scos un alt oftat rapid de ușurare. — Cred că putem suna dimineața.

Ethan nu are idee că soția lui este responsabilă pentru cadavrul din birou.

Se pare că nu plecăm de aici în seara asta, dar cel puțin vom putea pleca la prima oră dimineața. Din fericire, am distrus cele mai proaste casete.

În ceea ce privește cadavrul, încă nu știu ce să fac în privința lui. Dar am senzația că soluția va veni la mine. De obicei o face.

CAPITOLUL 52

La cină, mai mâncăm o masă de mezeluri, încălzite pentru scurt timp la cuptorul cu microunde. Nu a fost cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată, dar plecăm de aici dimineața. Mâine seară, vom merge într-un loc foarte frumos. Trebuie să sărbătorim familia pe care o vom avea în curând.

După ce terminăm de mâncat, suntem pe cale să mergem sus când auzim strigăte venind din biroul doctorului Hale. Este Luke, încă prins acolo, deși nu l-am verificat.

"Hei!" Vocea lui trosnitoare strigă. "Cineva acolo?"

Schimbăm priviri. Ethan îmi lasă mâna pe spate și mă îndepărtează de la birou.

"Hei!" strigă Luke din nou. "Mi-e sete! Pot să am puțină apă?"

Mă opresc în loc la câțiva metri de ușă. „Am putea să-i dăm niște apă."

Maxilarul lui Ethan se strânge. — Nu va muri acolo, Tricia. Va ieși dimineață – poate rezista până atunci.

„Da, dar... am putea măcar să-i aducem un pahar cu apă. Lasă-l să bea ceva."

"Esti prea dragut."

Aproape că râd de ironia declarației lui. Mă bucur că gândește așa despre mine. „Cred că ar fi o idee bună să-i dai câteva înghițituri de apă. Am putea ține asta pentru el. Nu trebuie să-l dezlegăm."

— Crezi că este o idee bună? Scoate cu degetul mare în direcția ușii. „Nu știm ce se întâmplă acolo. Dacă și-a eliberat brațele și așteaptă să ne sară în clipa în care intrăm înăuntru?

Nu cred că este adevărat. În primul rând, ușa nu este încuiată. Dacă s-a eliberat de bandă adezivă, ar putea să plece. Nu are nevoie să-l dăm afară. Cred că e încă legat acolo.

"Vă rog să mă ajutați!" strigă Luke. „Doar o înghițitură de apă! Vă rog!"

Îmi strâng mâinile. Acest lucru mă face să mă simt inconfortabil. Poate că am ucis câțiva oameni, dar nu i-am torturat. Ei bine, poate puțin. Dar toți au meritat-o. Nu sunt sigur că Luke îl merită.

„Și trebuie să fac un piș!" adaugă Luke.

Acum Ethan râde la expresia mea. — Vrei să-l ajuți și cu asta?

Cred ca nu.

Ethan se apropie de ușa biroului. Își aduce buzele aproape de deschidere și strigă: „Nu primești apă. Poți să te pipi în pantaloni.”

Acest răspuns creează un șir de blasfemii care mă face să mă bucur că am decis să nu mergem la birou. Presiunea pe spate din mâna lui Ethan crește și îl las să mă conducă departe de ușa biroului, spre scară.

„Nu-l lăsa să te manipuleze”, spune Ethan. „Nu este o persoană bună. Și-a ucis iubita. A ucis unul dintre cei mai apropiați de el. Ce fel de persoană face asta?”

Ethan nu are nicio idee că Luke nu este cel care a ucis-o pe Dr. Adrienne Hale. Și nici nu știe că cadavrul de sub podea nu îi aparține doctorului Hale.

„Este rău”, adaugă Ethan pentru a sublinia. „Nu merită apă.”

— Da, mormăi eu.

„Ești prea drăguț”, spune el din nou.

Urcăm scările spre dormitor. Încă o noapte dormind în dormitorul lui Adrienne Hale. Chiar dacă m-a șantajat și m-a amenințat, mă simt vinovat pentru asta. Mă simt vinovat că am dormit în patul ei. Dacă cineva este capabil să se întoarcă ca un spirit furios, acesta este Dr. Hale.

Când intru în dormitorul matrimonial, îmi scot frumosul pulover alb de cașmir. Înjurăm pe sub răsuflare când observ mica pată galbenă de pe o mânecă de la mușstarul pe care l-am folosit la sandvișurile noastre în seara asta. Aduc puloverul în baie și trec mâneca sub apă fierbinte, frecându-l ca să-l scot.

Nu va ieși. Cumva, pata s-a instalat deja. Puloverul alb curat din cașmir este ruinat.

— Tricia? Ethan aruncă o privire în baie. "Ce faci?"

„Este o pată pe acest pulover. Încerc să-l scot afară.”

"De ce sa te deranjezi? Nu e ca și cum o va purta din nou.”

Ei bine, are dreptate. Dar continui să frec pata, sperând că va ieși. După un minut, Ethan intră în baie să mi se alăture. El vine în spatele meu, strecurându-și brațele în sus în jurul taliei mele. Își lasă capul în jos și mă sărută pe gât. O dată, de două ori... apoi buzele lui rămân acolo.

— Ethan, murmur eu.

„Hai, Tricia. Amandoi avem nevoie de ceva care sa ne ia mintile de la tot ce tocmai sa intamplat.”

Bine.

Este adevărat.

CAPITOLUL 53

Ma trezesc la doua dimineata si sunt singur in dormitor.

Pentru o secundă, sunt complet dezorientat. Uitasem unde eram. Am uitat că sunt în casa lui Adrienne Hale şi nu a mea. Că am venit aici să scap de cadavrul lui Edward Jamison şi nu numai că nu am reuşit să fac asta, dar am achiziţionat şi un bărbat legat în biroul ei.

Ce mizerie. Am serios nevoie de ajutor.

Mijesc ochii în jurul dormitorului, ochii mei adaptându-se la întuneric. Ethan nu este în pat şi nu-l văd în altă parte în cameră. Nici el nu e în baie. Unde a plecat?

Poate că nu putea dormi. Poate că s-a trezit în timpul nopţii şi a decis să lucreze la laptop. Are sens.

Doar că nu cred că acolo este el.

Iau halatul roşu al doctorului Hale şi îl înfăşor în jurul meu. Apoi îmi alunec picioarele în papucii ei neclari. Este uimitor cât de uşor a devenit dintr-o dată să-i foloseşti lucrurile. Bine că hainele ei au aceeaşi mărime cu ale mele, deşi era mai slabă decât mine. Femeia era practic un schelet, deşi avea o anumită frumuseţe austera.

Când ies pe hol, e întuneric, dar ochii mei s-au adaptat aşa că las luminile stinse. Aud mişcare venind de la parter, dar nu pare că se întâmplă ceva rău. Nu pare că Luke s-a eliberat şi l-a atacat pe soţul meu.

Cobor casa scărilor cât pot de liniştit. Când ajung la fund, Ethan este ghemuit în faţa şemineului. De unul singur. Se luptă cu ceva şi îmi ia o clipă să-mi dau seama că încearcă să aprindă un chibrit.

Portretul lui Adrienne Hale este încă sprijinit de peretele de lângă şemineu, cu ochii ei verzi îndreptaţi spre perete. Portretul a fost ideea mamei mele. Am crezut că este complet ridicol – cine şi-ar dori un portret gigantic al lor? Dar Dr. Hale i-a plăcut. Şi-a pus-o imediat peste manta. Bineînţeles că a făcut-o. Era atât de plină de ea însăşi.

Sper că nu trebuie să mă mai uit niciodată la el.

Se aude un fulger de foc, apoi o clipă mai târziu se aprinde întregul şemineu. Ethan se ridică şi îşi dă mâinile de pe blugi. După postura lui, pot spune că este mulţumit de munca pe care a făcut-o. Mă întreb de cât timp încearcă să aprindă focul.

Stau acolo, în umbră, fără să dau seama că îl privesc. Dar văd totul. Îl văd ridicând un obiect de pe măsuța de cafea și aruncându-l în foc. Apoi altul. Si altul.

Când termină, stă în fața șemineului, privind. Asigurați-vă că arde.

— Ethan, spun eu.

Se îndepărtează de șemineu, clipind furios. Gura i se deschide la vederea mea. „Tricia", reușește el.

Ocolesc canapeaua ca să mă apropii de el. "Ce faci?"

„Eu…"

Aruncă o privire îngrijorată către șemineu. Obiectele pe care le-a aruncat în foc încă nu au terminat de ars, așa că pot vedea care sunt. Dar nu trebuie să mă uit. Știu deja ce a ars în foc.

Sunt casete. Câteva zeci dintre ei. Toate împodobite cu inițialele GW.

GW a fost un pacient al doctorului Hale de câțiva ani. Ea a alimentat iluzii paranoice că cineva încerca să o omoare, inclusiv propriul ei fiu.

GW. Gail Wiley.

mama lui Ethan.

„Eu doar..." Pe fruntea lui Ethan iau izbucnire de sudoare în timp ce el încearcă să vină cu o minciună. „Cred că unele dintre casetele alea…"

El nu știe că eu știu. Pe care l-am știut dintotdeauna. M-am întâlnit cu Gail de câteva ori acasă când plecam de la o întâlnire și ea venea pentru a ei. Nu numai că este paranoică, dar are o gură mare. Mi-a spus totul despre preocupările ei că mai multe persoane din viața ei au vrut să-i pună capăt vieții, inclusiv fiul ei Ethan. *Dr. Hale spune că sunt paranoic, dar are probleme cu banii — ar putea folosi plata de asigurare. Și mă urăște. Știu că o face.*

Am râs, mai ales când l-am zărit pe chipeșul Ethan, care l-a lăsat pe Gail la una dintre întâlnirile ei. Nimeni care arăta *așa nu* putea fi o persoană rea. Și ce drăguț din partea lui și-a lăsat mama la ședințele ei de terapie. Bineînțeles, nu știa despre ce vorbea ea cu terapeutul și *cu siguranță* nu știa că ședințele erau înregistrate.

Dar apoi, la câteva luni după dispariția doctorului Hale, mama mea, care alerga în aceleași cercuri sociale ca Gail, mi-a spus bârfele despre moartea ei prematură. S-a scurs pe o scări și și-a rupt gâtul după ce a băut prea multe pahare. Lăsându-l pe fiul ei Ethan cu o plată de asigurare consistentă pentru a avea grijă de consecințele primei sale start-up eșuate și apoi de unele.

Trebuie să recunosc, am devenit puțin obsedat de Ethan după aceea. În primul rând, era superb. Și în al doilea rând, ceva despre el mi-a amintit de mine. A mers după ce a vrut. Chiar dacă ar trebui să facă ceva ce alții ar spune că este de neconceput.

Bine, eram mai mult decât puțin obsedat de Ethan. Să spunem doar că întâlnirea noastră întâmplătoare nu a fost o asemenea coincidență. Mai degrabă ca și cum ar fi fost atent proiectat de al tău cu adevărat.

Dar nu a venit niciodată așa cum mi-am dorit eu. După ce ne-am căsătorit, m-am gândit că îmi va mărturisi totul. Am crezut că o să mă iubească și să aibă încredere suficientă pentru a-mi spune adevărul. Dar nu a făcut-o.

De aceea l-am adus cu el în această călătorie. Aș fi putut să plec singur și ar fi fost mai ușor. Aș fi putut căuta după pofta inimii. Dar l-am vrut pe Ethan aici cu mine. A uitat de această casă până când a văzut portretul doctorului Hale pe perete. Dar acum știe că secretul lui este acolo.

"Ce faci?" îl întreb din nou. El deschide gura, dar înainte ca orice cuvânt să iasă, adaug: „Nu minți".

„Nu te-aș minți niciodată, Tricia", murmură el.

Îi arunc o privire.

Umerii i se lasă. — Ai ascultat casetele mamei mele, nu-i așa?

"Da. Unii dintre ei."

"Oh Doamne." Își smulge șuvițele scurte ale părului auriu. „Știu ce a spus ea pe casetele alea. Dar nu am..."

„ *Nu minți* ."

El stă acolo o clipă. Singurele sunete din cameră sunt trosnitul focului și inspirația și expirarea lui.

„Bine", spune el. „Am ucis-o".

CAPITOLUL 54

Acum că adevărul i-a părăsit buzele, pare mai calm. Nu mai transpira. Este din nou soțul meu încrezător.

„Nu știi cum era." Amărăciunea i se scurge prin voce. „Era nebună. Tatăl meu a murit când eram copil și a scăpat ușor în ceea ce mă privește. Ea a fost întotdeauna extrem de anxioasă, acuzând mereu oamenii din jurul ei că erau gata să o prindă. Inclusiv eu."

Se oprește pentru a privi cu dispreț focul. „Și ea era alcoolică. Când bea, credea mereu că îi fur lucrurile și mă încolțea și mă acuza. Ea îmi spunea că sunt putred. Un copil putrezit care nu ar ajunge niciodată la nimic."

— Îmi pare rău, murmur eu.

„Pentru a fi corect, îi *furam* lucrurile uneori. M-am gândit că dacă avea de gând să mă acuze în orice caz, aș putea la fel de bine să o fac."

Aceasta este cealaltă parte a soțului meu. Cel pe care nu mă lasă niciodată să-l văd. Un mic fior trece prin mine. "Deci ce s-a întâmplat?"

„Am avut nevoie de bani." Se uită în jos la mâinile lui. „Nu mi-a dat niciodată bani. Nu mi-a dat niciodată *nimic* pentru că nu avea încredere în nimeni în afară de ea. Dar ea avea acea poliță de asigurare. Și știi ce? Nici măcar nu aș fi făcut-o, cu excepția faptului că era atât de beată în noaptea aceea. Ea țipa la mine despre ce fiu groaznic eram și nu m-am putut abține. Am împins-o pe scări.

El își ridică ochii încet. „Parcasem în spate. Am ieșit naibii de acolo și n-am sunat la poliție decât o zi mai târziu. Le-am spus că nu pot ajunge la ea și am fost îngrijorat. Ea era plecată de mult până atunci."

Acum că mi-a spus toată povestea, se lasă pe canapea și își îngroapă fața în mâini. Mă așez lângă el și îmi las mâna pe spatele lui. Umerii îi tremură.

„Mă urăști acum", murmură el. „Nu te pot învinovăți."

„Nu", spun eu.

Își ridică fața din mâini. Ochii lui sunt umezi. „Te iubesc atât de mult, Tricia. Nu știam că sunt capabil de asta. Mi-am petrecut întreaga copilărie urând acea femeie și nu știam că am în mine să iubesc o altă persoană. Apoi te-am cunoscut și a fost ca și cum, ești sufletul meu pereche."

— Atunci de ce nu mi-ai spus adevărul?

„Nu aș putea să-ți spun! M-ai fi părăsit dacă ai afla."

"Nu este adevarat." Întind mâna și îi iau mâna în a mea. "Adevarul este…"

— Tricia?

"Stiam deja."

Fața i se umple de confuzie. Acesta este momentul să-i spun totul. Mi-a fost frică, dar nu am de ales. Dacă a fost vreodată un timp să-i spun, acum este.

Așa că încep de la început. Despre Cody și Alexis. Cum am devenit pacientul doctorului Hale. Cum m-a șantajat și m-a forțat să-i fac dorința. Identitatea corpului de sub podea. În sfârșit, adevărata soartă a Dr. Adrienne Hale și scopul meu de a veni aici în acest weekend.

Ethan ascultă întreaga poveste, chipul lui o mască lipsită de emoții. La un moment dat, își trage mâna departe de a mea și o pune în poală. Nu mă întrerupe o dată. Mă lasă să-i spun totul și este un moment când mi-e teamă că am mers prea departe. Și-a ucis mama, da. Dar am ucis șase oameni și am fost responsabil pentru moartea celuilalt. S-ar putea argumenta că păcatele mele le depășesc pe ale lui – dacă ar fi urmărit.

Când termin de vorbit, Ethan stă acolo o vreme, uitându-se la șemineu. L-am lăsat să se gândească la ceea ce tocmai i-am spus. Merită câteva minute să se gândească la asta. Îmi încrucișez în liniște degetele de la mâini și de la picioare. El va înțelege. Știu că o va face.

A castigat?

„Uau", spune el în cele din urmă. Încă se uită la foc.

La ce se gândește? O să mă predea poliției? Am avut o șansă enormă aici în seara asta. Dar am crezut că mă iubește prea mult. Și acum copilul lui crește în interiorul meu. Nu mi-ar face niciodată asta.

El nu ar fi făcut-o. Sunt aproape sigur de asta.

Dar nu sunt sigur.

"Deci ce crezi?" Spun.

„Eu..." Ochii lui reflectă flăcările din foc. "Cred că…"

L-am judecat greșit. Am făcut o greșeală groaznică. Am crezut că va înțelege, dar m-am înșelat. El nu intelege. Nimeni nu poate.

„Ethan?" șoptesc eu.

Își smulge ochii albaștri de pe foc și se uită direct în ai mei. „Cred că tipul ăla Luke va fi o mare problemă. El știe prea multe."

Inima îmi bate. "Da. *Da* . Mă gândeam la același lucru."

„Și de asemenea..." El este cel care îmi întinde mâna de data aceasta. „Mă bucur că sunt aici să te ajut. Ne putem ocupa de această problemă în mod corect. Împreună."

Îi strâng mâna mare și caldă. „Știam că vei ști exact ce să faci."

Ne ridicăm simultan. Ethan se apropie de bibliotecă și ia cuțitul de sculptat pe care l-a lăsat acolo. El apucă mânerul cu mâna dreaptă. Fața lui

strălucește ciudat în lumina trositoare a focului. Întotdeauna mi-am dorit un șemineu, dar nu este genul de lucru pe care l-ai putea avea în Manhattan. Și acesta este un șemineu frumos.

„Știi," spun eu gânditor, „aceasta casă mă cam crește. Poate că aș putea să mă văd trăind aici până la urmă."

„Da?" Fața i se luminează. „Speram că vei spune asta. Pentru că și eu simt la fel." El ridică din sprâncene. — Vii, Tricia?

"Da. O clipă."

Îmi găsesc haina de lână, drapată pe marginea canapelei. Mă arunc cu pușca în buzunare și degetele mele intră în contact cu caseta pe care am ascuns-o acolo. Îl scot, uitându-mă la inițialele mele de pe partea laterală a benzii. Sunt o altă persoană acum decât fata de pe casetă. Dar în alte privințe, nu m-am schimbat deloc.

Îmi închid degetele în jurul casetei. Mă îndrept spre șemineu, obrajii mei absorbind căldura care iese din spațiul mic. Arunc banda cu ceilalți, pe grămada care se dezintegrează încet. Pentru o clipă, stau acolo și văd cum arde.

Apoi mă alătur soțului meu.

EPILOG

TRICIA

Doi ani mai tarziu

Fiica mea Delilah iubeşte grădina din spatele casei noastre.

Ea a împlinit un an în urmă cu câteva luni şi se află în această fază adorabilă de copil dolofan în care se plimbă cu braţele întinse în lateral, pe cale să se răstoarne în orice moment. O privesc de pe balansoarul din faţa casei în timp ce face exact asta: cade în genunchi în iarba moale, apoi se ridică imediat, fără să piardă o bătaie.

Este o fată cu o misiune. Chiar acum, misiunea ei este să-mi aducă o margaretă pe care a găsit-o crescând în iarbă. Ea face restul drumului până la mine şi îşi pune una dintre mâinile ei minuscule pe genunchiul meu.

„Mamă", spune ea. "'Dis."

"Da." Accept margareta usor mototolita. — Este o floare, dragă.

„Flar", repetă ea.

"Asta e corect."

Ea se ridică la mine. S-ar putea să fiu uşor părtinitoare, dar cred că este cel mai frumos copil care a trăit vreodată. Seamănă foarte mult cu tatăl ei. Eu şi Ethan avem părul blond, dar al meu iese dintr-o sticlă şi al lui este real. Ea are buclele lui blonde – deşi ale lui sunt tăiate prea scurt pentru a se ondula – şi ochii lui albaştri limpezi. Ea este o imagine scuipătoare a felului în care arăta în pozele cu bebeluşii pe care mi le-a arătat în cele din urmă la scurt timp după ce am cumpărat această casă.

Ea se bucură şi de lucrurile mărunte. I-am cumpărat o păpuşă pentru prima ei aniversare, iar chipul ei s-a luminat cu un zâmbet strălucitor. M-a făcut să-mi amintesc de colecţia de păpuşi pe care o aveam când eram copil. Am avut cel puţin o duzină de ele. Şi apoi încă o colecţie într-un sertar din camera mea de capetele tăiate ale păpuşilor care nu mi-au plăcut la fel de mult.

„Flar!" Delilah plânge, apoi se întoarce în grădină, dornică să-mi smulgă mai multe flori şi să mi le livreze.

Mă întind după ceaiul cu gheaţă de pe masa de sticlă de lângă balansoar. Am păstrat în casă o parte din mobilierul lăsat de Adrienne Hale. Am păstrat

patul, dar am primit o saltea nouă. I-am păstrat canapeaua secţională după ce am bătut-o agresiv. Am păstrat măsuţa de cafea antică. Am dat jos portretul şi l-am ascuns în pod. Nu m-am putut decide să-l distrug.

Din păcate, dr. Hale nu avea mobilier de terasă. Toate acestea trebuiau cumpărate noi. Dar avem câteva articole superbe. Toţi cei care vin la noi acasă remarcă cu invidie cât de frumos este locul.

Nu au idee ce furt a fost.

O mână cade pe umărul meu — Ethan stă lângă mine. Îi zâmbesc, iar ochii lui se încreţesc în timp ce îmi zâmbeşte înapoi. Este unul dintre acei bărbaţi care o să devină mult mai frumos pe măsură ce îmbătrâneşte. Poţi doar să spui.

„Este ea bună?"

„Ea este întotdeauna bună", spun eu.

E adevărat. Trăim o viaţă fermecată aici. Avem o fiică îngerească. Ethan poate lucra de acasă în majoritatea zilelor şi poate evita naveta în oraş. Tot ce trebuia să facem ca să ajungem aici a fost să doborâm câţiva oameni.

Imediat după weekendul nostru la casă, am sunat-o pe Judy şi i-am spus că suntem foarte interesaţi ca proprietatea să fie scoasă la vânzare. Am făcut presiuni asupra ei să ni-l arate înainte de a fi gata oficial pentru vizionare şi am făcut o ofertă pe loc. Nu ne-am tocmit. Am plătit preţul cerut, nici un ban mai puţin.

La urma urmei, aveam un motiv să nu vrem ca oamenii să intre şi să iasă din casă. Aveam un motiv să o împiedicăm pe Judy să descopere niciunul dintre compartimentele ascunse şi să transforme casa înapoi într-un loc al crimei. Aveam mai ales un motiv să o ţinem departe de grădină.

Şi acum este al nostru. Casa noastră de vis. Nu ştiu cum aş fi putut vreodată să nu vreau să locuiesc aici.

„Cum face fasolea?" mă întreabă Ethan.

Îmi pun instinctiv mâna dreaptă pe burtă. Acum câteva săptămâni, am aflat că Delilah va avea un frăţior sau o soră. Suntem amândoi încântaţi de asta. La urma urmei, după cum subliniază Ethan, mai avem patru dormitoare de umplut. Dr. Hale a irosit casa asta, locuind aici singur. Îl vom folosi bine.

„Fasolea este bună", îi spun.

El îmi rânjeşte. „Mă bucur să aud."

Delilah a găsit o altă floare să mi-o aducă. Dar în nerăbdarea ei, de data aceasta suferă o scurgere mai gravă şi nu îşi revine la fel de uşor. Ea stă pe iarbă, cu picioarele dolofane ieşite în faţa ei, plângând până când faţa ei devine roşie aprinsă.

"Oh nu!" Plâng, instinctul meu matern trecând la suprafață. "Lasa-ma sa o iau."

"Nu." Ethan mă strânge de umăr. „Odihnește-te, mamă. O voi lua."

Zâmbesc și mai iau o înghițitură din ceaiul meu cu gheață în timp ce soțul meu sprintează în grădină pentru a ne consola fiica. El este *atât de* bun cu ea. Este dulce și răbdător și o face să râdă. Deși pentru a fi corect, nu este greu să faci râsul unui copil de un an. Aruncarea unui Cheerio pe podea va face truc.

Destul de sigur, după un minut, Ethan o face pe Delilah fericită și râzând din nou. O ridică pe umeri și o dă o plimbare prin grădină în timp ce ea chicotește de încântare.

Mă uit cum mocasinii lui Ethan călcă în picioare peticul de iarbă care tocmai a început să crească înapoi cu aproximativ opt luni în urmă. Timp de un an, am urmărit cu neliniște acel plasture. Iarba de pe restul grădinii era atât de luxuriantă și verde, dar nu creștea nimic acolo.

Am căutat-o. I-am spus lui Ethan că după ce un cadavru este îngropat în pământ, creșterea plantelor este suprimată timp de aproximativ un an, dar apoi revine și mai bine decât înainte. Și nu era ca cineva să se uite la acel petic de pământ în care nimic nu putea crește și să știe că trupul lui Luke Strauss a fost îngropat dedesubt.

Să-i sapi mormântul a fost mai greu decât să-l omori. Ethan s-a ocupat de ambele chestiuni – nu l-am găsit niciodată mai sexy. Luke a luptat, dar nu atât de tare pe cât m-aș fi așteptat. Am văzut privirea resemnată din ochii lui cu câteva secunde înainte ca Ethan să-și taie gâtul. Și acum că a plecat, s-a reunit cu scumpa lui Adrienne, dacă crezi în astfel de lucruri.

Din fericire, doi ani mai târziu, iarba a crescut din nou acolo unde l-am îngropat. Corpul lui va acționa ca îngrășământ în anii următori. La fel va fi și cadavrul lui Edward Jamison, îngropat la câțiva metri distanță.

Ethan îmi face semn din grădină. Îl iubesc atât de mult. Nu m-am gândit niciodată că va fi posibil să iubesc din nou după ce mi-a făcut Cody. Dar iată-mă. Căsătorit cu un bărbat minunat. Și noi doi împărtășim un secret care ne va lega pentru tot restul vieții. Amândoi vom duce acel secret în morminte.

Cel puțin, o voi face.

Uneori mă întreb despre Ethan. Devine nervos când oamenii ies în grădina noastră. Era atât de îngrijorat de iarbă, încât aproape am crezut că o să crape pentru o vreme. Dacă cineva ar veni și a început să pună întrebări, nu sunt sigur cum ar rezista.

Să sperăm că asta nu se va întâmpla niciodată. Dar dacă se întâmplă, sunt pregătit să mă ocup de situație.

La urma urmei, mama spunea mereu că singurul mod în care doi oameni pot păstra un secret este dacă unul dintre ei este mort.

SFÂRȘITUL

Ți-a plăcut să citești *Never Lie* ? Faceți clic aici pentru a vedea alte thrillere psihologice de nedescris de Freida McFadden , acum disponibile pe Amazon!

MULȚUMIRI

În timp ce terminam această versiune finală, căutam prin unele dintre manuscrisele mele anterioare recunoașteri generale pe care le-aș putea doar să le copiez, pentru că – să recunoaștem – le mulțumesc mereu acelorași oameni. Din păcate, nu am găsit niciunul generic. Am avut una în care vorbeam despre soțul meu care încearcă să mă convingă să scriu despre gemeni de vaci unite, una în care am spus că tatăl meu este un criminal în serie (sau nu era clar, nu era clar) și una în care am mărturisit că am mai multe crime nerezolvate. precum și locațiile în care am îngropat cadavrele.

(Oh, stai, cred că l-am șters pe ultimul. Nu contează.)

Alți autori sunt obsedați atât de mult de mulțumiri? Nu? Doar eu? Iar partea nebunească este că secțiunea de mulțumire ajunge să fie doar ca un paragraf.

Pe aceasta nota…

Mulțumesc mamei mele pentru că ai citit și recitit-o pe aceasta. Mulțumesc lui Jen, pentru critica amănunțită, ca întotdeauna, și, în general, mulțumiri întregului meu grup Kickass Women Writers' Power Group (tocmai am inventat acest nume chiar acum, dar cred că vor fi cool cu el), inclusiv Beth și Maura . Mulțumesc lui Kate pentru sugestiile grozave. Îi mulțumesc lui Nelle pentru o critică atentă. Îi mulțumim lui Avery pentru critici și sfaturi pentru acoperire. Mulțumim lui Pam pentru sfatul de acoperire și, de asemenea, pentru mentorul tău minunat. Mulțumesc lui Val pentru ochiul tău de vultur.

Și mulțumesc tatălui meu, care, pentru prima dată , a citit o carte pe care am scris-o înainte de publicare, pentru a-mi putea da sfaturi din perspectiva unui psihiatru practicant, inclusiv: „Manolos *nu sunt* cizme!" (Da, pot fi. Ține-te de psihiatrie, tată.)

Ți-a plăcut să citești *Never Lie* ?

Dacă da, vă rog să-mi trimiteți un e-mail la fizzziatrist@gmail.com . Mi-ar plăcea să aud de la tine. Sau luați în considerare să lăsați o recenzie pe Amazon!

Verificați site-ul meu la:

http://www.freidamcfadden.com/

Pentru a primi actualizări despre noile versiuni, vă rugăm să mă urmăriți pe Amazon ! Mă poți urmări și pe Bookbub ! Sau alăturați-vă grupului meu de cititori, Freida McFans !

De asemenea, chiar dacă am reușit să vindec tulpinile supraumane ale greșelilor de scriere mutante care mi-au invadat cărțile, acum există toate aceste *variante de greșeală* de care se pare că nu pot scăpa. Dacă găsești greșeli de ortografie și mi le arăți ca să le pot remedia, aș fi grațios din partea tatălui.

Și acum vă rog să vă bucurați de un scurt fragment din noua mea carte, *The Inmate* ...

Deţinutul

În timp ce uşile închisorii se închid trântind în urma mea, pun la îndoială fiecare decizie pe care am luat-o vreodată în viaţa mea.

Nu aici vreau să fiu acum. Deloc . Cine vrea să fie într-un penitenciar de maximă securitate? Am să pariez că nimeni nu vrea asta. Dacă vă aflaţi în aceste ziduri, este posibil să fi făcut unele alegeri proaste de viaţă pe parcurs.

Sigur am.

"Nume?"

O femeie într-o uniformă albastră de ofiţer de corecţie se uită la mine din spatele peretelui despărţitor de sticlă chiar în interiorul intrării în închisoare. Ochii ei sunt plictisiţi şi sticloşi şi pare că nu vrea să fie aici mai mult decât mine.

„Brooke Sullivan". îmi dresesc glasul. „Ar trebui să mă întâlnesc cu Dorothy Kuntz?"

Femeia se uită în jos la un clipboard cu hârtii din faţa ei. Ea scanează lista, fără să recunoască că m-a auzit sau că ştie ceva despre motivul pentru care sunt aici. Arunc o privire în spatele meu în mica zonă de aşteptare, care este goală, cu excepţia unui bătrân şifonat care stă pe unul dintre scaunele de plastic şi citeşte un ziar de parcă s-ar afla în autobuz. Ca şi cum nu ne înconjoară un gard de sârmă ghimpată, presărat cu turnuri de pază uriaşe.

După ceea ce par a fi câteva minute, un bâzâit răsună prin cameră – suficient de tare încât să sar şi să fac un pas înapoi. O uşă din dreapta mea cu barele verticale roşii se deschide încet, dezvăluind un hol lung şi slab luminat.

Mă uit pe hol, cu picioarele îngheţate pe podea. „Ar trebui... ar trebui să intru?"

Femeia ridică privirea spre mine cu ochii ei plictisiţi. „Da, du-te. Treci prin controlul de securitate din hol."

Ea dă din cap în direcţia holului întunecat şi mă străbate un fior în timp ce trec cu speranţă prin uşa cu gratii, care alunecă din nou închisă şi se încuie cu o bufnitură răsunătoare. Nu am mai fost niciodată aici. Interviul meu de angajare a fost la telefon, iar directorul era atât de disperat să mă angajeze, încât nici măcar nu s-a simţit obligat să mă întâlnească mai întâi — CV-ul şi scrisorile de recomandare erau suficiente. Am semnat un contract pe un an şi l-am trimis prin fax săptămâna trecută.

Şi acum sunt aici. Pentru următorul an din viaţa mea.

Aceasta este o greşeală. Nu ar fi trebuit să vin niciodată aici.

Mă uit în spatele meu, la barele de metal roşii care s-au închis deja. Nu este prea târziu. Chiar dacă am semnat un contract, sunt sigur că aş putea scăpa de el. Aş putea încă să mă întorc şi să părăsesc acest loc. Spre deosebire de locuitorii acestei închisori, eu nu trebuie să fiu aici.

Nu am vrut acest job. Îmi doream orice altă slujbă în afară de aceasta. Dar am aplicat la fiecare loc de muncă într-o călătorie de şaizeci de minute de la oraşul Raker din nordul statului New York, iar această închisoare a fost singurul loc care m-a chemat înapoi pentru un interviu. A fost ultima mea alegere şi m-am simţit norocoasă că am primit-o.

Aşa că continui să merg.

E un bărbat la controlul de securitate tot pe hol, care păzeşte o a doua uşă cu gratii. Are patruzeci de ani, cu o tunsoare scurtă, în stil militar, şi poartă aceeaşi uniformă albastră clară ca femeia cu ochi morţi de la recepţie. M-am uitat în jos la insigna de identitate prinsă în buzunarul lui de la piept: ofiţer de corecţie Steven Benton.

"Bună!" Spun, cu o voce despre care îmi dau seama că este puţin prea ciocnitoare, dar nu mă pot abţine. „Numele meu este Brooke Sullivan şi este prima zi când lucrez aici."

Expresia lui Benton nu se schimbă, în timp ce ochii lui întunecaţi mă apropie. Mă întorc în timp ce regândesc toate alegerile de modă pe care le-am făcut în această dimineaţă. Lucrând într-o închisoare de maximă securitate pentru bărbaţi, m-am gândit că era mai bine să nu mă îmbrac într-un mod care ar putea fi interpretat ca sugestiv. Aşa că port o pereche de pantaloni de rochie negri decupaţi cu cizme, asortaţi cu o cămaşă neagră cu mânecă lungă, cu nasturi. Sunt aproape optzeci de grade afară, una dintre ultimele zile fierbinţi ale verii, şi regret tot negru, dar mi s-a părut modalitatea de a atrage cea mai mică atenţie asupra mea. Părul meu întunecat este prins pe spate într-o simplă coadă de cal. Singurul machiaj pe care îl port este un corector pentru a ascunde cercurile întunecate de sub ochi şi o bucată de ruj care are aproape aceeaşi culoare cu buzele mele.

„Data viitoare", spune el, „fără tocuri înalte".

"Oh!" Mă uit în jos la pantofii mei negri. Nimeni nu mi-a dat nicio îndrumare cu privire la codul vestimentar, cu atât mai puţin la codul *pantofilor* . „Ei bine, nu sunt foarte mari. Şi sunt *groase* , nu ascuţite sau altceva. Chiar nu cred…"

Protestele mele pierd pe buze în timp ce Benton mă priveşte. Fără tocuri înalte. Am înţeles.

Benton îmi trece poşeta printr-un detector de metale, iar apoi trec eu prin unul mult mai mare. Fac o glumă nervoasă despre cum mă simt ca şi cum aş fi

la aeroport, dar am impresia că acestui tip nu-i plac glumele prea mult. Data viitoare, fără tocuri, fără glume.

„Ar trebui să o cunosc pe Dorothy Kuntz", îi spun. „Ea este asistentă aici."

Benton mormăie. — Și tu ești asistentă?

„Asistent medical", îl corectez. „Voi lucra la clinica de aici."

El ridică o sprânceană spre mine. „Mult noroc cu asta."

Nu sunt sigur ce înseamnă asta exact.

Benton apasă un buton și din nou, acel bâzâit zguduitor se stinge, chiar înainte ca al doilea set de uși cu gratii să se deschidă. Mă îndrumă pe un hol către secția medicală a închisorii. Pe hol se simte un miros ciudat de chimie, iar luminile fluorescente de deasupra capului continuă să pâlpâie. Cu fiecare pas pe care îl fac, sunt îngrozit că un prizonier va apărea de nicăieri și mă va lovi până la moarte cu unul dintre pantofii mei cu tocuri.

Când fac stânga la capătul holului, mă așteaptă o femeie. Ea are aproximativ șaizeci de ani, cu părul cenușiu tăiat și o corp robustă – este ceva vag familiar la ea, dar nu pot pune degetul pe ce este. Spre deosebire de gardieni, ea este îmbrăcată într-o pereche de scrubs bleumarin. Ca toți ceilalți pe care i-am întâlnit până acum la această închisoare, ea nu zâmbește. Mă întreb dacă este împotriva regulilor de aici. Ar trebui să-mi verific contractul. *Angajații pot fi concediați pentru că au zâmbit.*

— Brooke Sullivan? întreabă ea cu o voce tăiată, care este mai profundă decât m-aș fi așteptat.

"Asta e corect. Tu ești Dorothy?"

La fel ca gardianul din față, mă privește în sus și în jos. Și la fel ca el, ea pare total dezamăgită de ceea ce vede. „Fără tocuri înalte", îmi spune ea.

"Știu. eu..."

„Dacă știi, de ce le-ai purtat?"

„Vreau să spun..." Îmi arde fața. " *Acum* știu ."

Acceptă fără tragere de inimă acest răspuns și decide să nu mă oblige să-mi petrec orientarea desculț. Ea flutură cu o mână, iar eu trap ascultător după ea pe hol. Întregul exterior al secției medicale are același miros chimic ca și restul închisorii și aceleași lumini fluorescente pâlpâitoare. Există un set de scaune din plastic aliniate de perete, dar sunt goale. Ea deschide cu cheile ușa uneia dintre camere.

„Aceasta va fi sala ta de examen", îmi spune ea.

Mă uit înăuntru. Camera este cam jumătate din dimensiunea celor de la clinica de urgență unde lucram în Queens. Dar în afară de asta, arată la fel. O masă de examinare în centrul camerei, un taburet pe care să mă așez și un birou mic.

„Voi avea un birou?” Întreb.

Dorothy scutură din cap. „Acolo este un birou. Nu vezi?”

Deci ar trebui să mă documentez cu pacienții privind peste umărul meu? „Dar un computer?”

„Fișele medicale sunt toate pe hârtie.”

Sunt uluit să aud asta. Nu am lucrat niciodată într-un loc cu dosare medicale pe hârtie. Nici nu știam că e permis. Dar presupun că regulile sunt puțin diferite în închisoare.

Ea arată spre o cameră de lângă camera de examinare. „Aceasta este camera de înregistrări. Insigna dvs. de identitate o va deschide. Îți vom aduce unul dintre aceștia înainte să pleci.”

Își ține ecusonul de identitate lângă scanerul de pe perete și se aude un clic puternic. Ea deschide ușa pentru a dezvălui o cameră mică, prăfuită, plină cu dulapuri de dosare. Tone și tone de dulapuri de dosare. Aceasta va fi agonie.

„Este aici un medic care să supravegheze?” Întreb.

Ea ezită. „Dr. Wittenburg acoperă aproximativ o jumătate de duzină de închisori. Nu îl veți vedea prea mult, dar este disponibil la telefon.”

Asta mă neliniștește. La urgenta nu am fost niciodata singura. Dar presupun că problemele de acolo au fost mai acute decât ceea ce voi vedea aici. Cel puțin, asta sper.

Următoarea noastră oprire din tur este camera de aprovizionare. Este cam la fel ca camera de la clinica de urgență, dar bineînțeles, mai mică — tot cu acces la legitimația. Există bandaje, materiale de sutură și diverse recipiente și tuburi și substanțe chimice.

„Numai eu pot elibera medicamente”, îmi spune Dorothy. „Scrieți comanda și voi elibera pacientului medicamentul. Dacă e ceva ce nu avem, îl putem pune la comandă.”

Îmi frec mâinile transpirate de pantalonii mei negri. „Bine, bine.”

Dorothy îmi aruncă o privire lungă. „Știu că ești nerăbdător să lucrezi într-o închisoare de maximă securitate, dar trebuie să știi că mulți dintre acești bărbați vor fi recunoscători pentru grija ta. Atâta timp cât ești profesionist, nu vei avea probleme.”

"Dreapta…"

„ *Nu* distribuiți nicio informație personală.” Buzele ei se îndreptau într-o linie dreaptă. „ *Nu* le spuneți unde locuiți. Nu le spune *nimic* despre viața ta. Nu pune nicio fotografie. Aveți copii?"

"Am un fiu."

Dorothy mă privește surprinsă. Ea se aștepta să spun nu. Majoritatea oamenilor sunt surprinși când le spun că am un copil. Chiar dacă am douăzeci și opt de ani, arăt mult mai tânăr. Deși mă simt mult mai în vârstă.

Arăt de parcă sunt la facultate și simt că am cincizeci de ani. Povestea vietii mele.

„Ei bine", spune Dorothy, „nu vorbi despre copilul tău. Păstrați-l profesional. Mereu. Nu știu cu ce te-ai obișnuit în vechiul tău job, dar acești bărbați nu sunt prietenii tăi. Aceștia sunt criminali care au comis infracțiuni extrem de grave și mulți dintre ei sunt aici pe viață."

"Știu." Băiete, știu.

„Și mai presus de toate..." Ochii albaștri ca de gheață ai lui Dorothy m-au străbătut. „Trebuie să-ți amintești că, deși majoritatea acestor bărbați te vor vedea din motive legitime, unii dintre ei sunt aici pentru a obține droguri. Avem o cantitate mică de narcotice în farmacie, dar acestea sunt rezervate pentru ocazii rare. Nu-i lăsa pe acești oameni să vă păcălească să prescrie narcotice pe care să le abuzeze sau să le vândă."

"Desigur..."

„De asemenea", adaugă ea, „nu accepta niciodată niciun fel de plată în schimbul narcoticelor. Dacă cineva vă face o astfel de ofertă, veniți direct la mine."

trag aer în piept. "Nu aș face *niciodată* asta."

Dorothy îmi aruncă o privire ascuțită. „Da, ei bine, asta a spus ultimul. Acum va ajunge ea însăși într-un loc ca acesta."

Pentru o clipă, rămân fără cuvinte. Când directorul mi-a intervievat, am întrebat despre ultima persoană care lucra aici și mi-a spus că ea a plecat din „motive personale". Nu s-a întâmplat să menționeze că a fost arestată pentru că a vândut narcotice prizonierilor.

Este îngrijorător să cred că ultima persoană care a avut această slujbă înaintea mea este acum încarcerată. Am auzit că odată ce ești în sistemul închisorii, e greu să ieși din el. Poate că același lucru este valabil și pentru oamenii care lucrează aici.

Dorothy observă expresia de pe chipul meu și expresia ei se înmoaie doar puțin. „Nu-ți face griji", spune ea. „Nu este atât de înfricoșător pe cât crezi. Într-adevăr, este la fel ca orice altă meserie medicală. Vezi pacienți, îi faci mai buni, apoi îi trimiți înapoi în viața lor."

„Da..." îmi frec ceafa. „Doar mă întrebam... Oare voi fi responsabil să văd *toți* prizonierii din penitenciar? De exemplu, acopăr doar un segment sau...?"

Buzele ei se ondula. „Nu, tu ești, fată. Îi vezi pe toți. Vreo problemă cu asta?"

„Nu, deloc”, spun eu.

Dar asta e o minciună.

Adevăratul motiv pentru care am fost reticent să accept această slujbă nu este că mi-e teamă că un prizonier mă va ucide cu propriul meu pantof. Din cauza unuia dintre deținuții din această închisoare. Cineva pe care l-am cunoscut de mult, pe care nu sunt dornic să-l văd vreodată.

Dar nu pot să-i spun asta lui Dorothy. Nu-i pot dezvălui că bărbatul care a fost primul meu iubit este deținut la Penitenciarul de Maximă Securitate Raker, în prezent ispășește viața fără posibilitatea de eliberare condiționată.

Și eu sunt cel care l-a pus aici.

Cumpărați The Inmate pe Amazon astăzi!

ALTE NOVE DE FREIDA McFADDEN

Nu minti niciodata

Deținutul

Menajera

Vă amintiți?

Nu deranjați

Ușa Încuiată

Vrei să afli un secret?

Unul câte unul

Soția de la etaj

Fiul Perfect

Fostul

Mama surogat

Leziuni ale creierului

Baby City

Sinucidere Med

Diavolul Poartă Scrubs

Diavolul cunoscut